

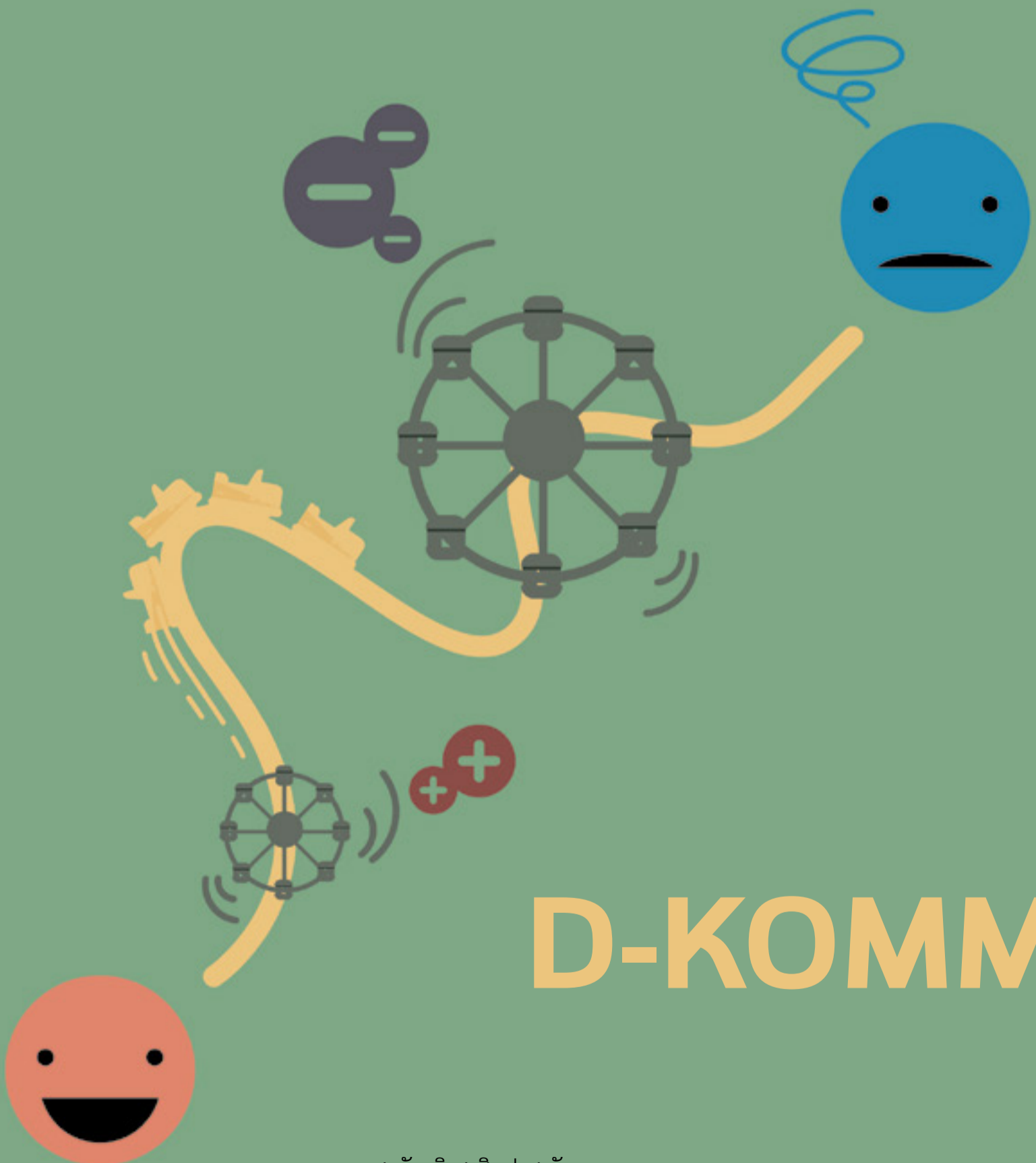
D Magazine

นิตยสารดี มีดี เพื่อคนไทย
www.d-magazine.de

นิตยสารเสริมสร้างศักยภาพและพัฒนาทักษะคนไทยในต่างแดน
โดย NTO

ทั่วไป: การแปรของภาษา
ครอบครัวและเด็ก: โซเชียลมีเดียกับเด็ก
กฎหมาย: ภาษาเยอรมันเพื่อการทำงานอาชีพ

มีนาคม 2561 ฉบับที่ 23

บก. บอกกล่าว

สวัสดิ์ค๊ะท่านผู้อ่านนิตยสารดี

นิตยสารดีฉบับนี้ เป็นฉบับที่ 1 ของปี 2018 เป็นฉบับที่ 23/2018 เมื่อนับเรียงเล่มตั้งแต่เริ่มผลิตเมื่อปี 2010 หรือนับเป็นฉบับที่ 3 ของ นิตยสารดีออนไลน์ ฉบับที่แล้วนั้น มาพร้อมกับลมหนาว และเทศกาลที่หลาย ๆ คนรอคอย ฉบับนี้ลมหนาวก็ยังไม่ได้จากไปไหนนะคะ และตอนที่เขียนต้นฉบับนี้ก็ดูเหมือนว่า อาจจะมีหนาวมากกว่าด้วยซ้ำ ฉบับนี้มีการกำหนดเผยแพร่ต้นเดือนมีนาคม เมื่อดูตามปฏิทินแล้ว สัปดาห์ที่สามของเดือนมีนาคมจะถือเป็นช่วงเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิ และปลายเดือนก็จะต้องหมุนนาฬิกาให้เร็วขึ้นอีกหนึ่งชั่วโมง เพื่อเปลี่ยนเวลาเป็นเวลาหน้าร้อน ฉบับนี้ก็เลยถือว่า เป็นฉบับต้อนรับฤดูใบไม้ ที่ดอกไม้ต่าง ๆ จะเริ่มชูช่อ แข่งกันเบ่งบาน และช่วงเวลากลางวันที่ยาวขึ้นเรื่อย ๆ

เราให้หัวข้อของ นิตยสารดี ฉบับนี้ว่า D-Komm ว่าด้วยประเด็น การสื่อสาร ซึ่งในชีวิตคู่ โดยเฉพาะสำหรับเรา ๆ ท่าน ๆ ที่มีคู่ซึ่งเติบโตในวัฒนธรรมที่ต่างจากเรา การสื่อสารให้เข้าอกเข้าใจกันเป็นสิ่งจำเป็น เพราะคนเรามักจะคิดจะทำตามความเชื่อตามวัฒนธรรมที่ตนเองเติบโต วิธีการสื่อสารเบื้องต้นแบบง่าย ๆ ที่ใช้ได้ผลอย่างดีก็คงไม่พ้น “การพูด” ดังที่ปาฟองโก้ เขียนเล่าประสบการณ์ตรงของเธอไว้ใน “มีอะไรพูดคุยกันได้นะ” ว่าด้วยการสื่อสารทำความเข้าใจในครอบครัว เมื่อพูดถึงการสื่อสาร สิ่งหนึ่งที่ไม่พูดถึงคงจะไม่ได้ในปัจจุบันก็คือ โซเชียลมีเดีย หรือ สื่อไร้สายทั้งหลายทั้งปวง ที่นอกจากจะเป็นประโยชน์แล้ว ก็มีโทษได้เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะเมื่อผู้ที่เราสงสัยมีภูมิภาคน้อย ยังไม่สามารถพิจารณาถึงข้อดีข้อเสีย เรื่องจริงเรื่องเท็จ โยทะกาจึงจับประเด็น โซเชียลมีเดียกับเด็ก มาชวนให้พ่อแม่ทบทวนข้อดีข้อด้อยของสื่อไร้สาย ก่อนการตัดสินใจมอบให้ลูก ๆ อีกสิ่งหนึ่งที่จัดอยู่ในหมวด การสื่อสาร ก็คือ ภาษา ซึ่งอาจจัดให้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารอย่างหนึ่งก็ได้ และคนที่มีความรู้ด้าน

ภาษาก็อาจจะได้เคยทำหน้าที่ “ผู้สื่อภาษา” หรือทำหน้าที่แปลให้กับผู้ที่มีความรู้ภาษาไม่ดีพอ เกิด การล่าม และผู้แปล มาฟัง (อ่าน) ประสบการณ์ของล่าม และผู้แปลชาวไทยในเยอรมนีและสวีตเซอร์แลนด์กันค๊ะว่า การจะเป็นล่าม และนักแปลนั้นเริ่มต้นอย่างไร มีอะไรที่ควรรู้อ่างต่อด้วยภาษากันอีกนิด ใครเคยสังเกตบ้างไหมค๊ะว่า ในประเทศต่าง ๆ จะมีภาษาที่ใช้แตกต่างกันในแต่ละภูมิภาค บางครั้งในสถานการณ์ที่ต่างกันการใช้ภาษาก็อาจต่างไปด้วย อันอาจทำให้เห็นระดับของภาษา ความแตกต่างเหล่านี้เกิดจาก การแปรของภาษา (language variation) บก.ก็เพิ่งทราบค๊ะว่า มีศัพท์คำนี้ด้วย อยากรู้ว่า คืออะไรเปิดไปอ่านกันเลยค๊ะ

ในฉบับนี้ที่เพิ่มขึ้นมาคือบทความภาษาเยอรมัน บอกเล่าเรื่องราวของตำนานจักรยานคลาลิด ก็ถือเป็นการเริ่มต้นสำหรับนักเขียนที่ถนัดภาษาเยอรมันที่จะมาบอกเล่าเรื่องราวในทัศนะของคนโตโตในวัฒนธรรมที่เราคนไทยมาอาศัยอยู่ และแน่นอนที่ขาดไม่ได้ในนิตยสารดีก็คือคอลัมน์กฎหมาย เนื่องจากฉบับนี้เกี่ยวกับ การสื่อสาร และ ภาษาก็เลยขอแนะนำมาตรการเสริมสร้างความรู้ภาษาเยอรมัน สำหรับการทำงานอาชีพ ซึ่งเป็นมาตรการของรัฐบาลเยอรมัน ที่ต้องการส่งเสริมให้คนต่างชาติเรียนรู้ภาษาเยอรมัน ให้มีความรู้ในระดับที่สามารถหางานทำได้ ก็อยากเชิญชวนคนไทยเราไปขอรับการสนับสนุนกันนะคะ สำหรับกฎหมายในสวีตเซอร์แลนด์ ฉบับนี้ก็ยังเป็นกฎหมายครอบครัวของสวิส คราวนี้มาคุยกันเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ทรัพย์สินระหว่างสามีภรรยา ค๊ะ ดิฉันก็หวังเช่นฉบับก่อนว่า นิตยสารดี จะสามารถนำสิ่งดี ๆ มาให้ผู้อ่านเช่นเคย และแน่นอนค๊ะ หากท่านมีคำแนะนำใด ๆ กงบก.ยินดีน้อมรับด้วยความยินดี

พัทยา เรือนแก้ว
กุมภาพันธ์ 2561 (2018)

สารบัญ

ทั่วไป

4 CARL STUMPF: ผู้สร้างตำนานการบันทึกเพลงสยาม
ครึ่งประวัติศาสตร์ในเยอรมนี

9 การแปรของภาษา

ท่องเที่ยว

12 ซิมลาญูเครน

18 ร่ำลึกความหลังกับมาลีฮวนน่า

กฎหมาย

20 ภาษาเยอรมันเพื่อการทำงานอาชีพ

24 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ กฎหมายครอบครัว ตอนที่ 3

การศึกษา

28 จะดีไหมถ้าไม่ปล่อยให้ภาพเล่าเรื่องแต่เพียงลำพัง

สังคม

30 มีอะไรพูดคุยกันได้นะ

ครอบครัวและเด็ก

34 โซเซียลมีเดียกับเด็ก

สุขภาพ

36 ดูแล “ผม” อย่างไรให้มีสุขภาพดี

Exklusiv

39 Im Tempel der schönen Fahrräder

- ein Besuch bei Aldo Gios -

44 ลอ ล่ามไทยในเยอรมนีและสวิตเซอร์แลนด์

CARL STUMPF:

ผู้สร้างตำนานการบันทึกเพลงสยาม ครั้งประวัติศาสตร์ในเยอรมนี

โดย สุเมธัส เอี่ยมบางยุง

Carl Stumpf

ปาร์คฟรีดโฮฟ ลีคเทอร์เฟลเดอ (Parkfriedhof Lichterfelde) ร่มรื่นไปด้วยแมกไม้หนาแน่นพันธุ์ งามสงบ มีเพียงเสียงใบไม้ที่กำลังลู่ลม แทรกด้วยเสียงนกน้อยใหญ่เป็นระยะ ๆ บรรยากาศไม่ได้ต่างจากในสวนสาธารณะแต่อย่างใด แต่ที่นี่คือสุสานที่มีลักษณะเป็นสวนป่า ตั้งอยู่ไม่ไกลจากใจกลางเมืองเบอร์ลินมากนัก เมื่อเข้ามาในสวนป่าแห่งนี้ เหมือนกำลังหลุดออกจากโลกอันวุ่นวายของเมืองหลวง แน่หนอนว่าผู้เขียนไม่ได้มีญาติที่ถูกฝังไว้ในสุสานแห่งนี้ การมาที่นี่ครั้งนี้ ผู้เขียนมีจุดประสงค์เพื่อแสดงความคารพต่อ คาร์ล ชตัมพ์ (Carl Stumpf) บุคคลที่อาจจะไม่เป็นที่รู้จักในหมู่คนไทยเท่าใดนัก แต่มีความสำคัญทั้งต่อประวัติศาสตร์ไทย-เยอรมัน และต่อการศึกษาด้านดนตรีไทย

มาทำความรู้จักกับบุรุษท่านนี้กันหน่อย

คาร์ล ชตุมพ์ (Carl Stumpf) มีชีวิตอยู่ระหว่างคริสต์ศักราช 1848 – 1936 ถือได้ว่าเป็นนักปรัชญา นักจิตวิทยา และเป็นผู้ที่บุกเบิกการศึกษาจิตวิทยาการดนตรี และมานุษยวิทยาการดนตรีที่สำคัญของเยอรมนี เกิดเมื่อวันที่ 21 เมษายน ค.ศ.1848 ณ เมือง Wiesentheid เมืองเล็ก ๆ ในแคว้นบาวาเรีย เป็นบุตรคนที่ 3 จากทั้งหมด 7 คน ของนาย Eugen Stumpf หัวหน้าแพทย์ที่ปรึกษาแห่งศาลแห่งรัฐ (Landsgerichtsarzt) กับนาง Marie Adelman ครอบครัวชตุมพ์ จัดเป็นชนชั้นกลางที่ใฝ่เรียน ประกอบอาชีพแพทย์ ทนายความ และนักประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นอาชีพประจำตระกูลของพ่อแม่ คาร์ล ชตุมพ์ จึงได้รับการศึกษาที่ดี

อย่างไรก็ดี เมื่อเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมในช่วงปี 1859 –1863 ชตุมพ์ เลือกเรียนในสิ่งที่แตกต่างจากเส้นทางอาชีพของคนในตระกูล ด้วยการเลือกเรียนวิชาดนตรี และการประพันธ์ ฟังด้วยปรัชญาพลาโต (Plato) แสดงให้เห็นความเป็นตัวของตัวเองอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเขาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเวือร์ซบวร์ก (Universität Würzburg) เขาเลือกเรียนวิชาปรัชญา และจิตวิทยา และได้ดุษฎีบัณฑิตด้านปรัชญาจาก มหาวิทยาลัย เกิททิงเก็น (Universität Göttingen) ในปี 1868 และเริ่มการศึกษาวิจัฯหลังปริญญาเอก (Habilitation เป็นการสอบทางวิชาการระดับสูงสุด ในมหาวิทยาลัยที่จะทำให้มีคุณสมบัติที่จะสอนในมหาวิทยาลัยได้ (Lehrbefähigung)) และได้ Lehrbefähigung ในปี 1870 และเริ่มต้นทำงานที่มหาลัยเกิททิงเก็น ในตำแหน่งอาจารย์ภาควิชาปรัชญา ในปี 1873 ด้วยวัยเพียง 25 ปี เขาย้ายกลับมาทำงานที่มหาวิทยาลัยเวือร์ซบวร์ก ในตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านปรัชญา

คาร์ล ชตุมพ์ ย้ายไปทำงานในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง ในปี 1894 เขาได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์ และหัวหน้าภาควิชาปรัชญา ณ มหาวิทยาลัย ฟรีดริค วิลเฮล์ม (Friedrich-Wilhelms-Universität) ในเบอร์ลิน และได้ทำงานอยู่ที่นั่นจนเกษียณในปี 1921 ตลอดช่วงชีวิตการทำงานที่ยาวนานกว่า 50 ปี (ตั้งแต่ปี 1870 – 1921) ชตุมพ์มีผลงานทางวิชาการมากมาย ส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวเนื่องกับจิตวิทยา ช่วงที่ทำงานในเบอร์ลิน ถือเป็นช่วงชีวิตที่รุ่งโรจน์มากที่สุด ที่นี้เขาได้เริ่มโครงการสำคัญ ๆ หลายโครงการ เช่น การจัดทำและพิมพ์วารสาร “Beiträge zur Akustik und Musikwissenschaft” ในปี 1889 วารสารดังกล่าวถือเป็นปฐมบทของการศึกษาด้านมานุษยวิทยาการดนตรี นอกจากนี้ ชตุมพ์ ยังเป็นผู้ก่อตั้งสถาบันจิตวิทยา (Psychologisches Institut der Friedrich-Wilhelms-Universität zu Berlin) ขึ้นที่เบอร์ลินในปี 1900 และดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการสถาบัน

นายบุศย์ ไซคชะตา

คณะละครนายบุศย์มรินทร์

ภรรยาของชตุ่มพ์ ชื่อ Hermine Biedermann เป็นนักดนตรี และอาจารย์สอนดนตรี นอกจากนี้จะเป็นคู่ชีวิตแล้ว ยังเป็น คู่หูเล่นดนตรีด้วยกันอีก ชตุ่มพ์จะเล่นไวโอลิน ส่วนเธอเล่น เปียโน ในภายหลัง Elisabeth ลูกสาวของเขาทั้งสอง ก็ร่วม เล่นเชลโลประจําวงครอบครัวอีกด้วย เรียกว่า เป็นครอบครัว ที่มีเสียงดนตรีเป็นพื้นฐานเลยทีเดียว และจากประวัติชีวิต ของชตุ่มพ์ จะเห็นได้ว่า ดนตรีดูน่าจะมี ความผูกพันกับชีวิต ของเขามาก

เมื่อชตุ่มพ์ พบ นายบุศย์: โชคชะตา และความบังเอิญ ที่ทำให้เกิดประวัติศาสตร์

ในปี 1900 ชตุ่มพ์ ได้เริ่มต้นโครงการจัดเก็บบันทึกข้อมูล ด้านเสียง หรือ Das Berliner Phonogramm-Archiv โดย ทำงานร่วมกับลูกศิษย์ Erich Hornbostel (1877-1935) ในการเก็บบันทึกเสียงดนตรีที่ไม่ใช่ดนตรีตะวันตก สำหรับใช้ เป็นฐานข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าถึงลักษณะต่าง ๆ ของ ดนตรีชาตินั้น ๆ ตั้งแต่ตัวเครื่องดนตรี บันทึกเสียง ระดับเสียง ฯลฯ ที่น่าสนใจอย่างยิ่งก็คือ เสียงดนตรีไทย (หรือสยามใน ขณะนั้น) เป็นเสียงดนตรีของชาติที่ไม่ใช่ตะวันตก และชาติ แรกที่ ชตุ่มพ์ ทำการบันทึกเสียงไว้ และเหตุการณ์การบันทึก เสียงดังกล่าว ก็เกิดขึ้นในกรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี

ในปีเดียวกับที่ ชตุ่มพ์ เริ่มโครงการจัดเก็บบันทึกข้อมูล ด้านเสียง คณะละครของเจ้าหมื่นไวยวรนาถ (บุศย์ เพ็งกุล) หรือที่เรียกโดยทั่วไปว่า คณะละครนายบุศย์มรินทร์ ได้เดินทาง มาแสดงดนตรีในงานแสดงสินค้านานาชาติ (Exposition

Universelle 1900) ณ กรุงปารีส และได้เดินทางรอนแรมไป แสดงในเมืองอื่นอีกหลายเมือง ได้แก่ โคเปนเฮเกน เวียนนา เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก อัมสเตอร์ดัม และเบอร์ลิน เป็นเมืองหนึ่ง ที่คณะละครจะมาทำการแสดงในครั้งนั้น คณะละครได้รับการว่าจ้างให้มาแสดง ณ สวนสัตว์เบอร์ลิน (Berlin Zoological Gardens)

ในเบอร์ลินสมัยนั้น สยามประเทศ เป็นที่รู้จักน้อยมาก การแสดงจากประเทศอันห่างไกล ถือเป็นเรื่องแปลก และ น่าสนใจในเวลาเดียวกัน ดังนั้นข่าวคราวการเดินทางมาแสดง ของคณะละครนายบุศย์ฯ จึงได้รับความสนใจจากประชาชน ชาวเบอร์ลินมากพอสมควร และแน่นอนว่า คาร์ล ชตุ่มพ์ คือหนึ่งในผู้ที่มาสังเกตการณ์ และเกิดความสนใจในซุ่มเสียง ดนตรีสยามอันแปลกหูครั้งนี้ และได้ขอทำการบันทึกเสียง บทเพลงสยามก่อนชาติอื่น ๆ ด้วยประการฉะนี้

บทเพลงที่นักดนตรีคณะนายบุศย์บรรเลงและได้รับการบันทึก เสียงไว้รูปแบบของกระบอกเสียง ประกอบด้วยเพลง คำหอม ทวยอยเขมร และสรรเสริญพระบารมี ปัจจุบันกระบอกเสียง ดังกล่าวยังเก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์ทางชาติพันธุ์ (Ethnologisches Museum Berlin)

หลังจากนั้น 1 ปี (ค.ศ. 1901) ชตุ่มพ์ ได้พิมพ์เผยแพร่ผล การศึกษาเกี่ยวกับดนตรีสยาม ในบทความชื่อ “Tonsystem und Musik der Siamesen” หรือ “ระบบเสียงและดนตรีของ ชาวสยาม” กล่าวถึงความเป็นมา ของการศึกษา และลักษณะ ของนักดนตรี-นาฏศิลป์ชาวสยาม ไว้ดังนี้:

“แรงบันดาลใจในการศึกษานี้มาจากการแสดงของ คณะละครชาวสยาม ณ กรุงเบอร์ลิน ในเดือน กันยายน ค.ศ.1900 ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตจากผู้ จัดการของกลุ่มคือ นายบุศย์มหินทร์ (Bossara Mahin) ให้ทำการศึกษาเครื่องดนตรี และทำการ บันทึกลงเสียง เขาส่งนักดนตรีที่เก่งที่สุดในวงคนหนึ่งมา ที่บ้านของข้าพเจ้า...ผู้หญิงร้องและรำ ในขณะที่ผู้ ชายแสดงอยู่เฉพาะในวงดนตรี ชุดเสื้อผ้าของเหล่า นางละครนั้นช่างงดงาม ด้วยสีสันทึ่แปลกตา และ การผสมผสานของสีสันทึ่หลากหลาย การเคลื่อน ย้ายของเหล่านางรำ ช่างประณีตชดช้อย รูปแบบของ มือที่หลากหลายท่า ที่ต้องใช้ความพยายามในการทำ และเต็มไปด้วยความหมายอันนั้น ช่างน่าพิศวงเสีย จริง...”

การบันทึกเสียงครั้งประวัติศาสตร์นี้ นอกจากจะเป็นเหตุการณ์ บันทึกเสียงเพลงต่างชาติครั้งแรกของเยอรมนี ซึ่งต่อมาได้ กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาด้านมานุษยวิทยาการ ดนตรีแล้ว การบันทึกเสียงดนตรีไทยครั้งนั้น ถือเป็นหลัก ฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีความสำคัญ และมีคุณค่าทาง ประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-เยอรมนี อันไม่ สามารถประเมินได้

หากในอดีต ชตุมพ์ ไม่ทราบเรื่องการเดินทางมาแสดงของ คณะละครนายบุศย์มหินทร์ หรือทราบแต่มิได้สนใจเสียง ดนตรีไทยอันแปลกประหลาดแล้ว เรื่องราวของคณะละคร จากสยามที่มาแสดงที่เบอร์ลินก็คงเป็นได้เพียงเรื่องเล่า มุขปาฐะที่เลื่อนลอย ปราศจากหลักฐานใด ๆ ที่จะยืนยัน ความถูกต้อง

คาร์ล ชตุมพ์ นับได้ว่าเป็นปราชญ์คนสำคัญที่มีความรอบรู้ ในศาสตร์หลายด้าน โดยเฉพาะจิตวิทยา และด้วยพื้นเพชีวิต ที่ผูกพันกับดนตรี ทำให้เขาได้มาเกี่ยวพันกับศาสตร์ทาง ดนตรี ชตุมพ์เป็นนักวิชาการที่บุกเบิกนำระเบียบวิธีวิจัย และ

กระบวนการวิเคราะห์แบบวิทยาศาสตร์มาปรับใช้ในการ ศึกษาดนตรี จนนำมาสู่การศึกษาดนตรีในรูปแบบที่เป็นวิชาการ ชตุมพ์ ทำการศึกษาวิเคราะห์ ดนตรีไทย อันเป็นสมบัติทาง วัฒนธรรมอันล้ำค่าที่สืบทอดกันมาแต่โบราณจากรุ่นสู่รุ่น ได้อย่างดีเยี่ยม จนกลายเป็นต้นแบบการศึกษาดนตรีชาติพันธุ์ ในยุคสมัยนั้น คุณูปการเช่นนี้สมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการ ยกย่องสรรเสริญ

ส่งท้าย

... ก่อนกลับ ผู้เขียนอดไม่ได้ที่จะมองตรงกลับไปยัง นิवासสถานสุดท้ายของชตุมพ์และภรรยาที่ตั้งอยู่ในสวนป่า ซึ่งรายล้อมไปด้วยเพื่อนร่วมทางอีกนับไม่ถ้วน หากโลก หลังความตายมีจริง ชีวิตของเขากับภรรยาก็คงไม่น่าจะ เจียบเหงาสักเท่าใดนัก หลังจากที่วางดอกไม้แสดงความ คารวะในคุณงามความดีที่มีต่อวงการดนตรีแล้ว ผู้เขียน ลังเกตเห็นว่าข้างช่อดอกไม้ที่ผู้เขียนวางนั้นคือป้าย “Ehren- grab Land Berlin” หรือ หลุมศพกิตติมศักดิ์ของเบอร์ลิน อัน เป็นเครื่องหมายแสดงคุณงามความดีของเขาที่ได้กระทำไว้ ขณะที่ยังมีลมหายใจอยู่

.. ณ เวลานี้ ผู้เขียนเชื่ออย่างสนิทใจว่า เขาไม่ได้จากไป ไทไหน แม้ว่าตัวจะจากไปแล้ว แต่ประวัติชีวิตและผลงานที่เขา ได้สร้างไว้ยังคงอยู่ ผู้เขียนไม่ได้มองเขาในฐานะของนักวิชาการ แต่มองเขาในฐานะครูผู้ได้ทิ้งความรู้เอาไว้ให้คนรุ่นหลังได้ ศึกษาต่อไป แม้กาลเวลาจะล่วงเลยผ่านไป สิ่งที่ คาร์ล ชตุมพ์มอบ ไว้ให้นั้น ยังคงเป็นสิ่งที่มีค่าเกินกว่าที่เวลาจะลบเลือน ☸

บรรณานุกรม

- Kopal, Ricarda., Wegner, Ulrich., and Albrecht Wiedmann (2nd ed.) Music!: The Berlin Phonogramm–Archiv 1900–2011 in 111 Recording. Berlin: Staatliche Museen zu Berlin, 2013.
- Fiset, Denis, “Carl Stumpf”, The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Spring 2015 Edition), Edward N. Zalta (ed.), URL = <<https://plato.stanford.edu/archives/spr2015/entries/stumpf/>>.
- Kaiser–El–Safti, Margret., and Matthias Ballod, Musik und Sprache: zur Phänomenologie von Carl Stumpf. Würzburg: Königshausen & Neumann, 2003.
- Bossara Mahin:
http://www.t-h-a-i-l-a-n-d.org/talkingmachine/boosra_mahin/pluethipol.html (accessed 28 November 2017)

ภาพประกอบ

- Carl Stumpf:
https://en.wikipedia.org/wiki/Carl_Stumpf#/media/File:Carlstumpf.jpg
- คณะละครนายบุศย์มหินทร์
http://www.t-h-a-i-l-a-n-d.org/talking-machine/sound_archives/boosra_mahin.jpg
- นายบุศย์: โชคชะตา
https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/f0/Boosra_Mahin.jpg

การแปรของภาษา

โดย พ่อบ้านเยอรมัน

ไม่ว่าจะเป็นประเทศไหนภาษาที่ใช้จะต่างมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาคหรือที่เรียกว่า “ภาษาถิ่น” ยกตัวอย่างคำว่า *กลับบ้าน* ในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษากลาง ภาษาเหนือจะใช้ *ปิ๊กบ้าน* ภาษาใต้ใช้ *หลบบบ้าน* และภาษาอีสานใช้ *เมือบ้าน* คำเหล่านี้ล้วนเกิดจาก “การแปรของภาษา (language variation)” ประโยชน์ ท่องประภา ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การแปรของภาษา (language variation) หมายถึงการที่ภาษามีการแปรเปลี่ยนภายในตัวภาษาเดียวกัน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความหลากหลายในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปโดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง”

ธรรมชาติอย่างหนึ่งของภาษาคือภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอโดยมีปัจจัยที่สนับสนุนหลากหลายปัจจัยไม่ว่าจะเป็นอายุ เพศ การศึกษา อาชีพ สถานะทางสังคม ภูมิภาคที่อาศัย หรือทัศนคติ เช่น เมื่อเราพูดกับผู้มีอาวุโสสูงกว่าระดับของภาษาและการใช้คำก็จะต่างกับเวลาที่เรานั่งคุยกับคนวัยเดียวกันหรือเพื่อนกัน หรืออีกตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นภาพได้ชัดเจนมากขึ้นคือภาษาของวัยรุ่นในปัจจุบัน เช่น นก มั่งมั่ง ฟรุ้งฟริ้ง หรือพิน คำเหล่านี้เป็นภาษาเฉพาะที่สื่อความหมายที่เข้าใจกันภายในกลุ่ม หากเราไม่เคยได้ยินไม่เคยรู้จักก็ย่อมจะไม่เข้าใจความหมายว่าหมายถึงอะไร

นอกจากปัจจัยที่สนับสนุนให้เกิดการแปรของภาษาแล้วเราอาจจะเห็นได้ว่าการแปรของภาษานั้นมีหลากหลายรูปแบบ เช่น การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของไวยากรณ์ การเปลี่ยนวิธีการออกเสียงและสำเนียงก็สามารถทำให้เกิดการแปรของภาษาได้เช่นกัน

เรื่องของการแปรของภาษานั้นภาษาเยอรมันถือว่าเป็นภาษาที่มีความหลากหลายไม่แพ้ภาษาอื่น ๆ เลย เพราะนอกจากจะมีการแบ่งระดับของคำพูดอย่างชัดเจน เช่น การใช้ du หรือ Sie ที่จะบ่งบอกระดับของภาษาที่เราจะใช้กับผู้ที่เราต้องการสื่อสาร หรือการเปลี่ยนระดับของเสียงก็จะเปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าให้กลายเป็นคำถามได้อย่างทันที ดังนั้นการที่เราต้องเรียนรู้ระดับของภาษาในภาษาเยอรมันนั้นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมาก เพราะถ้าเราใช้ระดับของภาษาผิดก็อาจจะทำให้คู่สนทนาของเราเกิดความไม่พอใจได้

„ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอโดยมีปัจจัยที่สนับสนุนหลากหลายปัจจัย”

พ่อบ้านฯ ขอยกตัวอย่างการแปรของภาษาเยอรมันเพื่อให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น คำทักทาย (Begrüßung) โดยปกติในภาษาเยอรมันจะมีคำทักทายตามมาตรฐานและสามารถใช้ได้ในทุกรูปแบบของการทักทายของเยอรมัน เช่น คำว่า Hallo, Guten Morgen, Guten Tag หรือ Guten Abend แต่เมื่อเดินทางไปตามภาคต่าง ๆ ของประเทศเยอรมนี

เราจะเห็นได้ว่ายังมีคำทักทายอีกมากและมีคำที่นิยมใช้ในแต่ละภูมิภาคแตกต่างกัน เช่น

- **Moin!** หรือ **Moin Moin!** นิยมใช้ในทางภาคเหนือของเยอรมนี
- **Grüß Gott** หรือ **Servus** นิยมใช้ในทางภาคใต้ของเยอรมนี
- **Grüezi** นิยมใช้ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์หรือเขตของประเทศเยอรมนีที่ติดกับประเทศสวิตเซอร์แลนด์
- **Hoi** นิยมใช้ในประเทศลิกเตนสไตน์หรือเขตของประเทศเยอรมนีที่ติดกับประเทศลิกเตนสไตน์
- **Na, Nad** เป็นคำทักทายที่เหมือนกับภาษาของวัยรุ่นที่จะนิยมใช้สำหรับเพื่อนที่สนิทกัน ซึ่งเหมือนกับ **Hi, Hey** ในภาษาอังกฤษ

พ่อบ้านฯ คิดว่าการที่เรารู้จักการแปรของภาษานั้นมีประโยชน์ในเบื้องต้น ดังนี้

1. ได้เรียนรู้ว่า ภาษาหรือตระกูลของภาษาที่เรากำลังเรียนรู้นั้นมีวิธีการใช้แตกต่างกันอย่างไร
2. ได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมและเข้าใจภาษาที่เรา กำลังศึกษาอยู่มากขึ้น
3. เป็นแนวทางในการวิเคราะห์พฤติกรรม วิธีการคิด และวิเคราะห์คนที่ใช้ภาษาที่เรา กำลังศึกษา
4. เพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารกับคนที่เรากำลังสนทนาได้ดีและเกิดความเป็นกันเอง

ผู้อ่านลองนึกภาพตามว่า เราจะรู้สึกประทับใจแค่ไหนเมื่อเห็นชาวต่างชาติพยายามพูดภาษาไทยหรือสามารถใช้ภาษาไทยได้ และจะยิ่งประทับใจยิ่งขึ้นไปอีกหลายเท่า เมื่อเห็นชาวต่างชาติสามารถพูดภาษาถิ่นได้ด้วย ดังที่เราเห็นเขยอีสานหลายๆ คนที่ตั้งใจพูดภาษาถิ่นของภรรยาเพื่อให้สามารถเข้ากับครอบครัวของภรรยาได้ หรืออาจจะเอาใจภรรยาด้วยส่วนหนึ่ง พ่อบ้านฯ นั้นรู้สึกประทับใจทุกครั้งที่ชาวต่างชาติสามารถพูดภาษาถิ่นของเราได้เพราะเป็นการสื่อถึงความใส่ใจและความพยายามในการใช้ภาษาของเขา และพ่อบ้านฯ ก็เชื่อว่าการที่เราเรียนภาษาเพิ่มขึ้นนั้นเป็นการเปิดโลกทัศน์ใหม่ๆ ให้แก่ตนเองอีกด้วย 🍀

Credit ข้อมูล : <https://www.gotoknow.org/posts/438894>

Credit ภาพ : Sasin Tipchai <https://pixabay.com/de/users/sasint-3639875/?tab=latest&page=1>

แนะนำคู่มือ “การบริหารจัดการ”

ตลอดระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา มี สมาคม กลุ่ม และชมรมไทยเกิดขึ้นหลากหลาย ในเยอรมนี ในแต่ละสมาคมจะมีอาสาสมัครเข้ามาช่วยทำงานตามโครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยเป้าหมายหลักคือ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย เมื่อพิจารณาการทำงานของสมาคม กลุ่ม และชมรมไทยในเยอรมนีจะพบว่า การทำงานมักจะซ้ำ ๆ เหมือนเลียนแบบกัน ไม่มีแนวคิดและเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน การทำงานยังไม่เป็นระบบ และขาดความต่อเนื่อง ไม่มีการพัฒนาหาแนวทางของตนเอง บ่อยครั้งการทำงานไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า อาสาสมัครไทยยังขาดความรู้ และทักษะในการทำงานร่วมกันภายในกลุ่ม ด้วยเห็นปัญหาดังกล่าว สมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน ประเทศเยอรมนี ได้จัดให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการแก่อาสาสมัครไทย หัวข้อ “เจาะลึกการบริหารจัดการสมาคมและองค์กร” เมื่อวันที่ 9 - 11 มิถุนายน 2560 ที่ Frankfurt am Main และได้รวบรวมเนื้อหาจากการอบรมจัดทำคู่มือ “การบริหารจัดการ” เพื่อให้อาสาสมัครไทยสามารถหยิบมาใช้ประโยชน์ในการทำงานได้เมื่อต้องการ

คู่มือ “การบริหารจัดการ” ประกอบด้วยเนื้อหา 4 ส่วนหลัก ๆ

1. แนวคิด และรูปแบบของการรวมกลุ่ม ซึ่งสรุปจากประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่ม ชมรม และสมาคมไทย ที่เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการเมื่อเดือนมิถุนายน 2560 ที่ผ่านมา ตามมาด้วยความหมายของคำว่า กลุ่ม องค์กรประกอบ และโครงสร้างของกลุ่ม รวมทั้งประโยชน์ของการมี กลุ่ม นอกจากนี้ได้นำเสนอรูปแบบของกลุ่มที่เป็นทางการในเยอรมนี ตลอดจนข้อดี และข้อเสียของรูปแบบต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อเป็นแนวทางว่า กลุ่มคนไทยสามารถรวมกันเป็นกลุ่มทางการตามรูปแบบของเยอรมนีอย่างไรบ้าง
2. หลักการบริหารจัดการองค์กร แม้เนื้อหาจะเป็นหลักการ/วิธีการที่ใช้ในองค์กร แต่เมื่อกลุ่ม สมาคม หรือชมรมของคนไทยที่มีคนหลายคนมาทำงานด้วยกัน หลักการ/วิธีการเหล่านี้ ก็สามารถนำมาปรับใช้ในการดำเนินงานได้เพื่อให้กิจกรรมที่ดำเนินการสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยเฉพาะในส่วนของการ/กระบวนการบริหารจัดการองค์กร POSDCORB ที่เปรียบเหมือนหัวใจของการบริหารจัดการเลยทีเดียว
3. เทคนิคการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วย วัฒนธรรมการทำงานเป็นกลุ่ม (Teamkultur) นำเสนอโมเดล “นาฬิกาทีมของทัดแมน” แบ่งเป็นขั้นตอนต่าง ๆ อย่างชัดเจนสำหรับการนำไปใช้ อีกเทคนิคหนึ่งของการทำงานกลุ่ม คือการทำบัญชีของสมาคมที่จดทะเบียน และได้รับการรับรองเป็นสมาคมที่ทำงานโดยไม่แสวงหากำไร อันเป็นงานที่สำคัญและต้องใช้ความละเอียดรอบคอบในการจัดทำ อย่างไรก็ตามหลักการบัญชีเหล่านี้ กลุ่ม ที่ยังไม่ได้จดทะเบียนก็สามารถปรับบางส่วนมาใช้ หรือเรียนรู้ไว้เพื่อการทำงานในอนาคตก็ได้
4. การจัดการความขัดแย้ง การทำงานของคนหมู่มาก บ่อยครั้งอาจเกิดความขัดแย้งในหมู่คนทำงาน เพื่อรับมือกับความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้น หรือกำลังครุกรุ่นอยู่ในกลุ่ม คู่มือ “การบริหารจัดการ” นำเสนอประเด็น ความขัดแย้ง และรูปแบบการจัดการกับความขัดแย้ง อันเป็นมุมมองของนักดนตรีบำบัด

ผู้ที่สนใจ คู่มือ “การบริหารจัดการ” สามารถติดต่อได้ที่ naruemol@d-magazine.de

ชมलयยูเครน

โดย สองเรา

ยูเครน เป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นลำดับที่ 33 ของโลกน้อยกว่าประเทศไทย ที่มีประชากรมากในลำดับที่ 20 แต่ว่ามีพื้นที่กว้างใหญ่กว่าประเทศไทย 1 ใน 6 เท่า (สถิติของ Wikipedia) ยูเครนมีชายแดนติดกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้ รัสเซีย เบลารุส โปแลนด์ สโลวาเกีย ฮังการี โรมาเนีย และมอลโดเวีย ยูเครนมีทางสู่ ทะเลดำและมีแม่น้ำสายหลักที่ใหญ่ที่สุดชื่อ นิเปอร์ Dnipor ซึ่งไหลผ่าน ประเทศเบลารุส และรัสเซียด้วย และปัจจุบันคนที่ถือหนังสือเดินทางของ ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสามารถเข้าประเทศได้โดยไม่ต้องขอวีซ่าล่วงหน้า

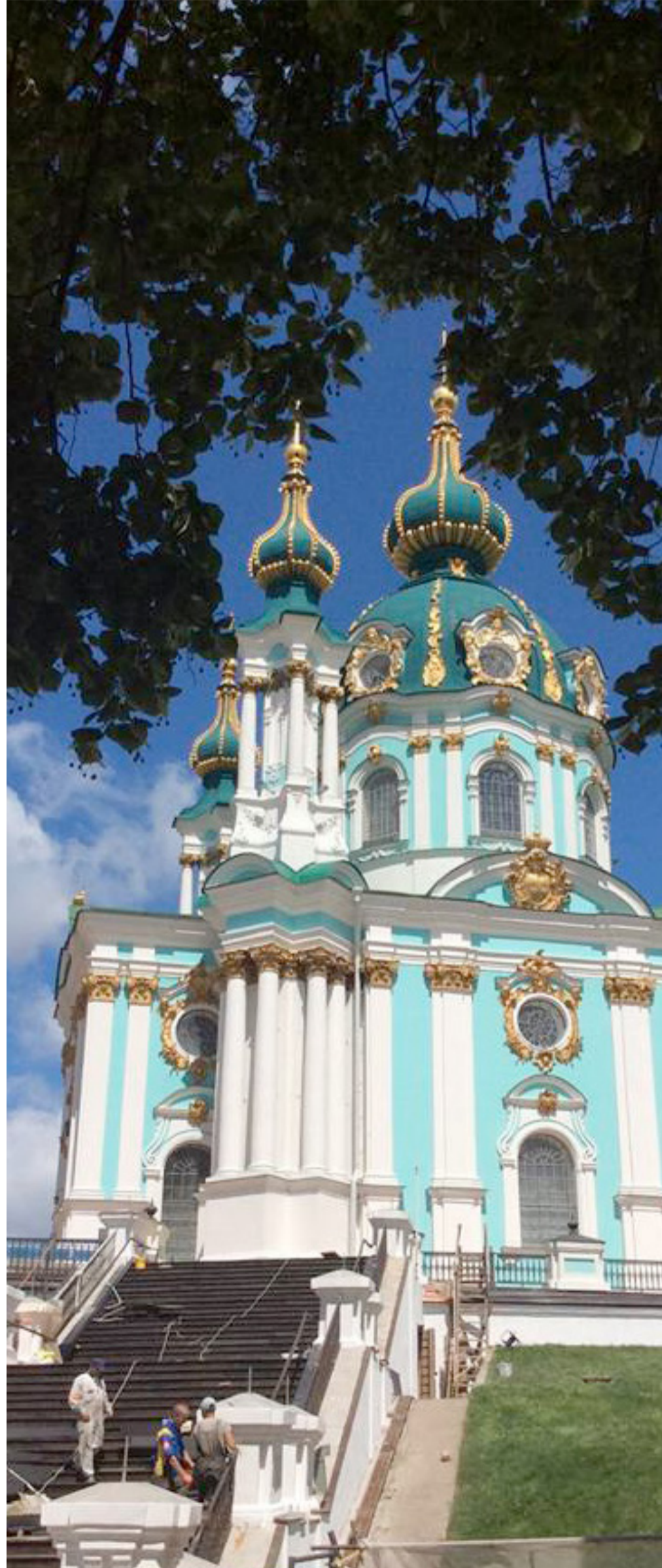
เราสองคนก็เลยจองที่พัก (ต้องดูรายละเอียดให้ดีว่าที่พัก
ห่างหรือใกล้ตัวเมืองแค่นั้น) ตัวเครื่องบินผ่านทางอินเทอร์เน็ต
ซื้อหนังสือนำเที่ยวเมือง Kiev แล้วเหินฟ้าไปลงที่สนามบิน
นานาชาติ บอริสพอลิว (Boryspil International Airport) ตัว
อักษรภาษายูเครน ซึ่งเหมือนกับภาษารัสเซียมาก จะมีตัว
อักษรมากกว่าในภาษารัสเซีย

เราทำการแลกเงินที่สนามบิน หรือถ้าใครไม่อยากแลกจะ
กดจากตู้เอทีเอ็มก็ได้ ด้วยอัตราแลกเปลี่ยน 1 ยูโร แลกได้
29,30 Hryvnia (UAH) ต่อจากนั้นเราก็ไปซื้อ Sim Card
สำหรับโทรศัพท์ที่จะใช้ในยูเครนราคาประมาณ 100 กว่า
UAH ซึ่งเจ้าหน้าที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีมาก เราตัดสินใจซื้อ
Sim Card ของ life cell และนั่งรถแท็กซี่ที่ทางโรงแรมจัดมา
รับจากสนามบินไปที่พัก ค่าโดยสารรถแท็กซี่ จำนวน 550
UAH ครั้นถึงที่พักก็ประจักษ์ว่า ที่พักอยู่ห่างจากตัวเมืองกว่า
แปดกิโลเมตร ต้องใช้เวลาเดินทางเข้าเมืองถึงสี่สิบห้านาที

ไม่ถูกใจบรรยายอย่างเรา เลยรีบเข้าเน็ตของห้องพักใหม่ใน
ตัวเมือง ซึ่งจะประหยัดทั้งเงินและเวลาในการเดินทางเที่ยว
ในตัวเมืองเก่า ว่าแล้วหาเช่าไม่ รีบเข้าเมืองด้วยการใช้รถไฟ
ใต้ดิน เราโชคดีที่พบเด็กหนุ่มที่พอพูดภาษาอังกฤษได้ ใช้
App ในมือถือช่วยแปลภาษายูเครนเป็นอังกฤษ ช่วยเราซื้อ
บัตรโดยสารรถไฟใต้ดินแบบเติมเงินใบเดียวใช้เดินทางได้
สองคน ในราคาเพียง 120 UAH ใช้เดินทางได้หลายเที่ยว
ปกติแล้วแต่ละเที่ยวการเดินทางจะต้องชำระเงินคนละ 4
UAH รถใต้ดิน ในกรุงเคียฟ (Kiev) มี 3 สายคือ M 1 สีแดง
M2 สีม่วง และ M 3 สีเขียว รถค่อนข้างเก่า แต่มีคนใช้บริการ
หนาแน่นมาก ที่ดีคือไม่ต้องรอนาน และที่น่าทึ่งอย่างหนึ่ง
คือทางลงไปขึ้นรถใต้ดิน ต้องลงบันไดเลื่อนซึ่งลึกลงไปใต้ดิน
หลายเมตร มีความลึกมากกว่าที่ไทยและที่เยอรมนี ยังคิดอยู่
ในใจว่านี่ถ้าบันไดเลื่อนเสีย เดินขึ้นลงคงเหนื่อยเอาการ อ้อ
อีกอย่างที่กรุง Kiev มีสถานีรถไฟใต้ดินที่ลึกที่สุดในโลก น่าจะ
ได้ ซึ่งลึกถึง 105 เมตร ชื่อสถานีอาเสนาลนา (Arsenalna)

เราใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเดินเที่ยวด้วยตัวเอง อาศัยหนังสือคู่มือการท่องเที่ยว และดูในอินเทอร์เน็ต ไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเมืองเก่าของกรุงเคียฟ มีอาคารสถาปัตยกรรมแบบโบราณที่ตระหง่านใหญ่โตงดงามในแบบต่าง ๆ มากมาย มีโบสถ์หลายแห่ง ก็คงพอจะเทียบกับที่บ้านเราที่มีวัดหลาย ๆ วัด และในแต่ละโบสถ์ก็จะมีเอกลักษณ์ ความสวยงามที่แตกต่างกันไป เราเดินเที่ยวต่อไปในสวนสาธารณะที่มีอยู่หลายแห่ง

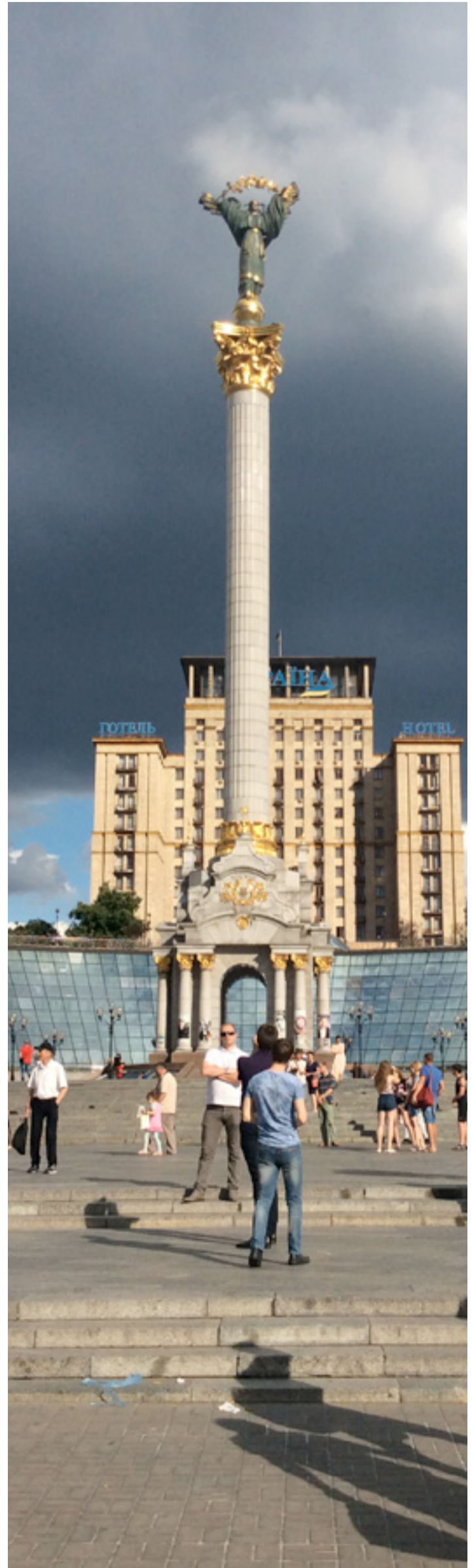

กรุงเคียฟได้ชื่อว่าเป็นเมืองหลวงหนึ่งในสามของยุโรปที่มีพื้นที่สีเขียวมากที่สุด อันถือว่าเป็นปอดของเมืองก็ว่าได้ สถานที่ที่พลาดไม่ได้คือโบสถ์ 3 โบสถ์ โบสถ์แห่งแรกคือ St. Sophia เป็นพิพิธภัณฑสถาน ซึ่งผู้ต้องการชมต้องเสียค่าเข้าชมคนละ 70 UAH โบสถ์นี้สร้างขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1011 – ค.ศ. 1037 ใช้เวลาสร้างนานถึง 30 ปี ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ในช่วงปี ค.ศ. 2011 และในปีเดียวกันนั้น ได้มีงานฉลองครบรอบ 1000 ปี ของโบสถ์ด้วย โบสถ์ที่สองคือ St. Michael ตัวโบสถ์ทำด้วยสีฟ้า หลังคารูปโดมสีทอง เมื่อกระทบกับแสงอาทิตย์จะระยิบตา อยู่ไม่ไกลจาก St. Sophia สามารถเดินเข้าชมได้ฟรี แม้ในช่วงที่มีพิธีกรรมทางศาสนา ก็สามารถเข้าไปได้ เพียงแต่ต้องอยู่ในความสงบ โบสถ์ที่สาม St. Andrew มองจากภายนอกสวยงามตั้งเด่นเป็นสง่าบนเนินเขา เสียค่าเข้าชมปิดซ่อมแซม บริเวณใกล้เคียงกับโบสถ์มีแผงร้านขายของที่ระลึก ไวน์ ๆ ทางเดินก็ลาดลงสู่ทางไปริมแม่น้ำ เราก็เลยค่อย ๆ เดินชมอาคารบ้านเรือนไปเรื่อย ๆ บนถนนปูด้วยหินตัดเป็นก้อนแบบโบราณเดินไป

จนถึง ที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งสามารถนั่งเรือเที่ยวก็ได้ แต่เราไม่ทำ เราเลือกที่จะเดินไปสวนสาธารณะ Khreshchatyk ที่สามารถมองเห็นวิวของแม่น้ำ และเมืองอีกด้านหนึ่ง ณ ริมฝั่งแม่น้ำเหมาะที่จะชมพระอาทิตย์ขึ้น หรือตกได้อย่างดี จากที่นี่เราก็เดินไปจนกระทั่งถึงปราสาท Marijinsky Palace ที่ปัจจุบันกำลังซ่อมแซมเพื่อเตรียมเปิดเป็นพิพิธภัณฑสถาน ในไม่ช้า เดินไปเรื่อยๆ จนถึงอาคารธนาคารแห่งชาติ ซึ่งถือได้ว่าเป็นอาคารธนาคารที่สวยงามที่สุดในยุโรปเราเดินต่อไปชม Golden Gate ตอนที่ไต่ขึ้นชื่อครั้งแรกนึกว่าเป็นชื่อสะพาน แต่ที่จริงคือซากประตูเมืองสมัยโบราณ ที่มีการสร้างอาคารไม้ ครอบเอาไว้ สามารถเสียค่าเข้าไปชม และเดินบนหอประตูเมืองได้คนละ 20 UAH จากนั้นเราเดินย้อนกลับมาตามถนน Khreshchatyk อันเป็นถนนสำหรับช้อปปิ้งสายหลัก เราเดินตามทางเท้าอย่างสบายเรื่อย ๆ มาจนถึงจัตุรัสไมดาน Maidan ซึ่งไม่ใช่แค่กว้างใหญ่อย่างเดียว แต่ยังเป็นศูนย์กลางการรวมตัวของประชาชนด้วย เช่น ในกรณีคนเป็นล้านคนประท้วงประธานาธิบดี Janukowitsch จนเป็น

สาเหตุให้เกิดการนองเลือดจนเป็นข่าวไปทั่วโลกในระว่างปลายปีค.ศ. 2013 ถึงต้นปีค.ศ. 2014 หรือจะเรียกว่า เป็นจัตุรัสเสรีภาพก็ได้ มีอนุสาวรีย์รูปนางฟ้าสีเขียวยืนอยู่บนเสากลมแบบโรมันสูง 65 เมตร มีลำตัวสูงถึงหกเมตร ยืนตระง่านเหยียดฟ้าท่าเหมม ใต้พื้นที่อันกว้างใหญ่นี้มีร้านค้าใต้ดิน และสถานีรถไฟใต้ดิน ชื่อเดียวกับจัตุรัสนี้ รวมถึงห้างสรรพสินค้าให้เลือกซื้อของ และสามารถหาอาหารทานได้อย่างสะดวกสบายเมื่อหิว เลือกร้านอาหารไม่ลำบากเลย เพราะมีร้านอาหารหลายแห่ง มีทั้งร้านที่มีสาขาไปเกือบทั่วโลกที่ขึ้นต้นด้วยอักษร M หรือ K แต่ขอแนะนำให้ไปลิ้มลองร้านอาหารที่คนท้องถิ่นนิยม สังเกตได้จากป้ายกลม ๆ สีแดงที่มีตัวอักษรภาษายูเครนว่า **ЛУЗАТА ХАТА** (ลูซาดาคาตา) ขายอาหารด้วยการชั่งเป็นกรัม ๆ รายการอาหารที่มี เช่น สลัดผักหลากหลาย ซุปมีทั้งร้อนและเย็นรวมทั้งอาหารคาวหวานอื่น ๆ อีกมากมาย สามารถเลือกสั่งได้ตามใจชอบ พนักงานของร้านจะตักใส่จานและชั่งน้ำหนัก แล้วลูกค้าก็จะเดินไปชำระเงิน สามารถชำระได้ทั้งเงินสดและใช้บัตรเครดิต จะซื้ออาหารใส่กล่องไปที่พักก็ได้ไม่ต่างกัน ราคาไม่แพงประมาณมือละไม่เกิน 250-300 UAH เปิดขายตั้งแต่เวลา 10:00-22:00 น. มีขายทั่วไป ไม่เฉพาะที่นี่ทีเดียว

คืนสุดท้ายในเมือง Kiev เรามีโอกาสซื้อตั๋วไปดูละครบัลเลต์ที่โรงละคร นั่งชมแถวแรกด้วยราคาเพียง 16 ยูโร ต่อคน ได้ชมทั้งความงดงามของโรงละครและความรื่นรมย์ด้วยลีลาการเต้นบัลเลต์ประกอบด้วยวงออเคเรสต้าวงใหญ่ด้วยเพลงของ ปีเตอร์ อีลิตช ไชคอฟสกี ในเรื่อง สวอนเลค (Swan Lake) นับเป็นการส่งท้ายความปวดเมื่อยเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางอย่างแสนจะเพลิดเพลิน 🇹🇭

รำลึกความหลังกับมาลีฮวนน่า

โดย ป้าช้อย ชวนชม

วงดนตรีมาลีฮวนน่า เป็นวงดนตรีเก่าแก่ในดวงใจตั้งแต่ป้าช้อยยังวัยรุ่น มีเพลงฮิตหลายเพลงที่เหล่านักศึกษาไกลบ้านปีทำย ๆ อย่างพวกเราตะโกนร้องกันยามตั้งวงร้องรำทำเพลง อาทิ เพลงหัวใจหรือใจ ที่ร้องกันได้ทุกคนแม้ไม่รู้ความหมายของคำว่า “หรือใจ” นั้น แปลว่าอะไร หรือยามได้ยินเสียงเพลงเรื่อรักกระดากก็แสดงอาการ “อิน” หนึ่งเป็นประสบการณ์ตรงของชีวิตตนเองเลยทีเดียว

จำได้ว่า วงมาลีฮวนน่าได้รับความนิยมอยู่นานในสมัยนั้นโดยเฉพาะพวกที่กำลังแสวงหาดวงดนตรีที่แท้จริงของตนเองอย่างพวกเรา และบางทีก็เข้าใจเอาเองว่า พวกเรานี้แหละคือพวก “เพื่อชีวิต” (ชีวิตใครชีวิตมัน) น้าไข่หรืออาจารย์ไข่ นักร้องนำของวงเป็นแบบอย่างของเพื่อน ๆ ที่เรามักจะอ้างถึงหรือถือเป็นแบบอย่างในเรื่องการแต่งตัวของหนุ่ม ๆ เพื่อนนักศึกษาเพื่อชีวิต ป้าช้อยเองในสมัยนั้นรู้สึกว่ารวงนี้มีชื่อแปลก เพราะ “มาลีฮวนน่า” แปลว่า กัญชา เพลงของวงนี้ก็แปลก มีเนื้อหาเกินใจ ตรงใจวัยเพื่อชีวิต ป้าช้อยเหมือนรู้จักวงมาลีฮวนน่ามาทั้งชีวิต ไม่ว่าจะ เพลงอะไรป้าก็ร้องตามได้และยังเคยไปดูคอนเสิร์ตวงมาลีฮวนน่าด้วย แม้ว่าจะดูจากระยะไกล มองเห็นน้าไข่ตัวใหญ่กว่ามดหน้อยหนึ่งก็ตาม จนกระทั่งป้าช้อยเรียนจบและทำงานก็ยังติดตามฟังเพลงของวงนี้อยู่ จนล่วงวัยผู้ใหญ่ก่อน ๆ ไปทางผู้สูงวัย รสนิยมในการฟังเพลงมีเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามจังหวะและสถานการณ์ของชีวิต แต่ป้าก็ยังจำเพลง “แสงจันทร์” ได้ บทเพลงที่เคยร้องพิมพ์ในยามที่เส้นทางชีวิตไกลจากทุกอย่างที่คุ้นเคย ..เอาใจและร่างมาวางเต็มพัน เดินทางไกลอยู่ใต้แสงจันทร์ คิดถึงทุกวัน คิดถึงทุกคืน“

ตั้งแต่ป้าช้อยมาใช้ชีวิตในต่างแดนได้รับข่าวสารจากชุมชนชาวไทยเกี่ยวกับการจัดคอนเสิร์ตเอาใจคนไกลบ้านที่มีนักร้อง นักแสดง ตลก หมอลำ ลิเก ฯลฯ มาเปิดแสดงในร้านอาหารไทยบ้าง ในงานของชุมชนไทยบ้าง มีเพื่อน ๆ หรือน้อง ๆ ที่รู้จักชวนไปดูหลายครั้ง แต่ป้าช้อยก็ไม่เคยไปชมเลยสักครั้งเดียว ด้วยเหตุผลหลายประการ อาทิ ไม่ตรงจริต ไม่รู้จัก อยู่ไกล ฯลฯ จนคนชวนเขาก็เลิกชวนไปโดยปริยาย

เมื่อไม่นานมานี้เพื่อนรุ่นน้องส่งข้อความโฆษณาขายบัตรคอนเสิร์ตมาให้และถามว่า “ป้ารู้จักวงดนตรีวงนี้ไหม เขาจะมาเล่นที่ฝับ.....ในเมือง” เห็นชื่อวงป้าช้อยก็แอบอุทาน “โอ้ มาลีฮวนน่าจะมาเล่นคอนเสิร์ตถึงบ้านเราเลยหรือนี่” เป็นไปได้อย่างไร ตั้งแต่อยู่เมืองนี้มายังไม่เคยได้ข่าวคราวว่า มีคอนเสิร์ตของนักร้องไทยมาจัดแสดงที่นี่เลย เมืองนี้เป็นแค่เมืองเล็ก ๆ มีคนไทยอาศัยอยู่ไม่มากนักจะคุ้มกับการจัดแสดงคอนเสิร์ตหรือ

น้องเขาเล่าว่า วงมาลีฮวนน่ามาทัวร์คอนเสิร์ตในยุโรป ระหว่างทัวร์ก็เที่ยวไปด้วย เพื่อนของสมาชิกในวงอยู่เมืองนี้ เขาจึง

แวะมาเยี่ยมเพื่อน ไม่มีการแสดงในตารางทัวร์คอนเสิร์ตแต่อย่างใด แต่พอมาถึงมีคนไทยในละแวกนี้ทราบข่าวก็อยากฟังเพลงของน้ำไข้ เจ้าถิ่นจึงไปจัดหาสถานที่ แล้วก็ขายตั๋วคอนเสิร์ตแบบปากต่อปากในระยะเวลาอันจำกัด ฟังน้องบอกกล่าวพล้นบทเพลง *ก้าวย่าง-ทางเดิน* ที่เสนาะประหนึ่งบทกวีก็แว่วในใจ

*สังัดหนึ่ง เลื่อนลาร้าง ระหว่างดึก
หนาวรู้สึก หยดน้ำค้าง ระหว่างฝัน
แว่วเรไร ร่ายบรรเลง เพลงนิรันดร์
กลุ่มมแก้วตา นิทราฝันกลางดงดาว*

มาลีฮวนน่ามาถึงหน้าบ้านเช่นนี้แล้ว ป้าช้อยจึงบอกน้องไปว่า “เอาตั๋วไว้ให้ป้าใบหนึ่งนะ” น้องตอบมาว่า “ขนาดป้ายอมไปดูคอนเสิร์ตนี้ วงนี้ต้องไม่ธรรมดา เขาเป็นใครทำไมหนูเกิดไม่ทัน” ป้าจึงร่ายชื่อเพลงไปหลายเพลงบอกให้น้องไปหาร้องล่วงหน้า

คอนเสิร์ตจัดในพับเล็ก ๆ และแสดงค่อนข้างดึกแต่ป้าช้อยตื่นตื่นจึงไปถึงตั้งแต่หัวค่ำ เขามีมุมขายอาหารไทยชั่วคราวอยู่ด้านนอกของพับ คนไทยที่มาถึงเร็วเหมือนป้าช้อยต่างก็สั่งอาหารไทยมาแก้มเครื่องดีมรอเวลา บรรยากาศช่วงหัวค่ำค่อนข้างคึกคัก มีบรรดาเหล่ารั้วของชาติชุดเต็มยศมานั่งเต็มกัน เขาคงพากันมาผ่อนคลายหลังการฝึกอันคร่ำเคร่ง แต่ก่อนคอนเสิร์ตแสดงหนุ่มทหารหาญก็แยกย้ายสลายตัว คงถึงเวลาต้องกลับเข้าค่ายทหาร เหลือแต่สาวไทยหนุ่มฝรั่ง และมีคู่ฝรั่งอยู่ไม่กี่คู่ จึงดูเหมือนเป็นคอนเสิร์ตส่วนตัวของชาวไทยในต่างแดน

ป้าช้อยนั่งจิบเครื่องดื่มสังเกตุคนไทยที่มาชมคอนเสิร์ต ส่วนใหญ่จะเป็นสาวหน้าใสวัยละอ่อนหาวัยเท่าป้าไม่ค่อยจะมี ส่วนใหญ่คนที่มาก็จะรู้จักกัน มีทั้งสาวเพื่อชีวิต ร็อกเกอร์สาว สาวไฮโซ สาวเซ็กซี่ ฯลฯ แต่ละคนเตรียมตัวมาเจอ

มาลีฮวนน่ากันเต็มที่ แม้คนจะไม่เต็มพับแต่สาวไทยนั้นเต็ม ที่ทั้งเสียงคุยเสียงกรีดดังกระหึ่ม

ตอนที่มานเปิดและนักดนตรีบรรเลงเพลง น้ำไข้ยืนเด่นอยู่หน้าไมค์ห่างจากป้าช้อยไปไม่ถึงสองเมตร รอบนี้ป้าตีตัวขึ้นหนึ่งเกาะข้างเวทีจึงเห็นน้ำไข้ตัวใหญ่ขึ้นกว่าเดิมมาก เพลงแรกอย่างที่ได้คาดไว้ “แสงจันทร์” ป้าช้อยแค่อ้าปากพึมพำเพราะเขินน้องที่ไปด้วยกัน

วงดนตรีมาเล่นกันแบบสบาย ๆ ไม่ต้องเตรียมอะไรมากเหมือนสมัยโน้น ชายคุณภาพเสียงนักร้องล้วน ๆ ดูเหมือนน้ำไข้ ในวันโน้นจะกลายเป็นลุงไข่ ตาไข่ ปู่ไข่ ไปเรียบร้อยแล้ว แต่บทเพลงที่น้ำไข้เปล่งออกมาแต่ละเพลงเสียงดีไม่มีตก ทำเอาป้าช้อยแอบเซ็ดน้ำตา ความหลังครั้งยังเป็นนักศึกษา ผุดพราย ใครจะไปนึกว่า ในวัยป้าจะได้มายืนเกาะขอบเวทีฟังเพลงของศิลปินที่ชื่นชอบอีกครั้งถึงต่างแดนนี้ และได้ยืนดูยืนฟังแบบใกล้ชิดประหนึ่งแขกวีไอพีเสียด้วย

ตอนที่เพลง “เรื่อรักกระดาศ” ดังขึ้น เหลือบไปเห็นน้องเปิดเนื้อเพลงในโทรศัพท์มือถือและก้มหน้าร้องตาม ป้าช้อยจึงอดใจต่อไปไม่ไหว ตะโกนร้องเพลงอย่างสุดใจ ชูมือ กระทืบเท้า และเป่าปาก น้องเหลือบมามองหน้าป้าช้อยด้วยสายตาพิศวง แต่ป้าก็หาไม่สนใจ ยังคงร้องต่อไปและต่อไป จนนึกได้ว่า สมควรแก่เวลาที่ป้าต้องเข้านอนจึงบอกน้องว่า ป้ากลับก่อนละนะ ไม่อยู่จนวงเขาเลิกเพราะเกรงจะหาทางกลับบ้านไม่ได้

ดูเหมือนว่า ตั้งแต่วันนั้นน้องจะมองป้าด้วยสายตาที่แปลกไป วันหนึ่งน้องก็ถามว่า “ป้าจะไปดูคอนเสิร์ตพีเสกใหม่เขา มาเล่นที่เมืองใกล้ ๆ นี้เอง” ป้าช้อยตอบไปอย่างไม่ลังเลว่า “ไม่ละ ขอบใจจะ ป้าไม่ค่อยถูกจริตกับพีเสกเท่าไร แต่ถ้าน้ำไข้มาอีกเมื่อไรบอกป้าด้วยนะน้อง” ๕

ภาษาเยอรมันเพื่อการงานอาชีพ

โดย พัทยา เรือนแก้ว

การทำงาน เปรียบเสมือนพื้นฐานของการสร้างความมั่นคงในชีวิต นอกจากนี้แล้วยังก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยเฉพาะเมื่อมาพำนักอยู่ในสังคมอื่นที่ไม่ใช่บ้านเกิด คนต่างชาติที่เข้ามาพำนักอยู่ในเยอรมนีส่วนใหญ่มักต้องการที่จะทำงาน แต่อุปสรรคใหญ่ก็คือ ความรู้ภาษาเยอรมัน ในปัจจุบันที่เยอรมนีกำลังขาดแคลนแรงงานหลายด้าน รัฐบาลพยายามสร้างมาตรการเพื่อส่งเสริมให้คนต่างชาติมีความรู้ภาษาเยอรมัน เพื่อที่จะสามารถหางานทำได้ อันเป็นผลดีต่อทั้งตัวคนต่างชาติเองที่จะมีงานทำ มีรายได้ (รัฐไม่ต้องแบกรับภาระ) และยังช่วยลดปัญหาการขาดแคลนแรงงานของประเทศด้วย รวมทั้งมีผู้จ่ายเบี้ยประกันสวัสดิการสังคมต่าง ๆ อีกด้วย มาตรการดังกล่าวคืออะไร

มาตรการนี้ คือ Berufsbezogene Deutschförderung อาจเรียกว่า มาตรการเสริมสร้างความรู้ภาษาเยอรมันสำหรับการงานอาชีพ โครงการนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนเพื่อสังคมแห่งสหภาพยุโรป (Europäischer Sozialfond (ESF)) และกระทรวงแรงงานและสังคมแห่งสหพันธ์ (Bundesministerium für Arbeit und Soziales (BMAS)) โดยมีสำนักงานกิจการเพื่อการย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัย (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF)) เป็นผู้บริหารจัดการ จึงมีชื่อย่อ ๆ ว่า ESF-BAMF-Programm

โปรแกรมหรือคอร์ส ESF-BAMF ไม่ใช่โปรแกรมสอนภาษาเยอรมันอย่างโรงเรียนสอนภาษาทั่วไป แต่ตั้งเป้าหมายหลักไว้ว่า ผู้ที่เรียนจบคอร์สนี้จะมีความรู้ภาษาเยอรมัน และมีทักษะวิชาอื่น ๆ ที่ดีพอที่จะสามารถหางานทำได้ เนื้อหาที่สอนในคอร์สนี้จะเน้นเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในการทำงาน ประกอบไปด้วยหลักสำคัญ 2 ส่วน

1. ภาษาเยอรมัน ซึ่งจะประกอบไปด้วยคำศัพท์ต่าง ๆ ไวยากรณ์ สำนวนภาษาเยอรมัน ที่จะเพิ่มพูนศักยภาพในการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน ลูกค้า และนายจ้าง นอกจากนี้จะเรียนรู้เพื่อให้สามารถเข้าใจข้อเขียนภาษาเยอรมันที่ค่อนข้างซับซ้อน เรียนรู้การเขียนอีเมลล์ และจดหมาย
2. การเสริมสร้างทักษะ ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่
 - ทักษะ วิชาการต่าง ๆ ที่ควรจะมี อันได้แก่ ความรู้ทั่วไป และความรู้เฉพาะในสายอาชีพนั้น ๆ คณิตศาสตร์ คอมพิวเตอร์ การฝึกเขียนใบสมัครงาน
 - การฝึกงานในสถานประกอบการจริง ในสาขาอาชีพที่ผู้เรียนสนใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงการทำงานในสาขาอาชีพที่ตนสนใจ ได้ลองใช้ทักษะที่ตนได้เรียนรู้มาในคอร์สในการฝึกงาน
 - การเยี่ยมชมสถานประกอบการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นสภาพการทำงานจริงระยะเวลาในการเรียนคอร์สนี้ จะใช้เวลา 6 เดือนสำหรับการเรียนเต็มเวลา หรือ 12 เดือนหากเป็นการเรียนครึ่งเวลา

„มาตรการนี้เป็นมาตรการที่ต้องการสร้างเสริมศักยภาพภาษาเยอรมันเพื่อให้สามารถหางานทำได้ ดังนั้นจึงเป็นมาตรการสำหรับผู้ที่มีความรู้ภาษาเยอรมันไม่มากนัก หรือไม่มากพอที่จะหางานทำได้ และที่สำคัญผู้ที่มีสิทธิ์จะเข้าเรียนคอร์สนี้จะต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือมีประวัติเกี่ยวกับการย้ายถิ่น“

มาตรการนี้ตามเป้าหมายแล้ว เป็นมาตรการที่ต้องการสร้างเสริมศักยภาพภาษาเยอรมัน เพื่อให้สามารถหางานทำได้ ดังนั้นจึงเป็นมาตรการสำหรับผู้ที่มีความรู้ภาษาเยอรมันไม่มากนัก หรือไม่มากพอที่จะหางานทำได้ และที่สำคัญผู้ที่มีสิทธิ์จะเข้าเรียนคอร์สนี้จะต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือมีประวัติเกี่ยวกับการย้ายถิ่น ที่ทางการเยอรมันใช้คำว่า Menschen mit Migrationshintergrund นั่นคือ ตนเองอาจเป็นผู้ที่ย้ายถิ่นเข้ามาเยอรมนี หรือมีพ่อแม่ หรือพ่อ หรือแม่ คนใดคนหนึ่งเป็นผู้ที่ย้ายถิ่นเข้ามาเยอรมนีก็ได้ ทั้งนี้จะไม่ดูว่ามีสัญชาติใด ณ ตอนที่ย้ายถิ่นเข้ามา นั่นคือ อาจจะเป็น ผู้ที่มีเชื้อชาติเยอรมันจากประเทศอื่น (Spätaussiedler) หรืออาจจะเป็นผู้ที่เกิดในเยอรมนีแต่ครอบครัวเป็นชาวต่างชาติก็ได้แน่นอนว่า สำหรับคนไทยแล้ว เราก็เข้าข่ายเป็นผู้ที่สามารถได้รับการสนับสนุนจากมาตรการนี้ และเข้าเรียนคอร์สนี้ได้ด้วย นอกจากนี้จะต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องหรือมีประวัติเกี่ยวกับการย้ายถิ่น” แล้ว เงื่อนไขต่อไปก็คือ

- จะต้องเป็นผู้ที่ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ตกงาน หรือกำลังหางานทำต่อสำนักงานแรงงาน หรือ Jobcenter
- และ/ หรือเป็นผู้ที่ได้รับเงินช่วยเหลือคนตกงาน I หรือ II ที่เรียกกันว่า Hartz IV
- หรือ กำลังศึกษาอบรมสายอาชีพ
- หรือ เป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนจากมาตรการสนับสนุนด้านการศึกษาเพื่อเตรียมตัวทำงาน จากสำนักงานแรงงาน หรือ Job center

เงื่อนไขที่สำคัญอีกสองประการก็คือ จะต้องเป็นผู้ที่เรียนจบคอร์สบูรณาการแล้ว (Integrationskurs) นั่นคือมีความรู้ภาษาเยอรมันพอสมควร อย่างน้อยระดับ A 1 และต้องจบการศึกษาภาคบังคับ

การเข้าเรียนในคอร์สนี้ ไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น หากสถานที่เรียนอยู่ห่างไกลจากบ้านพักเกินกว่า 3 กิโลเมตร สามารถขอรับค่าเดินทางได้ รวมทั้งสามารถขอความช่วยเหลือในเรื่องการดูแลลูก ขณะที่มาเรียนในคอร์สนี้ด้วย สำหรับผู้ที่มีงานทำแล้ว หากต้องการพัฒนาภาษาเยอรมันของตนเอง ก็สามารถสมัครเข้าเรียนคอร์สนี้ได้เช่นกัน เพียงแต่ต้องจ่ายค่าคอร์ส ซึ่งไม่มากนัก

มาตรการข้างต้นนั้นสำหรับผู้ที่มีความรู้ภาษาเยอรมันค่อนข้างน้อย สำหรับผู้ที่มีความรู้ภาษาเยอรมันระดับปานกลางคือ ระดับ B 1 ขึ้นไป แต่ต้องการที่จะพัฒนาความรู้ภาษาเยอรมันของตนต่อ รวมทั้งเพื่อพัฒนาศักยภาพ และโอกาสในการหางานทำ สามารถที่จะเข้าเรียนอีกคอร์สหนึ่ง ซึ่งจะมี 2 แผนการเรียน คือ

- แผนการเรียนพื้นฐาน (Basismodule) จะเป็นคอร์สที่สอนภาษาเยอรมันพื้นฐานซึ่งต้องใช้ในการทำงาน เป็นการเรียนเพื่อเพิ่มพูนระดับความรู้ภาษาเยอรมัน มี 3 ระดับคือ จาก B1 ไปสู่ B2, จาก B2 ไปสู่ C1 และ จาก C1 ไปสู่ C2
- แผนการเรียนพิเศษ (Spezialmodule) จะเป็นการเรียนเพื่อเพิ่มทักษะในสาขาอาชีพหนึ่ง ๆ

เงื่อนไขของผู้ที่จะมีสิทธิเข้าเรียน จะคล้ายกับเงื่อนไขสำหรับมาตรการเสริมสร้างความรู้ภาษาเยอรมันสำหรับการงานอาชีพที่กล่าวมาข้างต้น เพียงแต่ว่า ผู้ที่จะเรียนในคอร์สนี้จะต้องมีความรู้ภาษาเยอรมันระดับ B 1 ขึ้นไป การเข้าเรียนในคอร์สนี้ก็ไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เช่นกัน รวมทั้งสามารถขอรับค่าเดินทางได้ หากสถานที่เรียนอยู่ห่างไกลจากบ้านพักเกินกว่า 3 กิโลเมตร ผู้ที่มีงานทำแล้ว แต่ต้องการเรียนภาษาเยอรมันเพิ่มเติม ก็สามารถเรียนคอร์สได้เช่นกัน เพียงแต่ต้องจ่ายค่าคอร์สครึ่งหนึ่งเอง การสมัครเรียน รวมทั้งรายละเอียดต่าง ๆ สามารถติดต่อได้ที่ Agentur für Arbeit หรือ Jobcenter ในเมืองหรือเขตที่พำนักอยู่

แม้ว่า เงื่อนไขต่าง ๆ สำหรับผู้ที่จะมีสิทธิเข้าเรียน ดูอาจจะยุ่งยาก จนหลายคนอาจคิดว่า คงจะไม่มีโอกาสที่จะได้รับคำแนะนำจากมาตรการเหล่านี้ มาตรการเหล่านี้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นหนทางส่งเสริมให้คนต่างชาติ และผู้ที่มีประวัติเกี่ยวข้องกับการย้ายถิ่น ที่มีความรู้ภาษาเยอรมันน้อย มีโอกาสได้พัฒนาภาษาเยอรมัน และสร้างโอกาสให้มีความทำงาน ผู้ที่ต้องการมีงานทำควรที่จะหาประโยชน์จากมาตรการ

นี้ ซึ่งเป็นมาตรการที่ให้เปล่าจริง ๆ ดังนั้นหากสนใจควรเข้าไปปรึกษา Agentur für Arbeit หรือ Jobcenter ไม่ต้องคิดไปเองว่า เงื่อนไขนั้น เงื่อนไขนี้ของเราไม่มี เขาคงไม่ให้เรียน มีอะไรที่ข้องใจ ไม่เข้าใจ ไม่แน่ใจ ให้สอบถามเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่จะอธิบาย ให้ความกระจ่าง รวมทั้งแนะนำว่า ควรที่จะต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง มีคนไทยหลายคน ที่เข้าไปหา Agentur für Arbeit หรือ Jobcenter บอกกล่าวถึงความตั้งใจที่จะหางานทำ แต่ยังมีปัญหาด้านภาษา และได้รับการสนับสนุนจากมาตรการนี้ ทำให้สามารถพัฒนาทักษะภาษาเยอรมัน และได้รับการสนับสนุนต่อให้ได้เข้าเรียนในสาขาอาชีพที่สนใจ จนได้ทำงานในที่สุด

อย่าลืมไปคุยกับ Agentur für Arbeit หรือ Jobcenter สอบถามความเป็นไปได้ในการขอรับการสนับสนุนจากมาตรการนี้ ผลเป็นอย่างไร มาเล่าสู่กันฟังนะคะ 📌

ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

- <http://www.bamf.de/DE/Willkommen/Deutsch-Lernen/DeutschBeruf/Deutschberuf-esf/deutschberuf-esf-node.html>
- http://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/DE/Publikationen/Broschueren/broschue-re-esf-bamf-programm.pdf?__blob=publicationFile
- http://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/DE/Publikationen/Flyer/Berufssprachkurse-45a/berufssprachkurse.pdf;jsessionid=2B-448D8E30C9AF054DDDC3D0CF9B8371.2_cid359?__blob=publicationFile
- <http://www.bmas.de/DE/Themen/Arbeitsmarkt/Auslaenderbeschaeftigung/Sprachfoerderung/sprachfoerderung-deutsch.html>
- <https://www.arbeitsagentur.de/fuer-menschen-aus-dem-ausland/deutsch-lernen-fuer-auslaender>

แหล่งที่มาของรูปภาพ:

- https://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/DE/Publikationen/Flyer/Berufsbez-sprachf-ESF-BAMF/berufsbezsprachf-esf-bamf.pdf?__blob=publicationFile

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับ กฎหมายครอบครัว ตอนที่ 3 ทรัพย์สินเงินทองของเธอหรือของฉัน จะเป็นของใครกันเมื่อจากลา

โดย ตักดา บัวลอย

ด้วยบุพเพสันนิวาสหรือกามเทพที่แผลงศรรัก ทำให้ชายหญิงหรือเพศเดียวกันมีความรักและผูกพันกันจนได้ตกลงปลงใจจดทะเบียนสมรสหรือจดทะเบียนเป็นคู่ชีวิตเพศเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายมีอิสระในการเลือกดำเนินชีวิตโดยมีสิทธิและหน้าที่ที่ต้องตัดสินใจร่วมกันในหลาย ๆ เรื่อง ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนที่ 1 (นิตยสารดี ฉบับที่ 21/2017)

นอกเหนือจากเรื่องดังกล่าวแล้วยังมีเรื่องของทรัพย์สินระหว่างทั้งสองฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง แม้ว่าเมื่อยามรักกันนั้นเปรียบได้ดั่งน้ำผึ้งหวาน มาอยู่เป็นครอบครัวเดียวกันด้วยความผาสุก จะมีใครคำนึงถึงเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ของอีกฝ่ายให้เหนื่อยใจเข้าทำนองที่ว่า “ของ ๆ เธอ ก็คือของ ๆ ฉัน เรายินดีแบ่งปันกันใช้” แต่เมื่อความหวานกลับกลายเป็นความขม ความขัดแย้งเรื่องทรัพย์สินไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะได้มาก่อนหรือหลังการจดทะเบียนสมรสก็ตามมักเป็นเหตุให้คู่สามีภรรยาต้องมานั่งถกเถียงกันว่า “นี่คือ ของ ๆ ฉัน ส่วนนั่นคือ ของ ๆ เธอ เราต้องมาแบ่งกัน” ฉบับนี้ผมจึงขอเสนอเรื่องสิทธิตามกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินเหล่านี้กันครับ มาดูกันว่า “ทรัพย์สินเงินทองของเธอหรือของฉัน จะเป็นของใครกันเมื่อจากลา”

การจดทะเบียนสมรสหรือจดทะเบียนคู่ชีวิตเพศเดียวกันนั้น ไม่ได้หมายความว่า สิทธิและกรรมสิทธิ์ในสินทรัพย์ระหว่าง คู่สมรสจะตกเป็นของทั้งสองฝ่ายโดยปริยาย คู่สมรสสามารถ จัดการทรัพย์สินต่าง ๆ ได้โดยอิสระตามสิทธิและหน้าที่ ของตน

ตามประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดนแบ่งออก ได้ 3 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. สินสมรส (Errungenschaftsbeteiligung¹)
2. สินส่วนตัว (Eigengut²)
3. สินรวม (Gütergemeinschaft³)

การจัดการแบ่งแยกทรัพย์สินของคู่สมรส⁴ จะกระทำในกรณี ดังต่อไปนี้

- เมื่อความสัมพันธ์ของคู่สมรสสิ้นสุดลงโดยการแยกหรือ หย่า
- คู่สมรสฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียชีวิต
- คู่สมรสทำสัญญาข้อตกลงเกี่ยวกับทรัพย์สินระหว่างกัน
- การสมรสนั้นเป็นโมฆะโดยคำสั่งศาลเพื่อกู้มครองทรัพย์สิน ของคู่สมรส

คู่สมรสใดที่ไม่ได้ทำสัญญาคู่สมรสระหว่างกันให้ยึดถือ หลักความสัมพันธ์ด้านทรัพย์สินเป็นไปตามลักษณะโดยทั่วไป ของทรัพย์สิน⁵ (Ordentlicher Güterstand ZGB Art. 181) ซึ่ง แยกออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้คือ

1. สินสมรส (Errungenschaft ZGB Art. 197) ได้แก่

- รายได้จากการทำงาน เช่น เงินเดือน เงินปันผล ผลกำไร จากการประกอบธุรกิจ
- เงินฝากประกันเข้ากองทุนสวัสดิการประกันสังคมต่าง ๆ (อ่านเพิ่มเติมได้ในนิตยสารดี ฉบับที่ 22/2017)
- ดอกผลของสินส่วนตัว (ZGB Art. 206)

1 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 197 Errungenschaft
 2 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art.198 Eigengut nach Gesetz
 3 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 221, 222 Gesamtgut; Allgemeine Gütergemeinschaft
 4 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 2017 b. Bei Scheidung, Trennung, Ungültigerklärung der Ehe oder gerichtlicher Gütertrennung
 5 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 181 Ordentlicher Güterstand und ZGB Zweiter Abschnitt: Der ordentliche Güterstand der Errungenschaftsbeteiligung Art 196 – 220

ตัวอย่าง ฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิงมีอสังหาริมทรัพย์ก่อน สมรสมูลค่า 1 ล้านสวีฟรังก์ (สินส่วนตัว) ต่อมามูลค่าของ อสังหาริมทรัพย์นี้ได้เพิ่มขึ้น ณ ตอนยื่นเรื่องหย่า เป็น 1.2 ล้านสวีฟรังก์ ส่วนที่เป็นมูลค่าเพิ่ม⁶ เงินจำนวนสองแสน สวีฟรังก์นี้ ถือเป็นสินสมรส

สินสมรสนี้ในระหว่างที่สมรสอยู่แต่ละฝ่ายสามารถจัดการ ทรัพย์สินที่หามาได้ของตนเองโดยอิสระ แต่จะนำมาคำนวณ เพื่อแบ่งแยกทรัพย์สิน ในกรณีที่การสมรสนั้นสิ้นสุดลงโดย การแยก หย่า หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียชีวิต (รายละเอียด ข้างต้น เรื่องการจัดการแยกทรัพย์สิน)

2. สินส่วนตัว (Eigengut ZGB Art. 198 Eigengut) ได้แก่

- ทรัพย์สินที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีอยู่ก่อนการจดทะเบียนสมรส
- มรดก ของขวัญ
- เครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็นในการประกอบอาชีพหรือ วิชาชีพ เช่น รถยนต์ หรือเครื่องจักร
- เครื่องใช้สอยส่วนตัว เครื่องแต่งกาย หรือเครื่องประดับ ภายตามฐานะ

ทรัพย์สินประเภท **สินส่วนตัว**⁷ ไม่ต้องแบ่งแก่คู่สมรสอีกฝ่าย เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรสสิ้นสุดลง

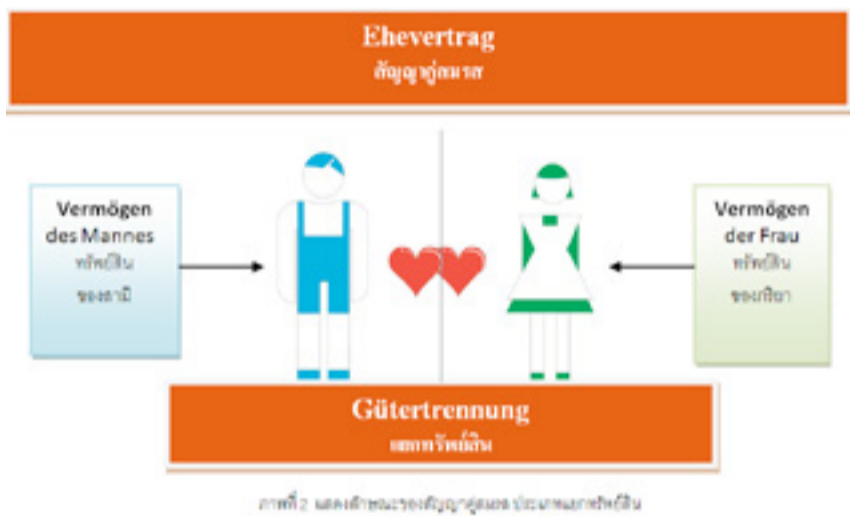

สัญญาคู่สมรส

การทำสัญญาคู่สมรส (Ehevertrag⁸) ทั้งประเภทแยก ทรัพย์สิน⁹ (Gütertrennung) และประเภทสินรวม¹⁰ (Güter-

6 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 206 Merhwertanteil des Ehegatten
 7 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 198 Eigengut
 8 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 182 Ehevertrag
 9 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Art. 247 – 251 Gütertrennung
 10 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวีเดน ZGB Dritter Abschnitt: Die Gütergemeinschaft Art. 221–246

gemeinschaft) สามารถทำได้ก่อนหรือหลังจากการจดทะเบียนสมรสตามประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวิตเซอร์แลนด์ รูปแบบของสัญญาคู่สมรสจะต้องกระทำเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการลงนามของทั้งสองฝ่ายต่อหน้าโนตารี (Notar คือ ทนายความที่มีอำนาจรับรองเอกสาร) และถ้าหากต้องการยกเลิกสัญญาหรือเปลี่ยนแปลงข้อตกลงใด ๆ ในสัญญาคู่สมรสนั้นก็จะต้องได้รับการรับรองจากโนตารีเช่นกัน จึงจะมีผลตามกฎหมาย¹¹ (ZGB Art. 184) สัญญาคู่สมรสที่ทำขึ้นในประเทศหรือจากต่างประเทศ หากมีข้อขัดแย้งกับหลักประมวลกฎหมายประเทศสวิตเซอร์แลนด์แล้วนั้นจะไม่สามารถนำมาบังคับใช้ในกรณีฟ้องร้องเกี่ยวกับการแบ่งทรัพย์สินต่อศาลในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ได้¹²

สัญญาคู่สมรส ประเภทแยกทรัพย์สิน (Gütertrennung)

ตัวอย่างที่ 1 เรื่องของนายปีเตอร์ (ชาวสวิส) และนางสวย (ชาวไทย) ทั้งสองได้พบรักกันที่ประเทศไทย ก่อนที่จะมาจดทะเบียนสมรสที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์นั้น ทั้งคู่ได้ทำสัญญาคู่สมรสที่สำนักงานโนตารีพับลิก (Notary Public) ณ สำนักงานทนายความระหว่างประเทศแห่งหนึ่งที่กรุงเทพฯ โดยระบุว่า ถ้าหากในกรณีหย่า นางสวยจะไม่ขอรับสิทธิเกี่ยวกับเงินค่าเลี้ยงดูหรือทรัพย์สินใด ๆ ของนายปีเตอร์ และจะต้องกลับประเทศไทยหลังจากหย่า นางสวยได้ลงนามยินยอมในสัญญา

11 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ZGB Art. 181 III. Form des Vertrages
12 ประมวลกฎหมายเอกชนระหว่างประเทศแห่งสมาพันธ์รัฐสวิส Bundesgesetz über das Internationale Privatrecht (IPRG) 3. Abschnitt: Ehegüterrecht; Art. 51 Zuständigkeit, Art. 56 Form des Ehevertrages

คู่สมรสนั้น เพราะว่า ตลอดระยะเวลาที่คบหากันมา สวยมั่นใจและคิดว่า ปีเตอร์เป็นคนดี ความรักคงจะไม่มีวันเสื่อมคลายแน่นอน แต่ต่อมาความรักเกิดจืดจาง เป็นเหตุให้ทั้งคู่แยกทางกัน นายปีเตอร์ยื่นเรื่องฟ้องหย่าต่อศาลครอบครัว ณ เมืองซูริค ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และขออำนาจศาลให้ตัดสิทธิของนางสวยตามสัญญาคู่สมรสที่ได้กระทำจากประเทศไทย ศาลพิจารณาไม่รับคำร้องของนายปีเตอร์ เนื่องจากข้อระบุในสัญญาคู่สมรสจากประเทศไทยนั้นขัดต่อประมวลกฎหมายของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ทั้งในส่วน of รูปแบบและข้อบังคับต่าง ๆ เรื่องจึงจบลงด้วยดีในตอนท้าย ศาลตัดสินให้นางสวยมีสิทธิต่าง ๆ อันพึงได้ตามกฎหมายจากนายปีเตอร์หลังจากหย่า (บทความเรื่องการหย่า นิตยสารดี ฉบับที่ 22/2017)

ตัวอย่างที่ 2 คู่สมรส นายชาลี (ชาวสวิส) กับนางรววย (ชาวไทย) ทั้งคู่พบรักกันที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ นายชาลีเป็นนักธุรกิจใหญ่มีกิจการเป็นของตัวเอง ส่วนนางรววยนั้นเป็นแม่หม้ายลูกติด 1 คน มีทรัพย์สินสมบัติจำนวนมากจากกองมรดกของสามีเก่าที่ทิ้งไว้ให้ก่อนตาย ทั้งคู่ตกลงปลงใจจดทะเบียนสมรสและสัญญาว่า จะอยู่ด้วยกันโดยที่ไม่ต้องการมีปัญหาเรื่องทรัพย์สินเข้ามาเกี่ยวข้องให้วุ่นวายใจ หลังจากจดทะเบียนสมรสแล้วทั้งสองได้ไปที่สำนักงานโนตารีเพื่อทำสัญญาคู่สมรส เกี่ยวกับข้อตกลงการแยกทรัพย์สินของแต่ละฝ่าย กล่าวโดยสรุปดังต่อไปนี้

- เงินลงทุน ผลกำไร ตลอดทั้งหนี้สินของบริษัทนายชาลี นายชาลีเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์และรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว
- ทรัพย์สินต่าง ๆ ประเภทอสังหาริมทรัพย์ สงหาริมทรัพย์ ตลอดทั้งมูลค่าเพิ่มของทรัพย์สินส่วนตัวของแต่ละฝ่าย ได้แก่ รายได้ บ้าน ที่ดินในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ประเทศไทย รถยนต์ ตลอดจนของสะสมราคาแพงที่มีมาก่อนและระหว่างการสมรสนั้น ทั้งสองฝ่ายไม่มีกรรมสิทธิ์ซึ่งกันและกัน ตามที่ระบุไว้ในรายการแจกแจงของทรัพย์สิน¹³

13 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ZGB Art. 195 Inventar

ณ ปัจจุบัน เอกสารแนบประกอบลงไว้ในสัญญาคู่สมรส เป็นหลักฐานสำคัญ

สัญญาคู่สมรสดังกล่าวตามตัวอย่างที่ 2 นั้นสามารถกระทำได้โดยไม่ขัดต่อข้อกฎหมาย ในส่วนเรื่องสิทธิของคู่สมรส ต่าง ๆ (เรื่องสิทธิของคู่สมรส นิตยสารดี ฉบับที่ 21/2017) ตลอดจนเงินฝากสะสมเข้ากองทุนประกันสวัสดิการสังคมเมื่อเกษียณอายุงานและสำหรับผู้อยู่เบื้องหลัง (Alters und Hinterlassenenversicherung; คำย่อ AHV) และเงินฝากเข้ากองทุนเงินสะสมสำหรับผู้ประกอบอาชีพ (Die berufliche Vorsorge; คำย่อ BVG) นั้นยังคงดำรงอยู่ **สัญญาคู่สมรสไม่สามารถระบุดังสิทธิและหน้าที่ในการช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูซึ่งกันและกันตามกฎหมายออกไปได้แต่อย่างใด**

จากกรณีตัวอย่างเรื่องชีวิตคู่สมรสระหว่างนายซาลีและนางรวຍ หากเกิดมรสุมชีวิตรักทำให้ทั้งคู่ต้องแยกทางกัน แต่ฝ่ายก็จะได้เพียงแค่สิทธิค่าเลี้ยงดูตามความเหมาะสมตามกฎหมายและสิทธิในส่วนแบ่งของเงินฝากจากกองทุนสวัสดิการสังคมของแต่ละฝ่ายคนละครึ่งเท่านั้น ส่วนเรื่องสิทธิในทรัพย์สินของแต่ละฝ่ายนั้นไม่มี ดังที่ได้ระบุไว้ในสัญญาคู่สมรส

สัญญาคู่สมรสประเภทสินรวม¹⁴ (Gütergemeinschaft) คือการที่คู่สมรสตกลงที่จะนำทรัพย์สินของแต่ละฝ่ายทั้งที่

มีมาก่อนและหลังจากการสมรสมารวมกัน โดยระบุในสัญญาคู่สมรสประเภทสินรวม ลักษณะพิเศษของสัญญาคู่สมรสประเภทนี้คือการที่ทั้งสองฝ่ายมีสิทธิและกรรมสิทธิ์ หรือเป็นเจ้าของร่วมในทรัพย์สินและหนี้สินในส่วนดังกล่าวคนละส่วนเท่า ๆ กัน เช่น รถยนต์ บ้าน ที่ดิน สิ่งของมีค่าต่าง ๆ เป็นต้นสามีหรือภริยาจะจัดการทรัพย์สินรวมนี้โดยลำพังมิได้ เว้นเสียแต่ว่า ได้รับคำยินยอมจากคู่สมรสอีกฝ่ายเท่านั้น เปรียบได้ดัง “ของ ๆ เธอ ก็คือของ ๆ ฉัน เรายินดีแบ่งปันและจัดการร่วมกัน” ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์มีคู่สมรส¹⁵ ประมาณ 3% เท่านั้น ที่ทำสัญญาคู่สมรสประเภทสินรวมนี้

แม้ว่าความรักนั้นจะไม่มีพรหมแดนและศาสนาขวางกั้นก็ตาม แต่ถ้าหากคู่สมรสใดมีความความขัดแย้งกันในเรื่องสิทธิและกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินไม่ว่า จะเป็นเรื่องของสินสมรส สินส่วนตัว หรือสินรวมดังกล่าว ถึงขั้นต้องฟ้องขึ้นโรงขึ้นศาล ผู้ฟ้องเองจำเป็นต้องแสดงหลักฐานให้ชัดเจนต่อศาลเพื่อพิสูจน์สิทธิและกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้น ๆ ของตน ศาลจะได้พิจารณาพิพากษาและให้ความยุติธรรมแก่ทั้งสองฝ่ายต่อไป

หากคู่สมรสใดต้องการความมั่นใจเรื่องนี้ก็ควรปรึกษานักกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินระหว่างคู่สมรสได้ตลอดเวลาไม่ว่า ก่อนหรือหลังการจดทะเบียนสมรส ถือเป็นการ “กันไว้ก่อนแก้ ไม่ต้องรอให้แย้ แล้วค่อยมาแก้ทีหลัง” เพื่อที่จะได้ไม่ต้องโต้เถียงกันจนต้องขึ้นโรงขึ้นศาล ให้เสียทั้งเงิน เวลา และสุขภาพจิต ดังสำนวนภาษาเยอรมันที่ว่า Rosenkrieg (สงครามกุหลาบ)

ส่วนกรณีที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตนั้นจะมีเรื่องการจัดการแบ่งแยกทรัพย์สินของคู่สมรสเข้ามาเกี่ยวข้องกับระหว่างทายาทในกองมรดกของผู้ตายด้วย ส่วนจะเป็นอย่างไรนั้นโปรดติดตามได้ในตอนที่ 4 เรื่อง **“มีเงินเขานับว่าเป็นน้อง มีทองเขานับว่าเป็นพี่”** ถ้าไม่มี (มรดก) จะมีใคร (นับ) หรือเปล่าหนอ.... ☹

14 ประมวลกฎหมายแพ่งประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ZGB Dritter Abschnitt: Die Gütergemeinschaft Art. 221 - 246

15 อ้างอิงจากหนังสือ Eherecht, S. 96, Karin von Flüe, Beobachter Verlag, 11. Auflage, 2015

จะดีไหมถ้าไม่ปล่อยให้ภาพเล่าเรื่อง แต่เพียงลำพัง

โดย สุรัตน์ แจ่มใส

ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่ชอบชมรายการสารคดีต่างประเทศที่ฉายทางโทรทัศน์ ยิ่งถ้าเป็นรายการเกี่ยวกับการแนะนำอาหารหรือร้านอาหารและการตกแต่งบ้านแล้วก็ยิ่งสนใจเป็นพิเศษ ขณะที่ชมรายการรูปแบบนี้ตาและใจก็มักจะจดจ่อกับภาพที่น่าสนใจตรงหน้า บางครั้งก็ใส่ใจมากกว่าภาษาที่บรรยายเสียด้วยซ้ำไป

รายการสารคดีโทรทัศน์ในปัจจุบันมักจะเล่าเรื่องโดยใช้มุก กล้องหรือเทคนิคการถ่ายภาพหรือการถ่ายทำที่น่าสนใจ คนที่ชมรายการก็รู้สึกเพลิดเพลินและเข้าใจเรื่องที่เล่านี้ได้แทบจะทันที สารคดีต่างประเทศบางเรื่องแม้ว่าฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจภาษาที่แปลมานักเพราะประโยคที่ใช้ฟังแล้วขัดหู แต่เรื่องราวที่ชวนให้ติดตามและภาพที่สวยงามต่างหากที่ทำให้ผู้เขียนชอบดูสารคดีลักษณะนี้

การรับสารด้วยการอ่านและการดูนั้นไม่เหมือนกัน ขณะที่อ่านสมองจะเปลี่ยนตัวอักษรให้กลายเป็นภาพในจินตนาการ เราจึงเห็นภาพบ้าน สวน ต้นไม้ ดอกไม้ แมลง และยังได้ยินเสียงแมลงตัวเล็ก ๆ ที่บินตอมดอกไม้ นั่นได้จากตัวหนังสือ ในขณะที่ภาพแบบเดียวกันนี้เราจะเห็นและได้ยินในทันทีเมื่อเปิดโทรทัศน์ ภาพจากการอ่านจะเห็นได้ชัดเจนเหมือนกับภาพในโทรทัศน์หรือไม่ขึ้นอยู่กับจินตนาการและประสบการณ์ของผู้อ่านแต่ละคน

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างข้อความจากรายการหนึ่งที่เล่าถึงโรงแรมเก่าแก่แห่งหนึ่งในเมืองมิลาน ประเทศอิตาลี ลองนึกภาพตามข้อความต่อไปนี้

- “โรงแรมเป็นที่ดึงดูดนักธุรกิจและนักท่องเที่ยวได้พอ ๆ กัน”
- “มิลานถูกมองเป็นเมืองหลวงทางการเงิน แฟชั่น และกิจกรรมบันเทิงมากมาย”
- “เบื้องหลังอาคารโทเนสเททาและหมอกฤดูหนาวมิลานซ่อนเสน่ห์ไว้มากมายตามแบบฉบับของหัวเมืองใหญ่”
- “ทั้งสองอาคารผ่านเรื่องราวทางประวัติศาสตร์มามากมาย”

- “โรงแรมกลับมาถูกเกียรติยศทั้งหมดหลังจากผ่านช่วงเลวร้ายของสงครามมาได้ด้วยการตกแต่งใหม่”
- “มีหลายช่วงแห่งปีที่โรงแรมกลับมีชีวิตขึ้นมาเองโดยเฉพาะช่วงฤดูแห่งการออกแบบและแฟชั่น เช่นเดียวกับแฟชั่นและศิลปะซึ่งมีหลายมุมมองจนเคยเห็นการเกิดใหม่ของโรงแรมในหลายครั้งและในหลายสถานการณ์ด้วยค่ะ”
- “ยากมากที่จะนึกถึงอนาคตฉันเชื่อว่าหลังครบรอบหนึ่งร้อยห้าสิบปีอีกสิบปีต่อมาก็เทียบไม่ได้กับอดีตที่ผ่านมา

ถ้าฟังบทบรรยายไปชมภาพเมืองมิลานและโรงแรมไปก็คงไม่รู้สึกรู้ว่าประโยคที่ใช้แปลกอะไร เพราะความงามของเมืองและโรงแรมดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการมากกว่า การที่จะตั้งใจสังเกตการใช้ภาษาแปล แต่เมื่อเจาะจงให้อ่านโดยไม่มีการประกอบบางประโยคเข้าใจเรื่องได้ บางประโยคนึกย้อนได้ถึงโครงสร้างภาษาต้นทาง และบางประโยคอ่านแล้วก็ต้องแปลจากประโยคนี้เป็นประโยคที่ใช้ในภาษาไทย

ผู้เขียนไม่ใช่คนที่ต่อต้านหรือคัดค้านการใช้คำที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศอย่างหัวชนฝาหากว่าคำหรือข้อความนั้นสามารถสื่อความได้ ยอมรับกันในปัจจุบันว่าใช้แล้วเข้าใจได้ และไม่ผิดโครงสร้างภาษาไทยนัก เช่น สนใจใน (interest in) ยังผลให้ ส่งผลให้ (result in) นำไปสู่ (lead to) รู้จักกันในนาม (known as) และแต่ละผู้นำ (each of leader) ตัวอย่างที่ยกมานี้เห็นได้ชัดว่าเป็นการแปลติดโครงสร้างภาษาต่างประเทศแต่เราก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าข้อความเหล่านี้อ่านแล้วหรือฟังแล้วสื่อความเข้าใจได้

ลองสังเกตตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

- “ป่าไม้ที่มากไปด้วยพืชพรรณนานาชนิดกำลังจะถูกแทนที่ด้วยไร่ข้าวโพดของชาวบ้าน”
- “ราคาน้ำมันดิบที่สูงขึ้นที่ประมาณ 50 เหรียญต่อบาเรลมีผลกระทบต่อทุกประเภทของน้ำมัน”
- “เขาถูกตำหนิโดยหัวหน้างานว่าไร้ซึ่งความรับผิดชอบและเป็นคนช้ามากในการเรียนรู้งานใหม่ ๆ ”
- “เซรั่มจากประเทศเกาหลีสุดมโหฬารสกัดจากสาหร่ายทะเลน้ำลึกที่ถูกวิจัยโดยนักวิทยาศาสตร์ ช่วยแก้ปัญหาการเกิดขึ้นของริ้วรอยบนร่องแก้มและหน้าผากได้ดี”

ประโยคตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของโครงสร้างภาษาต่างประเทศที่มีผลต่อการใช้ประโยคในภาษาไทย เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วอาจจะต้องแปลกลับมาเป็นโครงสร้างของภาษาไทยอีกทอดหนึ่ง ในขณะที่คนที่คุ้นเคยกับการใช้ประโยค

โครงสร้างภาษาต่างประเทศอาจจะไม่สะดุดและเข้าใจความได้ในทันทีที่อ่าน เพราะมีโครงสร้างของภาษาต้นทางเป็นแนวเทียบ

แม้ว่าภาพเคลื่อนไหวช่วยให้ผู้ชมสารคดีเข้าใจเรื่องราวได้เป็นอย่างดีก็ตามแต่บทบรรยายที่แปลนั้นก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเพราะบทแปลที่ดีจะช่วยทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น ที่สำคัญคือผู้ชมจะสามารถจำเรื่องราวได้แม่นยำกว่าการใช้ตาดูภาพเพียงอย่างเดียว

ดังนั้นผู้แปลจึงต้องใช้โครงสร้างประโยคทั้งภาษาต้นทางและภาษาปลายทางได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ ผู้แปลไม่ควรคิดว่าการใช้ภาพเล่าเรื่องความสนใจของผู้ชมจะอยู่กับสิ่งที่ตาเห็นมากกว่าสิ่งที่หูได้ยิน เพราะเมื่อใดก็ตามที่บทแปลฟังแล้วขัดหู ผู้ชมก็จะชะงักและฉงนกับสิ่งที่ตัวเองได้ยิน อย่างน้อยก็มีผู้เขียนคนหนึ่งารู้สึกเช่นนี้ ๓

บอกกล่าว

คุณเป็นคนหนึ่ง ที่รักการเขียน รักการอ่าน ต้องการฝึกฝนตนเอง ต้องการเพิ่มทักษะการใช้ภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น และสนใจเข้าร่วมโครงการ “อ่าน เก่ง เขียนดี” ในเดือนพฤษภาคม 2561 ที่จะถึงนี้ ใช่หรือไม่ ... เราขอแจ้งให้ทราบว่า โครงการ “อ่าน เก่ง เขียนดี” จะกลับมาเพื่อคุณอีกครั้ง กำหนดวันจัดโครงการดังนี้

- เมือง Bern ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ วันที่ 26 และ 27 พฤษภาคม 2561
ขอรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ saipopoo@gmx.ch
- เมือง Bielefeld ประเทศเยอรมนี วันที่ 3 มิถุนายน 2561
ขอรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ naruemol@d-magazine.de

วิทยากร:

อ.แจ่มใส (อาจารย์ สุรรัตน์ นิชาพัฒน์ รองคณบดีฝ่ายบริหาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย อุดรภูมิบัณฑิต)

ผู้เข้าร่วมโครงการ:

ล่าม นักแปล ครูสอนภาษาไทย และผู้สนใจทุกท่าน

ผู้จัด:

สมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน – ประเทศสวิตเซอร์แลนด์และเยอรมนี

ผู้สนับสนุน:

สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงเบิร์น สนับสนุนโดยให้ความช่วยเหลือเรื่องค่าเดินทางของวิทยากร จากประเทศไทย ติดตามรายละเอียดโครงการอื่น ๆ ของสมาคมได้ที่ เฟซบุ๊กของสมาคมฯ

www.facebook.com/NTO.GERMANY/

มีอะไรพูดคุยกันได้นะ

โดย ปาทองไก่

ด้วยความที่เป็นคนไทย ครอบครัวสอนมาตั้งแต่เด็ก ๆ ว่า ความเกรงใจเป็นสมบัติของผู้ดี ทำให้ฉันเป็นคน คิดว่า “อะไรก็ได้ตามใจ” กับคนที่เพิ่งรู้จักคบหากันไม่ว่าจะเป็นเพื่อนใหม่ หรือคนที่กำลังจะคบหาคุยใจกัน เพื่ออนาคตอาจได้เป็นคู่ตุนาหงั้น จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เราต้องทำตัวให้ดูเป็นนางเอกหรือตุลาตเลากันก่อนว่า เขาเป็นอย่างไร ควรพูดคุยกันได้ตรงไป ตรงมาหรือว่าต้องซักแม่น้ำทั้งห้า

ตอนที่รู้จักคบหากับสามีใหม่ ๆ เราเป็นคนประเภทเกรงใจตามใจเธอ ไม่ค่อยมีปากมีเสียง แต่การเป็นคนแบบนี้ ดูจะไม่ค่อยถูกใจคนที่กำลังคบหาคุยใจกันอยู่ เพราะเขานั้น เป็นคนตรงยิ่งกว่าไม้บรรทัด คบกันไปเถียงกันบ้าง ทะเลาะกันบ้าง แต่ก็ค่อย ๆ ปรับกันไป จนสุดท้ายถึงรู้ว่าเขาต้องการให้เรา รู้จักพูดสิ่งที่ต้องการออกมา เมื่อไม่พอใจแล้วเงียบเขาก็ไม่รู้ว่าเรากำลังไม่พอใจ การเรียนรู้กันและกันและการปรับตัวเข้าหากันทำให้ใจเราก็เข้าหากันด้วย เมื่อเกือบจะตกลงปลงใจมาใช้ชีวิตด้วยกัน การสื่อสารและบอกกล่าวถึงความต้องการแต่ละฝ่ายให้เข้าใจตรงกันจึงเป็นเรื่องที่ไม่ควรเก็บไว้ เพราะไม่เช่นนั้นอาจจะทำให้เราต้องแยกทางกันเพราะคิดไม่เหมือนกันจนอยู่ด้วยกันไม่ได้ การได้ตกลงกันไว้ก่อนอย่างน้อยก็ลดความเสี่ยงไปได้ระดับหนึ่ง

ก่อนการเริ่มต้นชีวิตคู่ของฉันนั้นเราได้ตกลงกันไว้ก่อนว่า มีอะไรจะต้องหันหน้ามาพูดกันเพราะเขารู้ตัวเองดีว่าต้องการอะไร โชคดีที่เขาเป็นคนตรง รู้จักใช้เงิน โกรธง่ายหายเร็ว ฉันรู้ว่าลึก ๆ แล้วเขาเป็นคนดี และไม่เคยหันแต่ด้านดีมาให้เราเห็นเพียงด้านเดียว ตอนเริ่มชอบกันใหม่ ๆ เขาไม่เคยมีของขวัญแม่ดอกไม้อะไรสักดอกก็ไม่เคยให้ ตั้งแต่คบกันมาจนถึงบัดนี้ก็ไม่เคยมี ส่วนฉันเองก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีสิ่งพวกนี้เป็นสิ่งสำคัญ เราจึงคบกันได้ และที่สำคัญมีอะไรก็พูดคุยกันก่อนเพื่อเราทั้งสองจะได้ไม่มานั่งเสียใจทีหลังหรือมาบ่นว่า ทำไมเธอไม่บอกฉันก่อน

เขาบอกฉันไว้ก่อนว่า เมื่อเกษียณเขาจะไม่ไปอยู่ประเทศไทย เขาไม่ต้องการมีลูก และเขาไม่ใช่เศรษฐีที่จะเลี้ยงดูครอบครัวของฉันด้วย (ข้อนี้เขารับข่าวสารและประสบการณ์จากคนที่แต่งงานกับสาวชาวเอเชีย เช่น คนฟิลิปปินส์ต้องส่งเงินกลับไปบ้านตลอด) นี่คือ 3 ข้อหลักที่เราคุยกันก่อนแต่งงาน สำหรับฉันเรื่องเหล่านี้ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด

เพราะข้อ 1 นั้น ฉันไม่ได้ยึดติดอะไรที่เมืองไทย ฉันมีพ่อแม่ น้องชาย 2 คน และครอบครัวของเขา ซึ่งก็ห่างกันตั้งแต่อยู่เมืองไทยแล้ว เพราะตั้งแต่อายุ 18 ปีฉันก็ต้องมาอยู่หอพักกลับบ้านเฉพาะเสาร์อาทิตย์ พอเรียนจบทำงาน พ่อแม่และน้อง ๆ ก็ย้ายกลับไปอยู่ต่างจังหวัด ฉันอยู่กรุงเทพฯ ตัวคนเดียว ทุก ๆ 2-3 เดือน พ่อแม่และน้อง ๆ ขึ้นมาหาฉันบ้าง สลับกับฉันลงไปหาบ้าง แม้ว่าเราจะคิดถึงกันแต่ก็ไม่ได้มีชีวิตที่ผูกติดกัน

การได้มาตุลาตเลาที่สวิสและยุโรปก่อนเป็นเวลา 3 เดือนนั้นก็เป็นการคิดของเขาเพื่อที่จะให้ฉันได้เห็นความเป็นอยู่ของคนที่นี่ก่อน เขาคิดว่า จะช่วยให้ฉันเห็น คิด และตัดสินใจได้ง่ายกว่า ซึ่งก็ทำให้ฉันเห็นอะไรมากมายจริง ๆ และฉันก็ชอบสวิสที่การไปไหนมาไหนสะดวกสบาย บ้านเมืองเป็นระเบียบเรียบร้อย ไปที่ไหนก็สวยงามไปหมด คนในครอบครัวเขาโดยเฉพาะพ่อกับแม่ดูจะดีใจที่ลูกชายคนเล็กจะแต่งงานเมื่ออายุเกือบจะ 50 ปีแล้วในตอนนั้น ถึงแม้ออนแรกท่านจะรู้สึกแปลกใจที่ลูกชายบอกว่าจะแต่งงานกับสาวไทย พี่ชาย

พี่สะใภ้ พี่สาว พี่เขยของเขาก็ดูเป็นคนใจดีและใจกว้าง ส่วนเพื่อน ๆ ของเขาและคนทั่ว ๆ ไปตามถนนหนทางก็ดูเป็นมิตรดี เมื่อเดินสวนกันไปมาก็ทักทาย “เกรือเซอะ ๆ” สิ่งที่เกิดขึ้นด้วยตาและสัมผัสได้ด้วยใจทำให้ฉันตัดสินใจได้ไม่ยากตราบดีที่เราอยู่ด้วยกัน

ข้อ 2 ฉันไม่อยากมีลูก เพราะตอนนั้นอายุก็เกือบจะ 42 ปี อยู่แล้วจึงไม่อยากมีลูกให้กวนตัว เรื่องการไม่มีลูกฉัน คิดไว้ตั้งแต่ยังไม่มีแฟน ไม่รู้ว่า เพราะอะไร อาจเป็นเพราะเห็นหลาน ๆ ลูก ๆ ของน้องชาย เห็นความลำบากของน้องชาย ในการเลี้ยงดูครอบครัว ฉันจึงคิดว่า ไม่มีเสียดีกว่า

ข้อ 3 ตอนแรกฉันก็ไม่ค่อยพอใจสักเท่าไรแต่คิดกันตามหลักความจริงก็ดูจะไม่ใช่ธรรมกับเขานักถ้าจะให้เขามาส่งเสียพ่อแม่เรา แต่เราคุยกันได้ ฉันบอกเขาว่า เธอไม่ต้องส่งเสียพ่อแม่ฉันหรอกแต่เธอต้องเข้าใจนะว่า พ่อแม่ฉันไม่เหมือนพ่อแม่ของเธอที่ได้เงินบำนาญดูแลตัวเองได้และขนบธรรมเนียมประเพณีของคนไทยคือต้องดูแลพ่อแม่ เพราะฉะนั้นเป็นสิทธิและหน้าที่ของฉันที่ต้องดูแลพ่อแม่ของฉัน แต่ฉันจะไม่รบกวนเธอแน่นอน และฉันจะต้องบอกกับพ่อแม่ของฉันให้เข้าใจด้วยว่า เรามีสถานะรวมทั้งหมดฐานะเป็นอย่างไร และขอให้อย่าไปเปรียบเทียบกับใคร ๆ

ฉันว่า เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องที่สำคัญ สำหรับคนที่แต่งงานกับฝรั่งควรต้องทำความเข้าใจและควรพูดคุยกับครอบครัวตัวเองให้เข้าใจด้วย ไม่เช่นนั้นเขาจะคิดว่า ฝรั่งทุกคนรวยและต้องให้เงินเขาไปลูกบ้าน ซื้รถ ฯลฯ โชคดีที่ครอบครัวฉันเข้าใจและเขาสามารถดูแลตัวเองได้ไม่ลำบาก อย่างน้อยก็ช่วงที่ฉันจะมาเริ่มต้นใช้ชีวิตในต่างแดนช่วงแรก ๆ แต่ถ้ามีอะไรฉุกเฉินฉันก็พอมีเงินเก็บอยู่บ้าง

การที่คนสองคนตกลงจะใช้ชีวิตร่วมกัน การพูดคุยทำความเข้าใจเรื่องความต้องการของกันและกันก่อนตัดสินใจเดินทางเข้าสู่ประตูวิหาห์มาใช้ชีวิตฉันสามีภรรยา นั้น เป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่ง อย่างน้อยก็เป็นการลดความเสี่ยงในขั้นต้นไปได้ กรณีคู่ของฉันถ้าความต้องการหรือความคิดข้อหนึ่งข้อใดไม่ตรงกัน เราก็จะไม่แต่งงานหรือไม่มาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแน่ ลองคิดดู ถ้าเราไม่เคยคุยเรื่องพวกนี้ก่อนแต่งงาน เมื่อแต่งงานไปแล้วอยู่มาวันหนึ่ง คนหนึ่งบอกฉันอยากมีลูก แต่อีกคนไม่อยากมี พอแก่ตัวไปคนหนึ่งบอกฉันจะกลับไปอยู่เมืองไทยแต่อีกคนบอกฉันไม่ไป อีกคนบอกฉันขอเงินส่งไปให้ครอบครัวของฉันนะ อีกคนบอกฉันแต่งงานกับเธอไม่ใช่แต่งงานกับครอบครัวเธอ บางคนอาจบอกว่า เธอรักฉันเธอก็ต้องรักครอบครัวฉันด้วย นั่นแสดงว่า เธอไม่ได้รักฉัน เรื่องราวก็จะไปกันใหญ่ นั่นอาจเป็นที่มาของการหย่าร้างในเวลาต่อมาได้ เพราะฉะนั้นมีอะไรพูดคุยกันได้ตั้งแต่เริ่มต้นก่อนตกลงปลงใจกันนะคะ

เมื่อผ่านช่วงนั้นมาก็ถึงเวลาได้มาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันจริง ๆ แบบ 24 ชั่วโมงตลอด 7 วัน เราจะเห็นอะไรซึ่งกันและกันมากขึ้น คำว่า การปรับตัวและการปรับใจจึงเกิดขึ้น ข้อความที่ว่า “มีอะไรพูดคุยกันได้นะ” ยังคงเป็นเรื่องสำคัญของการอยู่ร่วมกันของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป

เรื่องสำคัญ ๆ จากประสบการณ์ส่วนตัว มีดังนี้

สื่อสารกันด้วยภาษาพูด คนเราสื่อสารกันด้วยภาษา คู่ชีวิตของเราย่อมต้องการผู้ที่เขาสามารถพูดคุยปรับทุกข์ให้คำปรึกษาได้หรือแสดงความยินดีเมื่อเขาประสบความสำเร็จ การได้ยินคู่ของเราพูดแสดงความห่วงใยให้กำลังใจเป็นการเติมน้ำตาลให้ชีวิตคู่ การย้ายมาอยู่ที่สวีตถ้าเราอยากจะทำ

คุยสื่อสารกับคนที่นั่นเราก็ต้องเรียนภาษาที่เขาใช้กัน แต่ภาษาที่นั่นมีถึงสองภาษาและยากเสียด้วย นั่นคือภาษาสวิสท้องถิ่นที่เรียกว่า “เบิร์นดุช” เพราะอยู่ในรัฐเบิร์น เป็นภาษาพูด (คนสวิส มีภาษาพูดแบ่งตามถิ่นฐานอยู่ 7-8 ภาษา) ส่วนภาษาเขียนและภาษาราชการในเขตที่ฉันย้ายมาอยู่คือภาษาเยอรมัน เหมือนที่ชาวเยอรมันใช้กัน (ยังมีภาษาอิตาลี ฝรั่งเศส และโรมัน อีกตามถิ่นที่อยู่) จริง ๆ เรื่องภาษาเขาสอนฉันตั้งแต่รู้จักและเดินทางท่องเที่ยวด้วยกันแล้ว แต่ที่เขาสอนคือภาษาพูดท้องถิ่นซึ่งไม่ได้สอนอย่างจริงจัง จนย้ายมาอยู่ที่สวิสแล้วเขาก็เริ่มไม่พูดภาษาอังกฤษกับฉัน พูดแต่ภาษาถิ่นโดยไม่รู้ใจว่า ฉันจะเข้าใจหรือไม่ ครึ่งหนึ่งฉันถึงกับร้องไห้ระหว่างนั่งกินข้าวเที่ยงกันที่ระเบียงหลังบ้านโดยมีภูเขาสามลูกคือ Eiger Mönch และ Jungfrau เป็นพยาน ตักอาหารเข้าปากไปน้ำตาก็ไหลรินออกมา จนเขาตกใจ คิดว่า ฉันเกิดบ้าอะไรขึ้นมา อยู่ ๆ ก็ร้องไห้ เขาถามว่า เป็นอะไร ฉันตอบไปอย่างนั้นว่า “I miss my mom” จนเขานำเรื่องนี้มาล้อฉันถึงทุกวันนี้ แต่นั่นเป็นการร้องไห้ออกมาด้วยความอัดอั้นตันใจกับหลาย ๆ สิ่ง ฉันว่า พวกเราก็คงเคยมีประสบการณ์อันแสนธรรมดาแบบนี้นักมาบ้าง ตามความคิดของเขาคือฉันต้องพูดภาษาท้องถิ่นก่อนเพราะคนที่นั่นเขาพูดกันด้วยภาษานี้และฉันต้องเป็นฝ่ายปรับตัวให้เข้ากับคนที่นั่น แต่ฉันกลับคิดว่า ควรจะเรียนภาษาราชการก่อนเพื่อหางานทำ เพราะถ้าฉันจะทำงานในวิชาชีพที่เรียนจบมาก็ต้องสอบภาษาเยอรมันในระดับปี 2 ให้ผ่าน แต่สุดท้ายฉันก็แพ้เขา

คู่วิตของเราย่อมต้องการผู้ที่เขาสามารถพูดคุยปรับทุกข์ให้คำปรึกษาได้หรือแสดงความยินดีเมื่อเขาประสบความสำเร็จ การได้ยินคู่ของเราพูดแสดงความห่วงใยให้กำลังใจเป็นการเติมน้ำตาลให้ชีวิตคู่

ฉันเริ่มต้นเรียนภาษาถิ่นก่อน ส่วนภาษาเยอรมันนั้นฉันไปซื้อหนังสือมาเรียนรู้ด้วยตนเองและไปลงเรียนการพูดในโรงเรียนสอนภาษา

เมื่อเวลาผ่านไปหลายปีฉันสื่อสารภาษาท้องถิ่นได้ ถึงรู้ว่าสิ่งที่เขาคิดนั้นถูก และฉันรู้สึกขอบคุณเขามากเพราะเวลาที่ฉันไปฟังข้อมูลหรือความรู้ที่จัดให้เข้าฟังฟรี ถ้าเป็นเรื่องที่ฉันสนใจฉันก็ชอบที่จะไปฟังเพราะนั่นเป็นความรู้ และเขาจะไม่พูดด้วยภาษาเยอรมัน มีครั้งแรก ๆ ที่วิทยากรถามว่า จะ

ให้เขาพูดภาษาเยอรมันไหม ฉันบอก “ไม่ต้อง” ทุกครั้ง ข้อดีอีกอย่างคืองานที่ฉันทำตอนสมัครงาน ถ้าใครพูดภาษาท้องถิ่นได้จะได้เปรียบ เพราะผู้สูงอายุส่วนใหญ่ไม่ชอบพูดภาษาเยอรมันที่เป็นภาษาเขียน ถึงอย่างไรภาษาเยอรมันที่เป็นภาษาราชการยังคงมีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ เพราะจะทำให้เราเข้าใจเรื่องราวจากการอ่านและการนำไปใช้ได้

ทุกสถานการณ์ในชีวิต ผ่านมาจะ 9 ปีฉันสอบผ่านระดับปี 1 มาจะสามปีแล้ว ความหวังต่อไปคือสอบผ่าน ปี 2 ฉันบอกเป้าหมายของฉันกับสามี ส่วนเขาจะคิดอย่างไรก็เป็นเรื่องของเขา ฉันทำหน้าที่ของฉันแล้ว คือบอกเขาให้เขารับรู้

พูดคุยกันด้วยความจริงใจ เมื่อถึงเวลาที่ฉันได้งานทำ สามีเขาก็ดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในบ้าน ค่าประกันสุขภาพ ค่าสมาชิกห้องสมุด ค่าสมาชิกของชมรมกีฬาปิงปอง ฯลฯ เหมือนเดิม เขาไม่เคยบอกให้ฉันช่วยเขาออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ใน

บ้าน ฉันจึงมีเงินเก็บมากขึ้นและก็ถึงเวลาที่ฉันควรจะได้ส่งเสียพ่อแม่ ฉันบอกกับเขาด้วยความจริงใจและไม่ปิดบัง เขาก็รับทราบ และบอกว่า ต่อไปถ้าฉันจะส่งเสียดูแลพ่อแม่ให้ฉันทำได้ตามสบายไม่ต้องบอกเขามาก เรื่องนี้ทำให้ฉันรู้สึกที่ฉันคิดถูก ที่จะทำอะไรก็บอกกับเขาตามตรงเพราะผลของมันทำให้ฉันรู้สึกอึดอัด ต่อมาฉันก็เริ่มแบ่งเบากภาระของเขาโดยไม่รอให้เขาบอก ฉันว่า มันยุติธรรมดี ฉันจ่ายค่าประกันสุขภาพของตัวเอง ฉันดูแลเรื่องค่าสมาชิกต่างๆ เอง เพราะการทำให้เขารู้สึกว่า เมื่อเรามีเรารู้จักแบ่งปันช่วยเหลือไม่ใช่ลักษณะ “ของเธอ เราแบ่งกัน ของฉันคือของฉัน เธอห้ามยุ่ง” ฉันว่า คนเราไม่จำเป็นต้องแบ่งปันเฉพาะกับสามีหรือภรรยาหรอก เพราะความเห็นอกเห็นใจกัน ดูเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ก็ซื้อความไว้วางใจ ความเชื่อมั่นในกันและกันได้มากทีเดียว

เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ แม่ฉันเคยถามว่า เขาให้ฉันเก็บเงินบ้างไหม เหมือนสมัยแม่ที่พ่อทำงานแล้วแม่เป็นคนเก็บเงิน ฉันได้แต่ขำแล้วบอกแม่ว่า จะไปเอาอะไรกับเขา เขาดูแลลูกของแม่อย่างดี งานก็ไม่ให้ไปทำ ที่ทำอยู่นี้ก็ลูกของแม่ต้องการทำเองและยังพาไปเที่ยวอยู่เสมอ ๆ อีก แม่ก็คือแม่ กลัวว่า ลูกจะลำบากถ้าไม่มีอะไรเป็นของตัวเองบ้างเลย ฉันก็เข้าใจและได้แต่บอกว่า ไม่ต้องเป็นห่วง ลูกแม่ฉลาดพอและโปรดอย่าหวังเงินของคนอื่นเพราะกว่าเขาจะมีเงิน เขาก็ต้องทำงาน ทั้งเหนื่อย ทั้งเครียด ขอให้คิดถึงใจเขาใจเราบ้าง

ฉันคิดว่า ในฐานะคนกลางระหว่างพ่อแม่ที่เมืองไทยกับสามีที่เราอยู่ด้วย เราต้องสื่อสารให้ทั้งสองฝ่ายเข้าใจ สถานการณ์ความเป็นจริงของเรา ส่วนเขาจะเข้าใจและยอมรับได้มากน้อยแค่ไหนก็เป็นเรื่องของเขา โชคดีของฉันที่ไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรฉันก็จะสื่อสารให้ทั้งสองฝ่ายได้เข้าใจตรงกับความต้องการของฉันก่อนทุกครั้ง **๓**

โซเซียลมีเดียกับเด็ก

โดย โยทะกา

ปัญหาเด็กติดโซเซียลมีเดีย สื่อไร้สาย อาทิ มือถือ หรือแท็บเล็ตนั้น ดูที่ท่าว่า จะรุนแรงขึ้นทุกวัน แม้ว่าจะมีงานวิจัยต่าง ๆ ออกมาให้ผู้ปกครองได้อ่านได้คิด มีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ ช่างคราจากหน้าหนังสือพิมพ์ บทความทั้งในโลก ออนไลน์ ออฟไลน์คำเตือนจากทางโรงเรียน ฯลฯ แต่ดูเหมือนว่า ไม่ได้ช่วยให้ ปัญหาเหล่านั้นลดลงไปได้แต่อย่างใด

ภาพหนึ่งที่ติดตามโยทะกาจนบัดนี้คือเมื่อไม่นานมานี้โยทะกา และครอบครัวไปเที่ยวต่างเมืองและแวะรับประทานอาหาร ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ขณะที่นั่งรออาหารที่สั่ง มีครอบครัว หนึ่ง มีพ่อ แม่ และลูกเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ในวัยไล่เลี่ยกันอีก 3 คน เข้ามานั่งโต๊ะข้าง ๆ เรา พ่อนั่งปู้บ เด็กชายคนโตก็ร้องขอ แท็บเล็ตจากพ่อ เด็กหญิงอีกสองคนก็ร้องขอตามพี่ชาย พ่อ เด็กเปิดกระเป๋าสะพายใบใหญ่หยิบแท็บเล็ตออกมาสาม เครื่อง พ่อเปิดเครื่องแล้วก็วางลงให้ลูก ๆ ทั้งสามคน เด็ก ๆ นั่งเล่นอะไรสักอย่างในแท็บเล็ตอย่างสงบเรียบร้อย พ่อกับ แม่ของเด็กนั่งดูเมนูอาหารและถามเด็ก ๆ ว่า จะกินอะไร ต้องถามอย่างน้อย 3-4 ครั้ง หรือต้องเขย่าตัว เด็กจึงเงย หน้ามาตอบว่าจะกินอะไร โดยไม่ได้แสดงอาการว่าสนใจชื่อ อาหารที่พ่อกับแม่ถามเลยแม้แต่บ่อย

ตอนที่พนักงานยกอาหารมาเสิร์ฟ พ่อกับแม่แทบจะเปิดคิก บนโต๊ะกับลูก ๆ เพราะลูก ๆ ไม่ยอมเก็บแท็บเล็ต เด็กชาย ถึงกับทุบโต๊ะแสดงอาการโกรธเกรี้ยว เพราะตนกำลังติดพัน อยู่กับเกมตรงหน้า คนตัวเล็กสุดต่อร้องขอตุ๊กตาเจ้าหญิง ไปด้วยและกินไปด้วย ถ้าไม่ได้ตุ๊กตาก็จะไม่กิน...โยทะกาไม่ได้อยู่ ดูจากตรงหน้าจนจบ เพราะกินเสร็จก็รีบจ่ายเงินและจากมา รู้สึกเหมือนทนเห็นภาพตรงหน้าไม่ไหว ลูกสาวโยทะกาเอง ถึงกับออกปากว่า “เด็ก ๆ ตัวเล็กกว่าหนูตั้งเยอะ แต่มี แท็บเล็ตกันทุกคน แล้วเด็ก ๆ ก็ไม่น่ารักเลย ทำไมไม่ยอมกินอาหาร”

หลานชายของโยทะกาที่เมืองไทยอายุ 11 ปี มีบัญชีเฟซบุ๊ก เป็นของตัวเอง โยทะกาขอเป็นเพื่อนในเฟซ จึงได้เห็นหน้า เพจของหลานนั้นเต็มไปด้วยวิดีโอที่ไม่เหมาะสม เพื่อน ๆ ของหลานต่างก็หน้าตาประหลาด ๆ โพสต์ข้อความหยาบ ๆ คาย ๆ พอถามหลาน หลานก็บอกว่า ไม่ได้รู้จักกัน แต่เขา ขอเป็นเพื่อนกับโยทะกาเลยคุยกับพ่อแม่ของหลานว่า สมควรหรือไม่ที่หลานจะใช้เฟซบุ๊ก พ่อแม่เลยเพิ่งจะรู้ว่า ลูก ของตนนั้นมีเฟซบุ๊ก พอบอกให้ลูกปิดเฟซบุ๊กก็บอกว่า ปิด ไม่ได้เพราะคุณครูจะสั่งการบ้านผ่านทางเฟซบุ๊ก ดังนั้น นักเรียนทุกคนจึงต้องเปิดเฟซบุ๊กไว้เพื่อรับและส่งการบ้าน บางครั้งนักเรียนต้องเข้าไปกดไลก์อาหารมื้อเย็นของครูก่อน ถึงจะได้การบ้านมา เมื่อได้ฟังคำตอบแล้วโยทะกาก็ถึงกับ ถอนหายใจไปหลายเฮือก

หลานอีกคนขำน้ำขำทะเลมาเที่ยวและมาเยี่ยมบ้านต่าง แดน เมื่อมาถึงเปิดประตูเข้าบ้านนั่งไม่ถึงห้านาที หลานก็ถือ สมาร์ทโฟนมายื่นให้ “ขอ wifi หน่อยครับป้า” โยทะกาจึงได้ มีโอกาสคุยกับหลานชายตัวน้อย สิ่งหนึ่งที่โยทะกาได้เรียน รู้จากหลานชายก็คือหลานไม่เคยรู้ว่า โซเซียลมีเดียทั้งหลาย มีผลดีและไม่ดีอย่างไรบ้าง ไม่เคยมีใครสอน ไม่มีใครบอก ตอนที่ขอให้พ่อซื้อสมาร์ทโฟนให้ก็แค่บอกว่า อยากได้รุ่นนั้น รุ่นนี้ แบบที่เพื่อนมี พ่อแม่ซื้อให้ด้วยเหตุผลคือ “ด้านกระแส สังคมไม่ไหวหรอกใคร ๆ เขาก็มีกัน ถ้าไม่มีก็มีปัญหาอีก”

เครดิตภาพ : Childmedia.net

จากการที่ได้นั่งคุยกับหลานชาย หลานชายมีคำถามกลับมาแย้งโยทะกาแบบเด็กฉลาดว่า ป้าช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมว่า เฟซบุ๊กไม่ติดตรงไหน ไลน์ไม่ติดตรงไหน โยทะกาจึงถามกลับไปว่า แล้วหนูคิดว่ามันดีและไม่ดีตรงไหนบ้าง

คำตอบคือ “ได้คุยกับเพื่อน ได้เห็นว่า เพื่อนไปเที่ยวที่ไหนมา ได้เห็นว่า เพื่อนทำอะไร ซื้ออะไร กินอะไร เช่น ซื้อรองเท้าใหม่ รุ่นใหม่ เราก็จะได้ซื้อตามบ้าง ไปเที่ยวตามบ้าง มันก็สนุกดีเราก็จะได้รอดของเราด้วย แต่ที่ไม่ดีก็มีนะ เพื่อนโกรธครูแล้วก็ไปตำครูในเฟซ ครูก็เลยเรียกไปพบและเรียกคนที่กดไลก์ไปพบด้วย โชคดีที่ผมอ่านเฉย ๆ ไม่ได้กดไลก์เลยไม่โดน แต่ก็มีเพื่อนหาว่า ผมเป็นคนไปฟ้องครู” ฟังหลานเสร็จ ป้าก็ถอนหายใจอีกหลายเสือกก่อนบอกหลานว่า ป้าไม่ได้บอกว่า มันไม่ดีหรือดีที่ตรงไหน แต่ป้าแค่อยากให้หนูโตพอก่อน เมื่อเข้าใจและคิดเป็นว่า สื่อพวกนี้มีผลอย่างไรและจะใช้มันอย่างไร เมื่อนั้นก็ค่อยใช้

หลายคนรอบข้างมักบ่นให้ฟังว่า ลูกติดมือถือ ลูกติดแท็บเล็ต ไม่รู้จะแก้อย่างไรดี วัน ๆ เอาแต่ก้มหน้าอยู่กับมือถือ การบ้านไม่สนใจ การเรียนตกต่ำ ติดแชต ติดเกม ติดหนัง ติดชอปปิ้งออนไลน์ ฯลฯ หรือปัญหาเด็กสมาธิสั้นจากการที่ให้ลูกใช้เครื่องมือสื่อสารเหล่านี้ตั้งแต่ยังอยู่ในวัยที่ไม่เหมาะสม

สิ่งหนึ่งที่โยทะกาสังเกตเห็นก็คือคนที่มาบ่นให้ฟังส่วนใหญ่ก็ติดโซเชียลไม่แพ้ลูก มือถือหรือแท็บเล็ตติดมือแทบจะตลอดเวลา ไปไหนมาไหนต้องก้มหน้าส่องเฟซบุ๊ก ส่องไลน์ ทุก ๆ 2-3 นาที เหมือนเกรงจะพลาดอะไรไป เด็กไม่ได้ไปเห็นมาจากที่ไหนหรอก เพราะตัวอย่างมีให้เห็นอยู่ตรงหน้า เด็กบางคนวัยยังไม่พร้อมจะมีเครื่องมือสื่อสารใด ๆ พ่อแม่ก็ซื้อมายัดใส่มือให้ อาจจะมีข้ออ้างว่า อยากให้ลูกเรียนรู้ โน่น นี้นั้น หรือบางคนก็บอกว่า ไม่มีไม่ได้ เพราะลูกต้องใช้สื่อสารกับเพื่อน ถ้าไม่มีก็จะโดนม็อบบิง (Mobbing) บางครั้งโยทะกา ก็อดจะคิดไม่ได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น แท้ที่จริงแล้วมาจากสังคมข้างนอก หรือมาจากสิ่งที่เห็นในบ้านกันแน่

วันนี้โยทะกาไม่ได้พูดถึงวิธีแก้ปัญหาแค่อยากให้คนเป็นพ่อแม่ได้กลับไปคิดทบทวนว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มาจากตัวเราเองเป็นผู้หยิบยื่นให้ลูกหรือสังคมภายนอกเป็นผู้หยิบยื่นให้ลูกเรา ก่อนปัญหานั้นจะเกิดเราจะสร้างภูมิคุ้มกัน สร้างความแข็งแรงทางจิตใจ หรือสร้างความเข้าใจให้แก่ลูกได้อย่างไร สำหรับเด็กแล้วเครื่องมือสื่อสารล้วนเป็นดาบสองคม ก่อนจะยื่นสมาร์ทโฟน หรือแท็บเล็ตให้แก่ลูก จงคิดว่า ลูกของคุณพร้อมที่จะใช้มันหรือไม่ คำตอบที่ว่า “ด้านกระแสสังคมไม่ไหวหรอก ใคร ๆ เขาก็มีกัน” เป็นคำตอบที่ถูกต้องแล้วหรือ **๕**

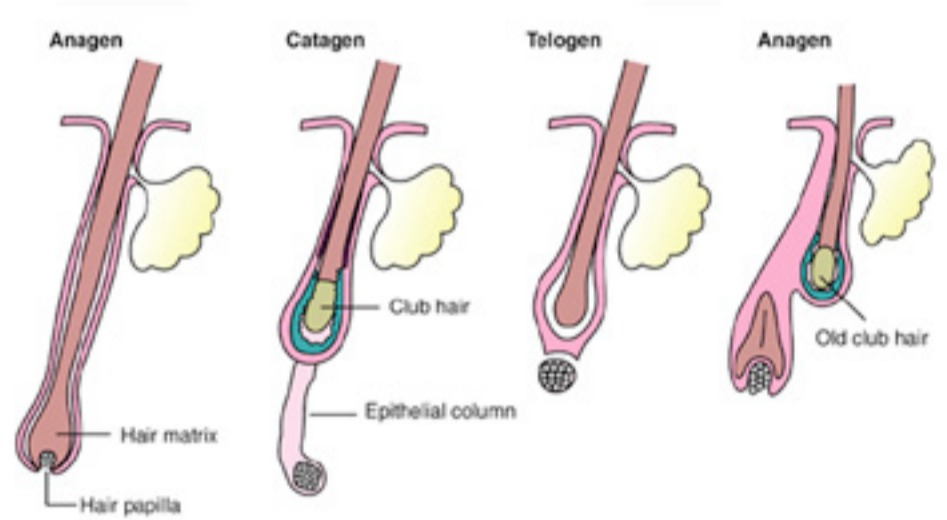
ดูแล “ผม” อย่างไรให้มีสุขภาพดี

โดย พนมวรรณ

ปกติคนเรามีเส้นผมบนศีรษะประมาณ 90,000 – 140,000 เส้น ในหนึ่งตารางเซนติเมตรจะมีเส้นผมอยู่ประมาณ 120-200 เส้น และร่วงไม่เกินวันละ 100 เส้น ส่วนเส้นผมจะมีขนาดใหญ่หรือเล็ก ตรงหรือหยิก สีทองหรือสีดำ ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติและกรรมพันธุ์ ซึ่งคนเอเชียส่วนใหญ่มี “ผม” แข็งแรงกว่าคนผิวขาวหรือคนผิวดำ แต่ถ้าเราไม่ดูแลสุขภาพและเส้นผมให้ถูกต้อง เราก็มีความเสี่ยงเป็นโรคทางเส้นผม และหนังศีรษะได้เหมือนกัน ทั้งนี้ **พญ. ชินมณัส ตั้งจาทูรนต์รัศมี ประชาสัมพันธ์สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย และ ผศ. นพ. รัฐพล ดวงทอง หัวหน้าสาขาโรคเส้นผมและการผ่าตัดปลูกถ่ายเส้นผม ภาควิชาจิตวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล** ได้ไขข้อข้องใจเกี่ยวกับวงจรของเส้นผมและการดูแลเส้นผมให้ตกหนาและสลวยสลวยเก๋ดังนี้ค่ะ

ระยะการเจริญเติบโตของเส้นผมแบ่งออกเป็น 3 ระยะ

1. ระยะการเจริญเติบโต หรือ Anagen Phase คือระยะที่ต่อมรากผมจะอยู่ลึกที่สุดในชั้นหนังแท้ โดยมีหลอดเลือดมาหล่อเลี้ยงอยู่มากมาย และจะใช้เวลาประมาณ 1,000 วัน หรือ 3 ปี ในการเจริญเติบโตเป็นเส้นผม ซึ่งประมาณ 85-90% ของเส้นผมทั้งศีรษะจะอยู่ในระยะการเจริญเติบโตนี้

2. ระยะหยุดการเจริญเติบโต หรือ Catagen Phase คือ ระยะหยุดการเจริญเติบโต ต่อมารากผมจะหยุดการแบ่งเซลล์ แต่ต่อมรากผมจะมีการค่อย ๆ เลื่อนสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ระยะนี้จะกินเวลาประมาณ 3 สัปดาห์
3. ระยะพัก หรือ Telogen Phase ซึ่งเป็นระยะสุดท้ายของเส้นผม เมื่อต่อมรากผมเลื่อนสูงขึ้นจนถึงบริเวณของเซลล์ต้นกำเนิด (Stem cell) แล้ว ผมของคนเราก็จะเข้าสู่ระยะพัก ซึ่งจะเป็นเพียงช่วงสั้น ๆ ประมาณ 100 วัน หรือ 3 เดือน ทั้งนี้ 10% ของเส้นผมทั้งศีรษะจะอยู่ในระยะพักนี้ ก่อนที่เซลล์ต้นกำเนิด (Stem cell) จะส่งสัญญาณให้ต่อมผมเลื่อนลงมาอีกครั้งเพื่อให้มีการสร้างผมใหม่ โดยเส้นผมใหม่ที่สร้างขึ้นจะดันผมเก่าให้หลุดร่วงไป

“ระยะการเจริญเติบโตของเส้นผมแบ่งออกเป็น 3 ระยะ

1. ระยะการเจริญเติบโต หรือ Anagen Phase
2. ระยะหยุดการเจริญเติบโต หรือ Catagen Phase
3. ระยะพัก หรือ Telogen Phase”

ปัญหาของ “ผม”

- ปัญหาของ “ผม” เกิดขึ้นได้ทุกฤดู โดยเฉพาะความร้อนจากแสงแดดอาจกระตุ้นให้ “ผม” มั่นมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้แบคทีเรียและยีสต์ เจริญอาหารมันนี่จนทำให้เกิดอาการคันและเป็นผื่น หรืออาจทำให้เป็นโรคที่หนังศีรษะ
- ผมหงอกก่อนวัยเกิดขึ้นจากพันธุกรรมและกรรมพันธุ์ แต่ก็มีปัจจัยอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น ความเครียด สารเคมี การสูบบุหรี่ การใช้ยาต่าง ๆ ซึ่งทำให้มีภาวะผมร่วงมากขึ้น บางครั้งอาจร่วงมากถึง 200 เส้นต่อวัน นอกจากนี้ เมื่ออายุมากขึ้นนอกจากผมจะหงอกแล้ว ก็ยังจะเหี่ยวได้เหมือนกัน เพราะเปลือกผมจะเป็นริ้วรอยจากการเสียดสีของหวี ดังนั้น ยิ่งหวีผมมากเท่าไร ผมยิ่ง “เหี่ยว” มากขึ้นเท่านั้น

- ความร้อนและสารเคมีที่เราใช้กับเส้นผม เช่น การรีดผมหรือตัดผม เป็นตัวการสำคัญ ทำให้เปลือกผมเป็นริ้วรอยมากขึ้น ทำให้ระยะการเจริญเติบโตของผมสั้นลง จำนวนเส้นผมจะน้อยลงอย่างน้อย ๆ 10 เปอร์เซ็นต์ และในทุกช่วงอายุ 10 ปี ขนาดของเส้นผมจะเล็กลง
- คนที่มีรังแคเยอะ และคันศีรษะมาก ส่วนใหญ่จะเป็นโรค Seborrheic Dermatitis ภาษาไทยเรียกสั้น ๆ ว่าโรค “เซ็บเดิร์ม” ซึ่งเป็นโรคผิวหนังอักเสบชนิดหนึ่งที่ยังไม่พบสาเหตุแน่ชัดในการเกิดโรค จากหลักฐานทางการแพทย์พบว่า อาจเกิดจากการที่หนังศีรษะมียีสต์ที่ชื่อ Malassezia furfur มากกว่าปกติ ทำให้มีการสร้างสารก่อให้เกิดการอักเสบที่ผิวหนัง จึงเกิดเป็นผื่นคันดังกล่าว หรืออาจเกิดจากปัจจัยอื่น เช่น ตากแดดหรือดื่มแอลกอฮอล์ หรือหนังศีรษะอาจแห้งคันมากขึ้นในฤดูหนาว หรือเกิดจากความเครียด นอนหลับพักผ่อนไม่เพียงพอ หรือมีโรคประจำตัว เช่น พาร์กินสัน หรือการรับประทานยาบางชนิด (เช่น ยากันชัก ยา cimetidine ที่ใช้รักษาโรคกระเพาะ อาจทำให้มีโอกาสเกิดโรค “เซ็บเดิร์ม” นี้มากขึ้นเช่นกัน) แม้จะยังไม่สามารถหาสาเหตุของการเกิดโรคที่แท้จริงได้ แต่มีคนไข้ที่เป็นโรคนี้กันมากในหน้าร้อนและหน้าหนาว อาการของโรค “เซ็บเดิร์ม”

คือ มีอาการคันที่หนังศีรษะ ผิวหนังเป็นผื่นแดง ตุ่มคัน หรือ หนังศีรษะนูนหนา มีรังแค ล้วนเป็นอาการของ “เซ็บเดิร์ม” ทั้งสิ้น นอกจากนี้ โรค “เซ็บเดิร์ม” อาจมีอาการคล้ายกับโรคสะเก็ดเงินได้ (แต่โรคสะเก็ดเงินจะมีผื่นแดงมากกว่า ผื่นหนากว่าและมีสะเก็ดมากกว่า) โดยปกติโรค “เซ็บเดิร์ม” ส่วนใหญ่ไม่ทำให้ “ผม” ร่วง นอกจากเป็นเยอะมากจริง ๆ

การรักษาโรค “เซ็บเดิร์ม” ควรหลีกเลี่ยงความเครียด นอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอ ลดการดื่มแอลกอฮอล์ เพราะแอลกอฮอล์จะยิ่งไปกระตุ้นให้อุณหภูมิในร่างกายสูงขึ้น และควรใช้แชมพูที่มีส่วนประกอบของ Ketoconazole, Tar, Salicylic acid, หรือ Ciclopiroxolamine อาจช่วยให้อาการคันหนังศีรษะและรังแคลดลง ในคนที่มีอาการมาก อาจใช้ยาโลชั่นที่มีส่วนประกอบของยาสเตียรอยด์ร่วมด้วย โรคนี้มักมีอาการเป็น ๆ หาย ๆ มักไม่หายขาด ควรหลีกเลี่ยงปัจจัยกระตุ้นเท่าที่เป็นไปได้ และทายาและ/หรือสระผมด้วยแชมพูที่ผสมตัวยาดังกล่าว เพื่อให้อาการดีขึ้นและทำให้โรคอยู่ในภาวะที่ควบคุมได้จะดีกว่า

การดูแลเส้นผมที่ถูกต้อง

- ควรมีการบำรุงด้วยครีมนวดผม ไม่ควรทำการรีดผม ตัดผม หรือย้อมผมบ่อยเกินไป ควรเลือกสีย้อมผมตามธรรมชาติ แต่ก็จะมีข้อเสียคือ จะติดไม่ทนเท่ายาย้อมผมประเภทสารเคมี สำหรับคนที่มีปัญหาผมร่วงเยอะขึ้นเรื่อย ๆ ควรปรึกษาแพทย์ โดยแนวทางการรักษานั้น แพทย์จะให้คำปรึกษาและรักษาด้วยการทายาและรับประทานยาใน 1 ปีแรก หากยังไม่ได้ผลก็จะรักษาด้วยการปลูกถ่ายเส้นผม ซึ่งมีหลากหลายวิธีให้เลือกในปัจจุบัน
- ต้องทานอาหารที่มี “ธาตุเหล็ก” ให้เพียงพอ เช่น ผักใบเขียว เนื้อแดงหรือเครื่องในสัตว์ (แต่อย่ารับประทานมากเกินไป ควรทานแต่พอดี) ซึ่งถ้าร่างกายเรามีธาตุเหล็กไม่เพียงพอ “ผม” เรายังจะเริ่มเปราะบางและหลุดร่วงง่ายค่ะ โดยปกติแล้ว “ผม” ของเราจะร่วงวันละประมาณ 50-100 เส้น แต่วันที่สระผมอาจร่วงมากหน่อย คือ 100-200 เส้น
- ควรเลือกใช้แชมพูยี่ห้อที่เราใช้แล้วไม่คัน ไม่ระคายเคือง หากอยู่ในประเทศที่มีอากาศร้อนก็ไม่ควรใช้แชมพูที่มีส่วนผสมน้ำมันเยอะ ๆ เพราะจะไปกระตุ้นให้แบคทีเรียหรือ ยีสต์ มาเยี่ยมเยียนมากขึ้น ทั้งนี้แชมพูที่มีส่วนผสมของน้ำมันอาจเหมาะสำหรับคนที่เป็นโรคสะเก็ดเงิน หรือคนที่มีหนังศีรษะแห้งหรือผมที่แห้งมาก ๕

ขอขอบคุณข้อมูลจาก ประชาสัมพันธ์
สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

Im Tempel der schönen Fahrräder - ein Besuch bei Aldo Gios - TEXT Kurt Salentin

Italien gilt als das Land der schönen Dinge. Es weckt die Sehnsucht der Deutschen nach Sonne und Meer, Kunst und Architektur, Zypressenlandschaften, Rotwein und Pizza, Design, Mode und Eleganz. Freilich sind nicht alle Bilder des Landes vorteilhaft: Die Politik wirkt chaotisch, die Wirtschaft unterentwickelt und schwach. Wenig schmeichelhaft geraten auch die Vorstellungen von italienischer Technik, zu denen ein großer Automobilhersteller lange seinen Teil beigetragen hat. Nun gut, werden manche sagen, es gibt Ferrari and Maserati, aber sonst...

Wer sich die Mühe macht, genauer hinzusehen, entdeckt hinter den Klischees ganz andere Seiten Italiens. Mir hat das Buch "Italien: ein Länderportrait" von Gianluca Falanga großen Spaß gemacht, weil es hilft zu verstehen, wie das Land durch die Brille seiner Bewohner aussieht. So erklärt Falanga die "Stabilität des Chaos". Wer sich dagegen für Technik interessiert, gewinnt einen Eindruck von der Stärke der Industrie Norditaliens bei einem Blick auf dessen Messelandschaft. Ausstellungen in Mailand und Parma sind Schaufenster des Maschinenbaus, der Automatisierungstechnik, der Spezialmechanik, aber auch der Kellereitechnologie. Das Dreieck zwischen Turin, Modena und Venedig beheimatet leistungsfähige Industrien, die der Bevölkerung Beschäftigung und einen hohem Lebensunterhalt bescheren. Eurostat, die Statistikbehörde der EU, belegt das eindrucksvoll: Zwar rangiert das durchschnittliche Pro-Kopf-Einkommen in Süditalien auf einer Höhe mit den Balkanländern und Griechenland. Die Lombardei, also die Region um Mailand, kann sich aber mit den reichen Regionen in Süddeutschland messen und läßt weite Teile Ost- und Norddeutschlands um Längen hinter sich. Es wundert nicht, wenn in dieser Umgebung die Luxusindustrie blüht: Parfüm, Mode, Edelkarossen. Von Luxusartikeln der ganz besonderen Art handelt dieser Bericht.

Fahrräder sind für die meisten von uns schnöde Gebrauchsgegenstände, die einfach nur funktionieren müssen, weil sie ihren Platz im Alltag haben. In Italien ist das nicht so. Der Verkehr ist stärker noch als in Deutschland auf das Auto ausgerichtet. In den Städten sieht man nur wenige Radfahrer, obwohl in den Metropolen

jetzt auch Radwege angelegt und Mieträder bereitgestellt werden. Riesig ist dagegen die Begeisterung der Italiener für Radrennen. Den Giro d'Italia gibt es schon seit 1909, unzählige lokale Rennen bannen die Zuschauer am Straßenrand. Bevor es das Fernsehen gab, gehörte es zu den größten Sensationen, die Rennfahrer, die als Helden der Landstraße gefeiert wurden, mit eigenen Augen vorbeirasen zu sehen. Heute sind Radprofis in Italien Stars in allen Medien. Schon vor einhundert Jahren rief der Enthusiasmus Tüftler auf den Plan, die die Technik der Rennräder vorantrieben. Tullio Campagnolo erfand und verbesserte die Kettenschaltung und viele andere Details und erwarb über 100 Patente. Er ließ es aber nicht bei der Funktionalität bewenden. Die Produkte seiner Firma werden bis heute weltweit als Synthese aus hochwertiger Technik und ästhetischem Design geschätzt. Dieser Aspekt macht italienische Hochtechnik vielleicht so unverwechselbar. Der Kölner Designprofessor Paolo

Tumminelli erklärt es am Beispiel

„Aldo Gios' Rahmen in majestätischem Azurblau sind grazil und elegant. Sie werden maßgeschneidert und besitzen in der Szene dasselbe Prestige wie auf dem Opernball Kleider von Dior.“

Ferraris so: Bei den Türgriffen deutscher Autos streben die Entwickler nach einer Mischung aus der Robustheit eines Panzerschrankhebels und der Ergonomie eines Kühlschranksgriffs. So ist ein Standard entstanden, der nicht mehr verändert wird. Ferrari dagegen läßt die Griffe für jedes Modell neu entwickeln. Sie fügen sich stets in ein individuelles ästhetisches Konzept ein. In einer Ferraritür würde wohl ein Mercedesgriff wie ein häßlicher Metallklotz wirken, der nur die Linie stört.

Ganz ähnlich denken die Entwickler von Fahrradrahmen. Sie haben aber eine ungleich anspruchsvollere Aufgabe zu lösen als Autobauer: Weil bei langen Berganstiegen die Rennfahrer jedes Gramm Gewicht spüren und im Sprint jede Verwindung Sekundenbruchteile kostet, müssen Rennrahmen extrem leicht und gleichzeitig verwindungssteif sein. Soweit die Pflicht – nun kommt die Kür. Italienische Rahmenbauer fügten dem Handwerk eine Dimension hinzu: Sie bauten Rahmen, die auch noch hübsch anzuschauen sind. Bis gegen Ende des 20. Jahrhunderts zuerst Aluminium- und später Carbonrahmen neue technische Möglichkeiten eröffneten, war Stahl das Material der Wahl. So machte sich eine Schar begeisterter Ingenieure und Handwerker daran, immer leichtere und immer elegantere Rahmen zu fertigen. Einen erstklassigen Rahmen zu bauen verlangt soviel Kunstfertigkeit wie eine Geige zu bauen. Die Rohre aus dünnwandigem legierten Stahl wurden in einem Verfahren, das nur eine handvoll Hersteller auf der Welt beherrschte, einzeln hergestellt. Rahmen wurden in beinahe mythischer Weise buchstäblich im Feuer geboren: Ihre Hersteller

**„Wer Aldo besucht,
muß Zeit mitbringen.
Bei einem Espresso und mit
einem Zigarillo um Mundwinkel
erzählt er von den Rennen auf
den Landstraßen Frankreichs,
Belgiens und Italiens und von
seinen Freunden unter den
Rennfahrern.“**

verbanden die Rohre in Handarbeit unter Zuhilfenahme geradezu höllischer Schweißflammen mit geschmolzenem Silberlot, einer Legierung, die bis zur Hälfte aus Silber besteht. Nicht nur deshalb gelten die besten Rahmen als kunsthandwerkliche Schmuckstücke. Die Verbindungsteile, Muffen genannt, waren Designobjekte. Einst ließ sie jeder Hersteller in einem speziellen Design mit eigenen Ornamenten versehen, die hohen Wiedererkennungswert besitzen. Sie gehörten zur Handschrift des Rahmenbauers. Bis heute kann man bei einem guten Rahmen selbst ohne Aufkleber die Werkstatt, in der er entstand, leicht bestimmen. Es versteht sich von selbst, daß auch die Lackierung stets unverwechselbar war. Im Gegensatz zur den Massenherstellern etwa in Frankreich und Deutschland achteten die kleinen italienischen Hersteller, meist Familienbetriebe über Generationen, auf makellose Verarbeitung. Solche Rahmen sind robust und langlebig und gleichzeitig grazil und elegant. Italienische Rahmen aus der Zeit zwischen 1940 und 1990 sind deshalb gefragte Sammlerstücke, die ihre Liebhaber auf der ganzen Welt finden – auch in Thailand.

Rahmen werden heute überwiegend von Robotern in China zusammengeschweißt, und über ihre Ästhetik gehen die Meinungen auseinander. Aber es gibt noch die klassischen kleinen Handwerker. Einer der wenigen noch aktiven Rahmenbauer ist Aldo Gios in Volpiano bei Turin. Sein Vater Tolmino war Rennfahrer, der später Fahrräder baute. Er selbst widmete sich sein Leben lang der Technik und den Rennen.

Als er in den 1970er Jahren mit seinem Bruder anfing, für Profimannschaften Räder zu bauen, wurde er schnell zur Berühmtheit. Seine Rahmen sind in einem majestätischen Azurblau gehalten – sein bis heute unverändertes Markenzeichen. Aber das Engagement ging noch weiter. Er begleitete sein Team im Materialwagen, was nichts anderes heißt als: oben auf dem Begleitauto im Schiebedachfenster sitzend ein Ersatzrad bereithalten, im Fall der Panne eines Stars abspringen, das defekte Rad tauschen, den Rennfahrer noch schnell anschieben, damit er nicht unnötig Zeit verliert, und wieder aufs Auto klettern. Die Verwegenheit kannte keine Grenzen. In alten Filmen sieht man, wie

Mechaniker mitten im Rennen, aus dem Seitenfenster des Mannschaftswagens lehndend, bei vollem Renntempo Ketten ölen, Schaltungen justieren und Sättel verstellen. Für Aldo war das nichts besonderes.

Ein belgischer Fan hat ihm dafür ein besonderes Denkmal gesetzt: Er hat eine Szene mit Aldo als Mechaniker in einem sogenannten Frühjahrsklassiker, einem Eintagesradrennen, das seit eh und je auf Kopfsteinpflasterstrecken ausgetragen wird, mit Spielzeugeisenbahnfigürchen nachgebaut. Alles in der Größe eines Schuhkartons, zu bewundern in Volpiano!

Was ihn als Rahmenbauer auszeichnet, sind die vielen technischen Innovationen, die ihm Patente und den Respekt der Branche einbrachten. So erfand er verstellbare Achsaufnahmen, die eine präzisere Einstellung des Geradeauslaufs erlauben. Sie finden sich heute an den meisten Rahmen, die man kaufen kann. Gefragt sind seine Räder aber in erster Linie wegen der unaufdringlichen Eleganz der Rahmen,

die man sonst nirgendwo mehr findet. Es gilt das Prinzip der Maßanfertigung: Jeder Rahmen ist ein Einzelstück, das genau zu den Körpermaßen des Fahrers paßt. Ein Gios-Rahmen besitzt in der Szene dasselbe Prestige wie ein Dior-Kleid unter den Damen der Upper Class. Aldo berichtet stolz über Kunden aus den USA, die nur nach Turin einfliegen, um einen Rahmen zu bestellen. Sie müssen sich danach gedulden, denn es folgt eine Menge Handarbeit. Nach drei Monaten kehren sie zurück, um ihr Lieblingsstück aus der Hand des Meisters persönlich in Empfang zu nehmen. Kein Wunder, daß manch einer sein Gios-Modell für die Straße zu schade findet. Sicher fristen ebenso viele Stücke ihr Dasein in Wohnzimmern, wo sie stolz Gästen vorgeführt werden, wie tatsächlich über den Asphalt fliegen.

Wer Aldo besucht, muß Zeit mitbringen. Zwar ist sein Sohn Marco in die Firma eingestiegen, aber oft ist der Senior alleine im Laden. Laden? In der Mitte steht zwar ein Thresen, aber man gewinnt nicht den Eindruck, hier wolle jemand etwas verkaufen. Wer einen Gios-Rahmen möchte, muß sich zunächst in Aldos Philosophie einweihen lassen. Links vom Thresen hat er seine Werkstatt. Viele seiner Kunden kennt er seit Jahrzehnten, er bringt ihre Rennräder persönlich in Ordnung. Hier ist er in seinem Metier. Bei einem Espresso und immer mit einem Zigarillo um Mundwinkel erzählt er Besuchern – gerne auch in fließendem Französisch – bereitwillig von den Anfängen des Familienbetriebs, von seiner Zeit in den Rennen auf den Landstraßen Frankreichs, Belgiens und Italiens und von seinen Freunden unter den Rennfahrern. Zu den

prominenteste unter ihnen gehört der Belgier Roger de Vlaeminck, der in den 1970er Jahren so berühmt wie Eddy Merckx war. De Vlaeminck katapultierte Gios-Rennräder an die Weltspitze, als er auf ihnen Eintagesrennen wie Paris-Roubaix gewann. Seither findet man übrigens nirgendwo auf der Welt im Radsport jemanden, der nicht sofort das Gios-Blau erkennen würde. Das Rad, auf dem er 1977 den Sieg einfuhr, thront heute, sorgfältig in den Originalzustand zurückversetzt, poliert und glitzernd wie ein Christbaum, im rechten Teil des Ladens über einer Armada der exklusivsten Stücke, die, früher einmal den Rennfahrern auf den Leib geschneidert, diese Aldo überlassen haben. Ehrfürchtig verharret der Besucher vor ihnen. Ist dies wirklich ein Laden oder vielleicht doch ein Museum oder schon ein Tempel der Fahrräder? 📷

Quelle:

- Gianluca Falanga, Italien: Ein Länderporträt, Ch. Links Verlag; auch erhältlich bei der Bundeszentrale für politische Bildung
- http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/GDP_at_regional_level/de
- Maschinenbaumessen in Italien: www.messeninfo.de
- http://www.deutschlandfunk.de/ferrari-wird-70-im-detail-steckt-der-gott-des-automobil.807.de.html?dram:article_id=400737

Bildquellen: P.Ruenkaew

ลอ ล่ามไทย

ในเยอรมนีและสวิตเซอร์แลนด์

โดย ตี²

คำว่า “ผู้สื่อภาษา” (Sprachmittler) มีความหมายครอบคลุมทั้ง ล่าม (Dolmetscher) และ นักแปล (Übersetzer) ที่มีความแตกต่างกันอยู่กล่าวคือ การล่าม คือ ผู้แปลคำพูดจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดยทันที ส่วนการแปล คือ การถอดความหมายจากภาษาหนึ่งสู่อีกภาษาหนึ่ง เป็นลายลักษณ์อักษร

หลายคนที่ย้ายอยู่ในต่างประเทศคงจะเคยไปเป็นล่ามให้แก่เพื่อนและคนรู้จัก และคงจะเคยสัมผัสได้ด้วยตนเองว่า ขณะที่คุณกำลังทำหน้าที่ล่ามอยู่นั้น คุณจำเป็นต้องมีสมาธิค่อนข้างสูง ต้องมีความรู้และทักษะการใช้ภาษาต้นทาง (Ausgangssprache) และภาษาปลายทาง (Zielsprache) เป็นอย่างดี เพื่อที่จะสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

ดี² ได้พูดคุยกับล่ามไทย 2 ท่าน คือ คุณอัญชัญ เฮียร์ลิง (ประเทศเยอรมนี) และคุณศักดา บัวลอย (ประเทศสวิตเซอร์แลนด์) ซึ่งมีประสบการณ์การเป็นล่ามมานานหลายปี ดี² หวังอย่างยิ่งว่า บทสนทนาต่อไปนี้จะประโยชน์และเป็นแนวทางแก่คนไทยหลาย ๆ คนที่รักและสนใจที่จะเป็นล่ามในอนาคต

อยากจะเป็นล่ามสำหรับภาษาไทย เริ่มต้นอย่างไรดี

 อัญชัญ: ย้อนกลับไปประมาณ 25 ปีก่อน ในประเทศเยอรมนี ตอนนั้นล่ามสำหรับภาษาไทย ส่วนใหญ่จะเป็นอาสาสมัครในสมาคมไทย ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือคนไทยในเยอรมนี หรือไม่ก็เป็นครูสอนภาษาไทยในโรงเรียนภาคค่ำของเยอรมนี และในสถาบันต่าง ๆ ในตอนนั้นดิฉันจำได้ว่า ไม่มีล่ามภาษาไทยมากนัก คนไทยที่สามารถสื่อสารเยอรมันได้ดี และมีทักษะในการใช้ภาษาเยอรมัน มักจะถูกเรียกหรือเชิญไปเป็นล่ามในหน่วยงานราชการต่าง ๆ เช่น โนทาร์ สำนักทะเบียน ตำรวจ ฯลฯ ต่อมาเมื่อไปแปลบ่อย ๆ เข้าก็เป็นที่รู้จักในวงการราชการมากขึ้น สะสมใบรับรองจากหน่วยงานต่าง ๆ ได้มากพอ ก็สามารถยื่นคำร้องขอเป็นล่ามสาบานตนต่อศาลได้ (Vereidigte Dolmetscher)

การยื่นคำร้องขอเป็น ล่ามสาบานตน (Vereidigte Dolmetscher) สามารถยื่นคำร้องพร้อมหลักฐานต่าง ๆ ได้ที่ศาลสูง (Landgericht) ในเขตที่ตนอาศัยอยู่ ศาลสูงจะเป็นผู้พิจารณา โดยดูหลักฐานความรู้ภาษาเยอรมันซึ่งเป็นหลักฐานที่สำคัญมาก อย่าง

„การยื่นคำร้องขอเป็น ล่ามสาบานตน หลักฐานความรู้ภาษาเยอรมันเป็นหลักฐานที่สำคัญมาก แต่ก็มีข้อยกเว้นเช่นกัน“

น้อย ๆ ผู้ยื่นคำร้องจะต้องมีความรู้ในระดับ Kleines Deutsches Sprachdiplom (KDS) หรือ Großes Deutsches Sprachdiplom (GDS) (ในปัจจุบันปรับเป็นความรู้ภาษาเยอรมันระดับ C2 ของสถาบันเกอเธ่) หรือผู้ยื่นคำร้องต้องจบการศึกษาปริญญาตรี โท หรือเอก สาขาวิชาภาษาเยอรมันจากมหาวิทยาลัยในประเทศไทย หรือต้องจบการศึกษาทางวิชาชีพ มีประกาศนียบัตรที่ออกให้โดยสภาการอุตสาหกรรมและหอการค้าเยอรมัน (Industrie- und Handelskammer ชื่อย่อ IHK) แม้ว่าจะมีการกำหนดระดับความรู้ภาษาเยอรมันไว้ก็ตาม แต่ก็มีข้อยกเว้น ตามมาตรา 14 วรรค 3 ประโยค 2 กฎหมายว่าด้วยธรรมนูญแห่งศาล ประมวลกฎหมายยุติธรรม- ล่ามและนักแปล (AGGVG – Dolmetscher und Übersetzer) ระบุว่า ในกรณีที่ผู้ยื่นคำร้องไม่มีความรู้ภาษาเยอรมันตามที่กำหนด ศาลอาจจะรับพิจารณาหลักฐานที่แสดงคุณสมบัติได้คล้ายคลึงกัน เช่น ใบรับรองที่สามารถแสดงประสบการณ์อันยาวนานในการปฏิบัติงานล่ามจริง ใบรับรองเหล่านี้ จะต้องออกให้โดยหน่วยงานราชการ องค์กร สมาคม หรือบริษัทต่าง ๆ ส่วนหลักฐานความรู้ภาษาไทยนั้น เท่าที่ถาม ๆ มา ทราบว่า ล่ามบางคนสามารถใช้หลักฐานการจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นหลักฐานแสดงความรู้ภาษาไทย

ล่ามสาบานต่อศาล ในรัฐบาเดน-เวือร์ทเทมแบร์ก เรียกว่า allgemein beeidigte Verhandlungs-dolmetscher ในรัฐอื่น ๆ อาจเรียกว่า öffentlich bestellte Dolmetscher ก็ได้

การสาบานต่อศาลจะเป็นไปตามมาตรา 14 Abs. 4 und 5 AGGVG ดังนี้

1. ก่อนที่จะสาบานตน ศาลจะชี้แจงให้ทราบว่า
 - 1.1 เมื่อทำหน้าที่ล่าม (Verhandlungsdolmetscher) ต่อหน้าศาลทุกแห่งของสหพันธ์ และประเทศอื่น ๆ ล่ามต้องซื่อสัตย์ต่อคำสาบานของตน ตามมาตรา 189 Abs.2 GVG
 - 1.2 ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้สื่อภาษาไทยตามที่ได้รับแต่งตั้ง
- ตัวอย่าง** ได้รับแต่งตั้งเป็น Allgemein beeidigter Verhandlungsdolmetscher der thailändische Sprache für die Gerichte des Landes Baden-Württemberg (§ 14 Abs.5 AGGVG) ก็ต้องใช้ภาษาไทยในการล่าม
- 1.3 ล่ามไม่สามารถรับรองความสมบูรณ์และความถูกต้องของการแปลเอกสารได้ หากต้องการรับรองการแปลจะต้องยื่นคำร้องขอเป็นนักแปลที่มีอำนาจรับรองความถูกต้องของเอกสารแปล (Öffentlich bestellte Urkundenübersetzer) ตามมาตรา 15 AGGVG (ส่วนใหญ่จะยื่นเรื่องขอสาบานตนเป็นล่ามและนักแปลที่มีอำนาจรับรองความถูกต้องของเอกสารแปลพร้อมกัน เมื่อศาลสูงอนุมัติ ศาลฯจะเรียกเพื่อให้มาสาบานตน จากนั้นจะมอบบันทึกการสาบานตนให้เป็นหลักฐาน และหากได้รับอนุมัติให้มีอำนาจรับรองความถูกต้องของการแปล ก็จะมีมอบหนังสือสำคัญ การมีอำนาจรับรองความถูกต้องของคำแปลให้อีกหนึ่งใบแยกจากกัน)
- 1.4 หากมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ จะต้องแจ้งที่อยู่ใหม่ให้ศาลสูงที่ออกใบอนุญาตให้

- 1.5 ในกรณีที่ขอถอนชื่อหรือถูกถอนชื่อออกจากสารบัญลุ่มล่ามสาบานตนของศาล ต้องแจ้งให้ศาลสูงทราบและส่งบันทึกการสาบานตนหรือบัตรแสดงการสาบานตนคืนให้สำนักงานศาลสูง
2. เอกสารบันทึกการสาบานตนเป็นดังบัตรประจำตัวล่าม
3. ล่ามสาบานตนมีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมาย (§ 1 Abs. 1 des Verpflichtungsgesetzes และ § Art. 42 EGStGB) เช่น เมื่อได้หมายเรียกตัวไปเป็นล่ามในศาล แต่ไม่สามารถไปได้ ต้องแจ้งให้ศาลทราบทันที ต้องแปลข้อความตามความเป็นจริง เก็บความลับ มีจรรยาบรรณล่าม เมื่อรับทราบคำชี้แจงดังกล่าวแล้ว และยืนยันความเข้าใจแล้ว ก็จะสาบานตน และจะเป็นล่ามสาบานตนต่อศาล (allgemein beeidigte Verhandlungsdolmetscher) สามารถแปลในศาล โนทาร์ หรือหน่วยราชการต่าง ๆ ได้

หลายปีที่ผ่านมาได้ยืมกันบ่อย ๆ ว่า “ไปสอบเป็นล่าม” ในความคิดเห็นของดิฉันนั้น คิดว่า การสอบเป็นล่ามไม่น่าจะมี ที่มีการสอบกันน่าจะเรียกว่า “การทดสอบความสามารถการเป็นล่ามและนักแปล” ซึ่งสามารถติดต่อสอบถามได้ที่สถาบัน Hessische Lehrkräfteakademie – Besondere Staatliche Prüfungen ซึ่งเป็นสถาบันเดียวในประเทศเยอรมนีที่เปิดทำการทดสอบความสามารถการเป็นล่ามและนักแปลแห่งรัฐ สถาบันแห่งนี้จะทดสอบความรู้และทักษะการใช้ภาษาเยอรมันและภาษาไทย ล่ามและนักแปลที่ได้สาบานตนต่อศาลแล้ว และมีประสบการณ์สาขา งานล่ามและงานแปลมาเป็นเวลาหลายปี หรือผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกในประเทศเยอรมนีก็สามารถสมัครสอบได้ ผู้ที่สอบผ่านการทดสอบความรู้ภาษาไทย และภาษาเยอรมัน จากสถาบันแห่งนี้ จะได้รับประกาศนียบัตรว่า ผ่านการทดสอบความสามารถการเป็นล่ามและนักแปล

„การเป็นล่ามในศาล ในประเทศ สวิตเซอร์แลนด์ ปัจจุบันนี้ยังไม่มีหลักกฎหมาย และข้อบังคับใด ๆ ที่จะต้องไปยื่นคำร้องขอเป็นล่าม สาบานตนต่อศาล“

แห่งรัฐในประเทศเยอรมนี (staatlich geprüfte Dolmetscher) และสามารถนำประกาศนียบัตรนี้ไปยื่นคำร้องขอทำเรื่องสาบานตน หรือขอเป็นนักแปลผู้ได้รับอำนาจในการรับรองความถูกต้องของเอกสาร แปลจากศาลสูงประจำรัฐที่ตนเองอาศัยอยู่ ต้องยื่นคำร้องที่ศาลสูงประจำเขตไหน อย่างไร สามารถหาอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ทางอินเทอร์เน็ต ใส่คำค้นหาว่า vereidigter Verhandlungsdolmetscher (ใส่ชื่อ Landgericht ของรัฐ หรือเข้าไปดูที่ <http://bdue.de/der-beruf/beeidigte> ก็จะได้รายละเอียดอย่างชัดเจน หากยังไม่ชัดเจน ก็หมุนโทรศัพท์ถามที่ Landgericht ในเขตที่คุณอาศัยอยู่ได้เลยค่ะ

+ **ศักดา:** ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ทุกคนสามารถเป็นล่ามได้ ทั้งนี้ต้องแยกกันระหว่าง ล่ามสมัครเล่น ล่ามจำเป็น ล่ามอาชีพ การล่ามในสองกลุ่มแรก คือ ชาวไทยที่มีความสามารถพอที่จะสื่อสารภาษาราชการสวิสได้ มักจะเป็นในสถานการณ์ที่ไม่จำเป็นต้องใช้ล่ามอาชีพ เช่น เป็นการช่วยเหลือกันในหมู่เพื่อนและคนรู้จัก เพื่อไปช่วยเป็นล่ามในการติดต่อสอบถามหน่วยงานราชการ ซึ่งมีบทสนทนาที่ไม่ซับซ้อน ส่วนล่ามอาชีพนั้นจะเป็นผู้ที่เรียนจบการล่ามซึ่งมักจะรู้จักกันในนาม Interkulturelle Dolmetschende ยังไม่มีคำแปลเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ ผมเลยตั้งค่านิยามขึ้นมาเองว่า **“ล่ามสหวัฒนธรรม”**

การเรียนสายการล่ามสหวัฒนธรรมนี้ มี 2 ระดับคือ วุฒิวิชาชีพสมาพันธ์รัฐสวิส (Eidgenössischer Fachausweis für interkulturell Dolmetschende) และวุฒิประกาศนียบัตรล่าม (Schweizerisches Zertifikat INTERPRET für interkulturell Dolmetschende) ผู้ที่สนใจจะศึกษาวิชาการล่ามในระดับอุดมศึกษา ก็สามารถศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในซูริค เจนีวา หรือสถาบันเอกชนที่สอนวิชาชีพล่ามได้

ล่ามไทยในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ส่วนใหญ่จะทำงานร่วมกับหน่วยงานให้คำแนะนำและช่วยเหลือคนไทยในสวิตเซอร์แลนด์ เช่น CARITAS และ FIZ หรือรับงานล่ามผ่านบริษัทดำเนินการล่ามและแปลเอกสารของสวิส การเป็นล่ามในศาล (Gerichtsdolmetscher) ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ปัจจุบันนี้ยังไม่มีหลักกฎหมาย และข้อบังคับใด ๆ ของสมาพันธ์รัฐสวิสว่า จะต้องไปยื่นคำร้องขอเป็นล่ามสาบานตนต่อศาล แต่ทางสมาคมนักแปล-ล่ามในศาล (Verband Schweizer Gerichtsdolmetscher und -übersetzer) และสมาคมล่ามประเทศสวิสฯ (INTERPRET, die schweizerische Interessengemeinschaft für interkulturelles Dolmetschen und Vermitteln) กำลังพยายามผลักดันหน่วยงานราชการ ให้ออกกฎระเบียบข้อบังคับให้มีมาตรการเดียวกัน เพื่อที่จะนำไปใช้ทั่วสมาพันธ์รัฐสวิสต่อไป

ล่ามสามารถแปลเอกสารสำคัญต่าง ๆ ได้หรือไม่ ต้องผ่านการประทับตรารับรองจากหน่วยงานใดหรือไม่

🇩🇪 อัญชัญ: ล่ามแปลเอกสารสำคัญได้ค่ะ แต่ไม่สามารถประทับตรารับรองความถูกต้องของการแปลได้ เมื่อรับรองไม่ได้เอกสารแปลก็ไม่สามารถนำไปใช้เป็นหลักฐานทางราชการได้ ในประเทศเยอรมนีผู้ที่สามารถรับรองความถูกต้องของคำแปลคือ นักแปลที่ศาลอนุมัติให้อำนาจในการรับรองความถูกต้องของการแปล (öffentlich bestellter und beeidigter Ur-

**„การล่ามในศาลหรือ
หน่วยงานราชการต่าง ๆ
เป็นเรื่องที่ต้องมีความรับผิดชอบ
และมีความเสี่ยงสูง ล่ามจึง
ควรมีความรู้และสามารถเข้าใจทั้ง
ภาษาต้นทางและภาษาปลายทาง
รวมถึงภาษากฎหมาย- และ
ภาษาทางราชการด้วย“**

kundenübersetzer หรือ beeidigte Urkundenübersetzer, ermächtigter Übersetzer, หรือ staatlich geprüfter Übersetzer) นักแปลจะมีตราของตนเองไว้ประทับเมื่อรับรองความถูกต้อง

เอกสารภาษาไทย เช่น เอกสารเพื่อการจดทะเบียนสมรสในเยอรมนี ก่อนที่จะส่งให้นักแปลแปลและรับรองการแปล จะต้องผ่านการรับรองว่าเป็นเอกสารที่ถูกต้องออกให้จากต้นสังกัดจริง (Legalisation) จากสถานเอกอัครราชทูตเยอรมันที่กรุงเทพฯ ก่อน และในทำนองเดียวกัน เอกสารภาษาเยอรมัน เช่น หนังสือสำคัญการสมรส คำสั่งศาล สุตินิบัตร ฯลฯ ก่อนที่จะส่งให้นักแปล จะต้องผ่านการรับรองจากสำนักงานการปกครอง (Regierungspräsidium) หรือ ศาลสูง (Landgericht) ก่อน ที่พูดมานี้เป็นขอบเขตงานของนักแปลผู้มีอำนาจรับรองความถูกต้องของเอกสารแปลนะค่ะ สรุปคำตอบนะค่ะว่า ล่ามสามารถแปลเอกสารสำคัญได้ แต่ต้องส่งให้นักแปลฯ ประทับตรารับรองการแปลค่ะ เมื่อแปลและรับรองการแปลแล้วจึงส่งไปให้สถานกงสุลใหญ่ ณ นครแฟรงก์เฟิร์ต และสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงเบอร์ลิน และในอนาคตก็สามารถส่งไปให้ สถานกงสุลใหญ่ ณ นครมิวนิก ประทับตรารับรองอีกครั้ง

+ **ศักดิ์ดา:** ล่ามที่มีความสามารถในการแปลเอกสารได้ มีความอิสระในการรับงานแปลเอกสารทั่วไปได้ แต่ในส่วนของการรับรองการแปลเอกสารราชการนั้น ถ้าหากหน่วยงานในภาครัฐ ของประเทศสวีเดน (บางสำนักงานไม่ต้อง) ต้องการประทับตรารับรองการแปลเอกสารนั้น เจ้าของเอกสาร หรือโดยการมอบอำนาจให้ผู้แปล นำเอกสารไปยื่นเรื่องขอรับรองเอกสารแปล ณ สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงเบิร์น เท่านั้น ซึ่งสถานเอกอัครราชทูตฯ จะรับรองเอกสารแปลจากนักแปลผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาในประเทศสวีเดนเท่านั้น รายละเอียดสามารถดูได้ในลิงค์ระเบียบการรับรองเอกสาร จากเว็บไซต์สถานเอกอัครราชทูตฯ ณ กรุงเบิร์น

เตรียมตัวอย่างไรบ้างก่อนที่จะทำหน้าที่ล่าม

ธงชาติเยอรมัน **อัษฎชัย:** ดิฉันมักจะได้งานเป็นล่ามแปลแบบต่อเนื่อง (Konsekutivdolmetschen) คือ ฟัง ทำความเข้าใจและจดโน้ตไปด้วย ทำหน้าที่แปลเป็นช่วง ๆ ซึ่งโดยมากดิฉันมักจะต้องแปลทั้งสองภาษาคือจากไทยเป็นเยอรมัน และเยอรมันเป็นไทย ส่วนการแปลโดยทันที (Simultandolmetschen) ล่ามจะแปลไปพร้อมกับผู้พูด เป็นการแปลที่ต้องใช้สมาธิ และการฝึกฝนมาก ส่วนใหญ่จะมีอุปกรณ์ในการสื่อสารช่วยสำหรับการล่าม เช่น หูฟัง ไมโครโฟน และมักจะทำงานเป็นทีม

การล่ามในศาลหรือหน่วยงานราชการต่าง ๆ เป็นเรื่องที่ต้องมีความรับผิดชอบและมีความเสี่ยงสูง ล่ามจึงควรมีความรู้และสามารถเข้าใจทั้งภาษาต้นทางและภาษาปลายทาง รวมถึงภาษากฎหมาย- และภาษาทางราชการด้วย (Gerichts- und Behörden-terminologie) ในขณะที่แปล หากคำไหนไม่รู้ และไม่เข้าใจก็ต้องถาม เพื่อขอรับฟังคำอธิบายก่อนที่จะถ่ายทอด แม้ว่า ล่ามคือคนเก่งทางภาษาคนหนึ่ง แต่ทว่า ล่ามไม่ใช่ผู้รู้และผู้เชี่ยวชาญในทุกเรื่อง ก่อนที่จะปฏิบัติงานล่าม ดิฉันคิดว่า หากมีช่องทางที่จะไป

ถึงข้อมูลล่วงหน้า ควรจะหาข้อมูลไว้บ้าง โดยเฉพาะ คำศัพท์เฉพาะทาง เพื่อให้มั่นใจว่า สามารถสื่อภาษา ได้เข้าใจ ชัดเจนและถูกต้อง

+ **คักดา:** สำหรับผม ผมจะเตรียมตัวดังนี้ครับ

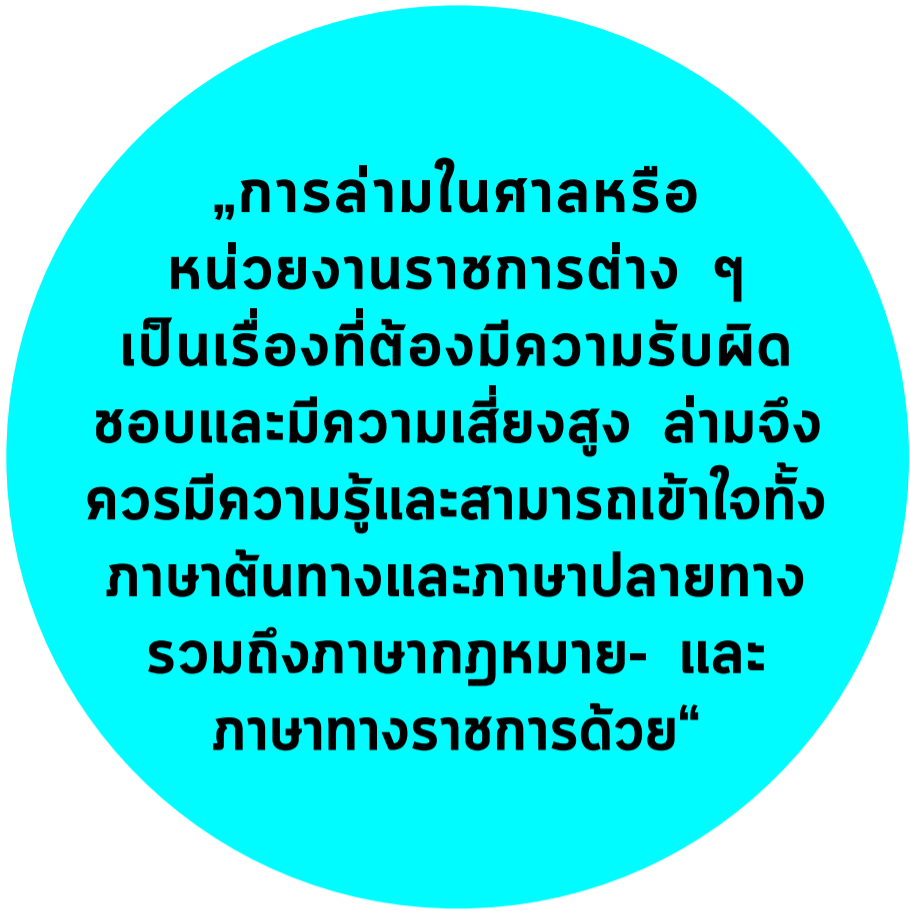
- เตรียมความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความพร้อมด้านทักษะและเทคนิคล่ามเพราะงานล่าม จะต้องใช้สมาธิสูง เมื่อได้รับงาน ลำดับแรกจะต้องรู้เกี่ยวกับงานว่า เป็นเรื่องอะไร
- เตรียมความพร้อมด้านคำศัพท์เฉพาะด้าน โดยการทำพจนานุกรมส่วนตัว แยกหมวดหมู่คำศัพท์เฉพาะทาง ที่ล่ามพบบ่อย ๆ จากการปฏิบัติงาน เช่น ศัพท์แพทย์ ชื่อโรคต่าง ๆ ร่างกาย อาการโรค เป็นต้น
- อุปกรณ์ประกอบเทคนิคการล่ามระหว่างการทำงาน เช่น สมุดจดโน้ต ปากกา เพราะบางทีคู่สนทนา ใช้ประโยคยาว การจดโน้ต จะช่วยได้เป็นอย่างดีในการล่าม

ปัญหาในการล่ามมีหรือไม่ เช่น การสื่อสาร การให้ข้อมูล

🇩🇪 **อัญชัญ:** ปัญหาที่ดิฉันพบบ่อยครั้งคือ ความสับสนจากการสื่อสาร คนไทยหลายคนมีปัญหาในการเล่าเรื่อง มักจะไม่ออกชื่อคนในการเล่าเรื่อง การใช้สรรพนามแทนตัวบุคคลก็ยากที่จะเข้าใจว่าหมายถึงใคร เล่าเรื่องแบบข้ามไปข้ามมา ไม่ปะติดปะต่อตอบคำถามไม่ตรงประเด็น

+ **คักดา:** ปัญหาที่พบบ่อยคือ

- คู่สนทนา พูดประโยคยาว ๆ โดยไม่เปิดโอกาสให้ล่ามแปล ได้ตอบกันเร็วมาก
- คู่สนทนา ไม่มีประสบการณ์ในการสนทนาที่ต้องใช้ล่าม พูดอะไร ก็ไม่รอล่ามแปลเลย
- คู่สนทนา ชาวสวิส (ลีมัตว์) ใช้ภาษาถิ่นในการสนทนา หรือไม่สนใจที่จะพูดภาษาเยอรมันกลาง

เนื่องจากล่ามเรียนภาษา เยอรมันกลาง (Hochdeutsch) จะไม่เข้าใจภาษาถิ่นของชาวสวิส ซึ่งมีหลากหลาย แล้วแต่ท้องถิ่น สำเนียง และคำศัพท์ไม่เหมือนกัน ทำให้การล่ามเป็นไปด้วยความยากลำบาก เจอบ่อย ๆ ก็เหงื่อตกเหมือนกันครับ

- การสนทนา ที่มีเรื่องขัดแย้งกัน ระหว่างคู่กรณี ใช้อารมณ์ ในการสนทนา และบางครั้งมีการใช้ภาษาไม่สุภาพ มีคำศัพท์บางคำที่ไม่มีใช้ในภาษาปลายทาง เนื่องจากบริบทวัฒนธรรมด้านภาษาต่างกัน

ภารกิจอะไรบ้างที่นอกเหนือจากงานล่าม

🇩🇪 **อัญชัญ:** นอกจากงานล่ามและนักแปลแล้ว ดิฉันเป็นครูสอนภาษาไทยและภาษาเยอรมัน และเป็นอาสาสมัครให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่คนไทยในประเทศเยอรมนี ความรู้และประสบการณ์จากการเป็นล่ามสามารถนำไปปรับเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งในการให้คำแนะนำแก่คนไทยในเยอรมนีได้

+ **คักดา:** การเป็นการล่ามสหวัฒนธรรม(Interkulturelle Dolmetschende) บางครั้งอาจมีคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมจากผู้ว่าจ้าง (ส่วนใหญ่คือหน่วยงานราชการสวิส) เพื่อที่จะทำความเข้าใจถึงพื้นฐาน

**„การล่ามในศาลหรือ
หน่วยงานราชการต่าง ๆ
เป็นเรื่องที่ต้องมีความรับผิดชอบ
และมีความเสี่ยงสูง ล่ามจึง
ควรมีความรู้และสามารถเข้าใจทั้ง
ภาษาต้นทางและภาษาปลายทาง
รวมถึงภาษากฎหมาย- และ
ภาษาทางราชการด้วย“**

ความคิด การดำเนินชีวิตของคนไทย บ่อยครั้งที่ล่าม
อาจจะต้องทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมวัฒนธรรมด้วย

รายได้ของล่าม

 อัญชัญ: รายได้จากการล่ามในศาลคิดเป็นชั่วโมง
อยู่ที่ 70 – 75 ยูโร ขึ้นอยู่กับว่า เป็นล่ามประเภทไหน
ซึ่งจะคิดคำนวณตั้งแต่วันที่แรกที่ออกเดินทาง จนถึงวันที่สุดท้ายของการเดินทางกลับ (§ 9
JVEG – Honorar für die Leistung der Sachverständigen und Dolmetscher) ส่วนค่าเดินทางอยู่ที่กิโลเมตร
ละ 0,25 – 0,30 ยูโร (§ 5 JVEG – Fahrtkostensatz)

ส่วนงานล่ามในกรณีอื่น ๆ เช่น ล่ามในการจดทะเบียนสมรสที่สำนักทะเบียน ล่ามในการทำสัญญา
ต่าง ๆ ที่สำนักงานกฎหมาย และล่ามในหน่วยงานราชการอื่น ๆ ในกรณีดังกล่าวนี้ ล่ามจะเสนอราคา
เหมาจ่ายให้แก่ผู้จ้างล่าม

 ศักดิ์ดา: ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์นั้น รายได้
ของล่ามไม่ได้มีกำหนดไว้เป็นมาตรฐาน ในกรณี
ล่ามรับงานอิสระ ก็แล้วแต่ล่าม และผู้ว่าจ้างจะตกลง
อัตราค่าบริการระหว่างกันเองตามความพึงพอใจของ
ทั้งสองฝ่าย ล่ามที่ทำงานกับบริษัทจัดหาล่าม (Dolmetschern Vermittlungsstellen) ที่มีสัญญากับทาง
หน่วยงานภาครัฐ(Leistungsvertrag mit der Behör-

den oder Kanton, Bund) ก็จะมีรายได้ที่ยังไม่บวกค่า
เดินทางชั่วโมงละ 50 – 60 สวิสฟรังก์ ถ้าไปเป็นล่าม
ในศาลและหน่วยงานราชการในรัฐเบิร์น ล่ามจะได้
รับอัตราค่าจ้างชั่วโมงละ 90 สวิสฟรังก์ ในรัฐอื่น ๆ
จะได้รับเท่าไร ผมไม่ทราบครับ

ล่ามวิชาชีพ เช่น ล่ามในที่ประชุม ประเภทการแปล
โดยทันที (Simultandolmetschen) รายได้ต่อชั่วโมง
ชั่วโมงละ 200 – 500 สวิสฟรังก์ แล้วแต่ความยาก
ง่ายของเนื้อหา

ปัจจุบันนี้มีล่ามไทยในประเทศเยอรมนีและสวิตเซอร์แลนด์ประมาณกี่คน

 อัญชัญ: ข้อมูลล่าสุดจากเว็บไซต์ของสถาน
เอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงเบอร์ลิน ระบุว่าชื่อล่าม
และนักแปลผู้มีอำนาจรับรองเอกสารแปลไว้ทั้งหมด
79 คนค่ะ

 ศักดิ์ดา: จากข้อมูลของ สมาคมล่ามในประเทศ
สวิตเซอร์แลนด์ ภาษาไทยที่มี ประกาศนียบัตรล่าม (Zer-
tifikat INTERPRET)

- ภาษาไทย-เยอรมัน จำนวน 20 คน
- ภาษาไทย-ฝรั่งเศส จำนวน 2 คน
- ภาษาไทย-อิตาลี จำนวน 0 คน

**ล่ามไทยในสวิตเซอร์แลนด์ได้รับการสนับสนุน
จากส่วนราชการไทยและสวิสอย่างไรบ้าง เช่น มี
จัดการอบรมล่ามหรือไม่**

 อัญชัญ: เมื่อประมาณสิบห้าปีที่แล้ว สถานกงสุล
ใหญ่ ณ นครแฟรงก์เฟิร์ตได้เชิญล่ามและนักแปล
จากประเทศสวิตเซอร์แลนด์และออสเตรียไปประชุม
กันที่แฟรงก์เฟิร์ต เพื่อหาแนวทางการทำงานร่วมกัน
หนึ่งปีหลังจากนั้นก็เชิญอาจารย์สอนภาษาไทย
และภาษาเยอรมันมาจากประเทศไทย เพื่อมาแนะนำ
การใช้ภาษาไทยและภาษาเยอรมันในการล่ามและ
การแปล อีกทั้งได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกัน

และกัน หลังจากนั้นก็หายต่อมไปเลย จนกระทั่งเมื่อปี 2559 สถานกงสุลใหญ่ ณ นครแฟรงก์เฟิร์ต ได้ริ่โครงการล่ามฯขึ้นมาปิดฝุ่นอีกครั้ง โดยได้ช่วยผลักดันให้มีการจดทะเบียนสมาคมล่ามและนักแปลสำหรับภาษาไทยในประเทศเยอรมนี ตอนนี้อยู่ไม่ทราบ ว่า สมาคมเกิดขึ้นแล้วหรือยังนะคะ

ดิฉันเองถือว่าโชคดีที่เป็นล่ามและนักแปลในเขตความรับผิดชอบของศาลสูงคอนสตันซ์ (Landgericht Konstanz) และสำนักงานบริหารท้องถิ่นที่คอนสตันซ์ (Landratsamt Konstanz) ซึ่งในแต่ละปีจะมีการอบรมล่ามอาสาสมัครและล่ามอาชีพถึงสองครั้ง และมีหัวข้อการอบรมและเวิร์คช็อปไม่ซ้ำกัน เป็นการเรียนรู้เพิ่มเติมที่นำไปใช้ในงานล่ามได้อย่างมากมายและอย่างต่อเนื่อง

ักดา: ตั้งแต่เป็นล่ามมา 10 ปีแล้ว ผมยังไม่เคยได้รับข่าวสาร หรือเห็นมีการจัดอบรมส่งเสริมการล่ามจากหน่วยราชการไทยในสวิสเลยครับ จะมีก็จากสถาบันภาคหรือหน่วยงานเอกชนของสวิส ซึ่งเปิดอบรมให้ข้อมูลเกี่ยวกับด้านบูรณาการ (Integration) และจะมีการเชิญล่าม ซึ่งเป็นตัวแปรด้านวัฒนธรรม ให้เข้ารับการอบรมอยู่เป็นประจำ ด้วยการประชาสัมพันธ์ผ่านศูนย์จัดหาล่ามหรือสมาคมล่าม ในส่วนของภาครัฐเอง ทางราชการสวิส ให้ความสำคัญสนับสนุนในเรื่องของงบประมาณแก่สมาคมล่ามประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เพื่อการส่งเสริมหลักสูตรการเรียนวิชาล่ามระดับวิชาชีพ และรับรับรองหลักสูตรต่อเนื่อง และศูนย์จัดหาล่าม (Dolmetschern Vermittlungsstellen) หลายแห่งจะมีการจัดอบรม เวิร์คช็อป และมี Supervision เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถให้แก่ล่ามในสังกัด อย่างต่อเนื่อง 🇨🇭

อ้างอิง

<http://www.thaiembassy.ch/Content/Embassy/88.html>

http://www.inter-pret.ch/de/ausbildung-und-qualifizierung_0/ausbildung-und-qualifizierung_1-159.html

<http://www.inter-pret.ch/de/angebote/datenbank-der-dolmetschenden-41.html>

<https://dejure.org/gesetze/AGGVG/14.html>

<https://dejure.org/gesetze/JVEG/9.html>

Quelle:

dpa-Zentralbild

Nicht lange mehr ist Winter,
schon glänzt der Sonne Schein,
dann kehrt mit neuen Liedern
der Frühling bei uns ein.
Im Feld singt die Lerche,
der Kuckuck ruft im Hain:
Kuckuck, Kuckuck,
da wollen wir uns freun.

- Volksweise (19. Jh.) -

เล่มที่ 24 “D-Family”

เที่ยวกับเด็ก เที่ยวกับวัยรุ่น เที่ยว ที่ไหนก็ได้

หลาย ๆ ครอบครัวอาจจะเจอปัญหา
ว่าอยากพาลูกไปเที่ยว แต่ไม่รู้จะ
ไปที่ไหนดี ส่วนหนึ่งมาจากความ
กังวลเรื่องการเดินทาง หรือไม่
กังวลเรื่องกลัวลูกจะป่วยไข้ เรื่อง
อาหารการกิน เรามาดูกันว่า การพา
ลูกเดินทางไปท่องเที่ยวยังที่ไกล ๆ,
เที่ยวในต่างแดนเที่ยว, ถิ่นกันดาร
เที่ยวอย่างไรให้สนุก มีครบทุกรสชาติ
สำหรับทุกคน ติดตามอ่านเล่มหน้า
ค่ะ

ไชโย ...ลูกฉันพูดภาษาไทย

การวิจัยพบว่า เด็กที่สามารถพูด
ภาษาของพ่อและแม่ได้ จะมีพัฒนาการ
ทางสมองที่ดี และเด็กสามารถเรียน
รู้ได้หลายภาษาในเวลาพร้อมกัน
เมื่ออยู่ในต่างแดนการที่ลูกพูดภาษา
ไทยได้นอกจากจะเป็นการลดช่อง
ว่างในการสื่อสารระหว่างแม่และลูก
แล้ว จะทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ถึง
วัฒนธรรมไทยด้วย เพราะภาษาไทย
เป็นรากเหง้าเอกลักษณ์ วัฒนธรรม
ของประเทศไทย คำถามคือ การ
สอนลูกให้พูดภาษาไทย จะทำอย่างไร
ได้บ้าง หากอยากรู้อย่าลืมเปิด
นิตยสารดี ฉบับที่ 24/2018 นะคะ

“ครูแม่”

แม่เป็นครูคนแรกของลูก แม่มีบทบาท
ของ “ครู” อยู่เกือบทุกก้าวในชีวิต
ของลูกตั้งแต่เยาว์วัย หรืออาจจนกระทั่ง
ถึงวัยผู้ใหญ่ ด้วยบทบาทและหน้าที่ของ
“แม่” จึงอาจจะไม่เคยมีลูกคนใดเรียก
แม่ว่า “ครู” แต่เมื่อแม่มารับบทบาท
ของความเป็นครู ในการสอนลูกให้บรรลุ
ถึงเป้าหมายที่แม่และลูกวางไว้ร่วมกัน
“แม่” จึงไม่ใช่เป็นเพียง “แค่แม่” แต่แม่
คือ “ครูแม่” ซึ่งเป็นคำที่สั้น กระชับและ
รวมความหมายไว้ในหนึ่งเดียว....

IMPRESSUM

ผู้ผลิต:

สมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน

บรรณาธิการประจำฉบับ:

ดร.พัทยา เรือนแก้ว

กองบรรณาธิการ:

อัญชัญ เฮียร์ลิง, พนมลวรรณ เกริกสุวรรณชัย, นฤมล ชวินด์,
จริยา มิลเลอร์, อรณี ไฟฟ์เพอร์, กุหลาบ ไทรโพธิ์ภู, ศักดา บัวลอย

ผู้ร่วมงานในกองบรรณาธิการ:

จิรพันธุ์ นุทโท, คมสกล บุณณะ, ป้าช้อย

พิสูจน์อักษร:

สุรรัตน์ ณิชชาพัฒน์

กราฟิก:

ชัชช วรรณรงค์, พรภนา คุซุจุ

เฟซบุ๊ก:

เบญจมาศ คลิงเลอร์

www.facebook.com/DMAGAZINE.GERMANY

เว็บไซต์:

อัญชัญ เฮียร์ลิง, ชัชช วรรณรงค์

www.d-magazine.de

e-mail: info@d-magazine.de

นิตยสารดีกำหนดออกทุก ๆ สามเดือน

(มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน และธันวาคม)

สิ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร „ดีมาก“ สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ไม่อนุญาตให้
คัดลอกสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ และรูปภาพก่อนได้รับอนุญาตจากผู้ผลิต
คัดลอกหรือพิมพ์ซ้ำบทความหรือรูปภาพที่เคยพิมพ์เผยแพร่ที่อื่นมาแล้ว
กรุณาติดต่อเจ้าของบทความโดยตรง

Herausgeber:

Networks Thais Overseas e.V.

Chefredakteurin:

Dr. Pataya Ruenkaew

Redaktion:

Aunchun Hirling, Pasamolwan Kerksuwanchai, Naruemol Schwind,
Chariya Müller, Oranee Pfeiffer, Kularp Saipopoo, Sakda Bualoi

Redaktionsmitarbeiter:

Chirabhan Nutto, Komsakon Boonna, Pa Choi

Korrektor:

Sureerat Nichaphat

Grafiker:

Chalat Worayanyong, Pornpana Kuzucu

Facebook:

Benjamas Klingler

www.facebook.com/DMAGAZINE.GERMANY

Webmaster:

Aunchun Hirling, Chalat Worayanyong

www.d-magazine.de

e-mail: info@d-magazine.de

„D-mag“ erscheint vierteljährlich:

März, Juni, September und Dezember

Vervielfältigung von Artikeln und Fotos ist

nur mit Genehmigung von dem Herausgeber erlaubt.

Vervielfältigung oder Nachdruck von bereits in anderen Medien erschie-
nenen Artikeln oder Fotos wenden Sie sich bitte direkt an Autors.

www.d-magzine.de
www.n-t-overseas.de